

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΦΛΑΒΙΟΥ ΙΩΣΗΠΟΥ

ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ.

FLAVII JOSEPHI

OPERA.

PARISIIS. — EXCUDEBANT FIRMIN DIDOT FRATRES, VIA JACOB, 56.

ΦΛΑΒΙΟΥ ΙΩΣΗΠΟΥ
ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ.

FLAVII JOSEPHI
OPERA.

GRÆCE ET LATINE.

RECOGNOVIT

GUILELMUS DINDORFIUS.

ACCEDUNT INDICES NOMINUM ET RERUM LOCUPLETISSIMI.

VOLUMEN PRIMUM.

PARISIIS,
EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,
INSTITUTI IMPERIALIS FRANCÆ TYPOGRAPHO,
VIA JACOB, 56.

M DCCC LXV.

KG 332

HARVARD COLLEGE LIBRARY
GIFT OF
DR. JOHN RATHBONE OLIVER
AUGUST 4, 1941

PRÆFATIO.

Flavius Josephus ex iis scriptoribus erat quos nostrorum temporum ars critica nondum sibi sumpserat tractandos. Ea quum alio apparatu instructior est quam quæ olim exercebatur, velut subtiliorum grammaticæ legum cognitione; tum hoc potissimum præstat, ut uniuscujusque testis indolem et naturam exploret priusquam ejus admittat testimonium. Plurima enim jam olim in scriptis codicibus de industria mutata sunt et ad earum aliquam quæ multis seculis post ipsos scriptores vigeant loquendi aut sentiendi consuetudinem aptata. Quare detegendæ scripturæ genuinæ nulla potest spes esse, nisi prius in codices ipsos et testes alios inquisitio diligentissima fuerit instituta, ut sciamus quinam sint et quibus modis interpolati, quinam infucatæ veritati propiores. Hoc ipsum in Josepho faciendum restabat, cujus codicum sat ampla copia superest. Ii et inter se multum dissentiunt, et sæpe discedunt a vetustissima translatione latina (quæ maximi pretii est critico, male edita, verum integrior in manuscriptis); denique chronographi et alii scriptores, multa ex Josepho prope ipsis ejus verbis repetentes, diversa referunt nonnunquam. Quorum omnium dijudicatio quum multum temporis et otii postulare videretur, feliciter accidit ut GUILIELMUS DINDORF per litteras nobis significaret se permulta de Josepho parata habere et eum scriptorem aliquot millibus locorum emendatiorem ad nos missurum. Id exemplum, multis et egregiis emendationibus vulgatæ inde ab Hudsono scripturæ conspicuum, nos excudendum curavimus; ipse autem vir celeberrimus in alterius voluminis præfatione pluribus de crisi Flaviana exponet.

Interpretatio latina, quam ab nescio quo (non enim ab ipso) confectam Hudsonus editioni suæ adjecit, sæpissime, in prioribus præsertim libris, a græci scriptoris sententia aberrat. Quare laborem haud hercle gratum subivimus græcâ cum latinis conferendi: atque ita effectum esse speramus ut, ubi integra est scriptura græcorum, quid dicat Josephus ex latinis intelligi possit.

Denique indices operum Josephi qui feruntur quum nemini posse satisfacere viderentur, impensæ non parsimus, quo ne ab hac parte editio nostra claudicet. Dudum enim ad condendum indicem plenissimum et ordine luculentum scripta Josephi assidue versat doctissimus *Theodorus Müller*, qui olim in Historicorum veterum fragmentis edendis fratrem adjuvit, nunc in Academia Gottingensi humaniores litteras docet. Est autem nova hæc opera quæ alterum volumen, typis jam excusum, nunc moratur, sed cum bono, ut speramus, emptorum emolumento.

Parisiis, kal. sextil. MDCCCXLV

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΦΛ. ΙΩΣΗΠΟΥ

ΒΙΟΣ.

FLAVII JOSEPHI

VITA.

Ἐμοὶ δὲ γένος ἐστὶν οὐκ ἄσημον, ἀλλ' ἐξ ἱερῶν ἀνω-
θεν καταβεδνηκός. Ὡς περ δὴ παρ' ἐκάστοις ἄλλη τις
ἐστὶν εὐγενείας ὑπόθεσις, οὕτω παρ' ἡμῖν ἡ τῆς ἱερω-
σύνης μετουσία τεκμήριόν ἐστι γένους λαμπρότητος.
Ἐμοὶ δ' οὐ μόνον ἐξ ἱερῶν ἐστὶ τὸ γένος, ἀλλὰ καὶ
ἐκ τῆς πρώτης ἐφημερίδος τῶν εἰκοσιτεσσάρων, (πο-
λὴ δὲ καὶ τούτῳ διαφορὰ,) καὶ τῶν ἐν ταύτῃ φυλῶν ἐκ
τῆς ἀρίστης. Ὑπάρχω δὲ καὶ τοῦ βασιλικοῦ γένους
ἀπὸ τῆς μητρός. Οἱ γὰρ Ἀσαμωναίου παῖδες, ὧν
ἐκγονος ἐκείνη, τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἐπὶ μήκιστον χρόνον
ἡρχιεράτευσαν καὶ ἐβασίλευσαν. Ἐρῶ δὲ τὴν διαδο-
χὴν. Ὁ πρόπαππος ἦν ἐμοὶ Σίμων δ' Ψελλὸς ἐπικα-
λούμενος. Οὗτος ἐγένετο κατ' ὃν καιρὸν ἡρχιεράτευσεν
Σίμωνος ἀρχιερέως ὁ παῖς, δὲ πρῶτος ἀρχιερέων
Ἑρκανὸς ὠνομάσθη. Γίνονται δὲ τῷ Ψελλῷ Σίμωνι
παῖδες ἑννέα· τούτων εἷς ἐστὶ Μαθθίας ὁ Ἡλίου λε-
γόμενος. Οὗτος ἡγάγετο πρὸς γάμον θυγατέρα Ἰωνά-
θου ἀρχιερέως, τοῦ πρώτου ἐκ τῶν Ἀσαμωναίου παίδων
γένους ἀρχιερατεύσοντος, τοῦ ἀδελφοῦ Σίμωνος τοῦ ἀρ-
χιερέως. Καὶ γίνεται παῖς αὐτῷ Μαθθίας ὁ Κυρτὸς
ἐπικληθεὶς, ἀρχόντος Ἑρκανοῦ τὸν πρῶτον ἐνιαυτόν.
Τούτου γίνεται Ἰωσήπος ἐνάτῳ ἔτει τῆς Ἀλεξάνδρας
ἀρχῆς, καὶ Ἰωσήπου Μαθθίας βασιλεύοντος Ἀρχελαοῦ
τοῦ δέκατον, Μαθθία δὲ ἐνῶν τῷ πρώτῳ τῆς Γαίου Καί-
σαρος ἡγεμονίας. Ἐμοὶ δὲ παῖδες εἰσι τρεῖς, Ἑρκανὸς
μὲν ὁ πρεσβύτατος ἔπει τετάρτῳ τῆς Οὐσεπασσιανοῦ
Καίσαρος ἡγεμονίας, ἐβδόμῳ δὲ Ἰούστος, ἐνάτῳ δὲ
Ἀγρίππας. Τὴν μὲν οὖν τοῦ γένους ἡμῶν διαδοχὴν,
ὥς ἐν ταῖς δημοσίαις δόλοις ἀναγεγραμμένην ἡῶρον,
οὕτω παρατίθεμαι, τοῖς διαβάλλειν ἡμᾶς πειρωμένοις
χαίρειν φράσας.

β'. Ὁ πατὴρ δὲ μου Μαθθίας οὐ διὰ μόνην τὴν εὐ-
γένειαν ἐπίσημος ἦν, ἀλλὰ πλέον διὰ τὴν δικαιοσύνην
ἐπὶ ηῶν, γνωριμώτατος ὧν ἐν τῇ μεγίστῃ πόλει τῶν
παρ' ἡμῖν τοῖς Ἱεροσολύμοις. Ἐγὼ δὲ συμπαίδευόμε-
νος ἀδελφῷ Μαθθία τοῦνομα (ἐγεγόνει γάρ μοι γνήσιος
ἐξ ἀμφῶν τῶν γονέων) εἰς μεγάλην παιδείας προύκο-
πτον ἐπίδοσιν, μνήμη τε καὶ συνέσει δοκῶν διαφέρειν.
Ἐπεὶ δ' ἄρα παῖς ὦν, περὶ τεσσαρεσκαίδέκατον ἔτος,
διὰ τὸ φιλογράμματον ὑπὸ πάντων ἐπὶ ηῶν, συνιόν-
των αἰεὶ τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν τῆς πόλεως παύτων,
ὑπὲρ τοῦ παρ' ἐμοῦ περὶ τῶν νομίμων ἀκριβέστερόν
τι γινώσκειν. Περὶ ἑκατάδεκα δὲ ἔτη γενόμενος ἐβουλή-
θην τῶν παρ' ἡμῖν αἰρέσεων ἐμπειρίαν λαβεῖν· τρεῖς
δ' εἰσιν αὗται, Φαρισαίων μὲν ἡ πρώτη, καὶ Σαδ-
δουκαίων ἡ δευτέρα, τρίτη δὲ ἡ Ἑσσηνῶν, καθὼς πολ-

Mihi autem genus est non ignobile, sed ex sacerdotibus
longa serie deductum. Quemadmodum scilicet apud unam-
quamque gentem diversa sunt nobilitatis argumenta, ita
apud nos honoris sacerdotalis participatio splendidi generis
indiciū est. Ego autem non solum ex sacerdotum oriun-
dus sum genere, verum etiam ex classe prima inter illas
viginti quattuor, (magna in hoc est excellentia,) et nobilis-
sima populorum ad eandem pertinentium familia. Porro ma-
ternum mihi genus a regibus est. Nam Asamonæi liberi, e
quibus illa prognata est, summum in gente nostra pontifi-
catum regnumque diu obtinuerunt. Seriem autem suc-
cessionis recensebo. Atavus meus erat Simon cognomine
Psellus. Illic vixit eo tempore quo Simonis pontificis filius,
qui primus inter pontifices Hyrcanus appellatus est, ponti-
ficatum gessit. Simoni autem Psello filii erant novem :
et in his unus Matthias, Ephraï filius dictus. Hic uxorem
duxit Jonathæ pontificis filiam, qui primus ex Asamonæo-
rum genere pontificatum in domum suam intulit, frater
autem erat Simonis pontificis. Ex ea filium Matthiam, Gib-
bosum nomenclatum, suscepit, primo quo genti imperavit
Hyrcanus anno. Huic nascitur Josephus nono anno regni
Alexandræ, Josepho vero Matthias anno Archelai regis deci-
mo, Matthiæ autem ego primo anno principatus Caii Cæsaris.
Mihi porro tres sunt liberi : Hyrcanus quidem maximus,
anno quarto natus imperii Vespasiani Cæsaris, Justus vero
septimo, nono autem Agrippa. Atque ita quidem generis
nostri successionem, prout in tabulas publicas relatum
inveni, in medium afferō, illis valere jussis qui nos calu-
mniis aggrediuntur.

2. Matthias autem pater meus non solum generis nobi-
litate illustris erat, sed multo magis ex justitia gloriam
adeptus est, omnium sermone maxime celebratus Hieroso-
lymis, urbe apud nos amplissima. Ego autem una cum
fratre germano, nomine Matthia, ednatus, multum in li-
teris proficiebam, sic ut crederer aliis antecellere memoria
et intelligentia. Itaque quum puer adhuc essem, annum
circiter decimum quartum agens, ex eo, quo flagrabam,
litterarum amore ab omnibus laudem reportavi, ad me
concurrentibus quotidie pontificibus urbisque primoribus,
ut ex me certius aliquid scirent de legum sensu. Quum
autem ad annos ferme sexdecim pervenissem, decrevi
seclas nostras experiri et tentare; (illæ vero tres sunt,
Pharisæorum prima, Sadducæorum altera, et tertia Esso-

λάξεις εἵπαμεν·) οὕτως γὰρ ὥσπερ αἰρήσεσθαι τὴν ἀρίστην, εἰ πάσας καταμάθοιμι. Σκληραγωγήσας γοῦν ἑμαυτὸν καὶ πολλὰ πονηθεὶς τὰς τρεῖς διήλθον· καὶ μὴδὲ τὴν ἐντεῦθεν ἐμπειρίαν ἱκανὴν ἑμαυτῷ νομίσας εἶναι, πυθόμενός τινα Βανοῦν ὄνομα κατὰ τὴν ἐρημίαν διατρίβειν, ἐσθῆτι μὲν ἀπὸ δένδρων χρώμενον, τροφὴν δὲ τὴν αὐτομάτως φυσικὴν προσφερόμενον, ψυχρῶ δὲ ὕδατι τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα πολλάκις λουόμενον πρὸς ἄγναιαν, ζηλωτὴς ἐγενόμην αὐτοῦ. Καὶ διατρί-
 80 φας παρ' αὐτῷ ἑνιαυτοὺς τρεῖς καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τελειώσας, εἰς τὴν πόλιν ὑπέστρεφον. Ἐνεακαίδεκα δ' ἔτη ἔχων ἡρξάμην τε πολιτεύεσθαι τῇ Φαρισαίων αἵρεσει κατακολουθεῖν, ἣ παραπλήσιός ἐστι τῇ παρ' Ἑλλήσι Στωϊκῇ λεγομένῃ

15 γ'. Μετ' εἰκοστὸν δὲ καὶ ἑκτὸν ἑνιαυτὸν εἰς Ῥώμην μοι συνέπεσεν ἀναβῆναι, διὰ τὴν λεγθσομένην αἰτίαν. Καθ' ὃν χρόνον Φῆλιξ τῆς Ἰουδαίας ἐπετρόπευεν, ἱερεῖς τινες συνῆθις ἔμοι, καλοὺς καὶ κακοὺς, διὰ μικρὰν καὶ τὴν τυχοῦσαν αἰτίαν δῆσας εἰς τὴν Ῥώ-
 20 μην ἐπεμψε, λόγον ὑφ' ἑξόντας τῷ Καίσαρι. Οἷς ἐγὼ πόρον εὐρέσθαι βουλούμενος σωτηρίας, μάλιστα δὲ πυθόμενος ὅτι καίπερ ἐν κακοῖς ὄντας οὐκ ἐξελάβοντο τῆς εἰς τὸ θεῖον εὐσεβείας, διατρέφοντο δὲ σύκοις καὶ κάρυοις, ἀφικόμεναι εἰς Ῥώμην πολλὰ κινδυνεύσας κατὰ
 25 θάλασσαν. Βαπτισθέντος γὰρ ἡμῶν τοῦ πλοίου κατὰ μέσον τὸν Ἀδρίαν, περὶ ἑξακοσίους τὸν ἀριθμὸν ὄντες, οἱ ὅλης τῆς νυκτὸς ἐντῆξάμεθα. Καὶ περὶ ἀρχομένην ἡμέραν ἐπιφανέντος ἡμῖν κατὰ Θεοῦ πρόνοιαν Κυρηναϊκῷ πλοίου, φράσαντες τοὺς ἄλλους ἐγὼ τε καὶ τινες
 30 ἑτέροι, περὶ ὀγδόηκοντα σύμπαντες, ἀνελήφθημεν εἰς τὸ πλοῖον. Διασωθεὶς δ' εἰς τὴν Λυκαίαν ἀρχαίαν, ἣν Ποιτολοὺς Ἴταλοι καλοῦσιν, διὰ φιλίας ἀφικόμεναι Ἀλιτύρῳ, (μυμολόγος δ' ἦν οὗτος κάλλιστα τῷ Νέρωνι καταθύμιος, Ἰουδαῖος τὸ γένος,) καὶ δι' αὐτοῦ Ποππηίαν
 35 τῇ τοῦ Καίσαρος γυναικὶ γνωσθεὶς, προνοῶ ὡς τάχιστα περὶ καλέσας αὐτὴν τοὺς ἱερεῖς λυθῆναι. Μεγάλων δὲ δωρεῶν πρὸς τῇ εὐεργεσίᾳ ταύτῃ τυχὼν παρὰ τῆς Ποππηίας, ὑπέστρεφον ἐπὶ τὴν οἰκίαν.

δ'. Καταλαμβάνω δ' ἤδη νεωτερισμῶν ἀρχάς, καὶ
 40 πολλοὺς ἐπὶ τῇ Ῥωμαίων ἀποστάσει μέγα φρονούντας. Καταστᾶλαιν οὖν ἐπειρώμην τοὺς στασιώδεις καὶ μετάνοεῖν ἐπειθον, ποιησάμενος πρὸ ὀφθαλμῶν πρὸς οὐδὲν πολεμήσουσιν, ὅτι Ῥωμαίων οὐ κατ' ἐμπειρίαν μόνην πολεμικήν, ἀλλὰ καὶ κατ' εὐτυχίαν ἐλαττοῦνται·
 45 καὶ μὴ προπετῶς καὶ παντάπασιν ἀνοήτως πατρίσι καὶ γενεαῖς καὶ σφίσι αὐτοῖς τὸν περὶ τῶν ἐσχάτων κακῶν κίνδυνον ἐπάγειν. Ταῦτα δ' ἔλεγον καὶ λιπαρῶς ἐνεχείμην ἀποτρέπων, δυστυχέστατον ἡμῖν τοῦ πολέμου τὸ τέλος γενήσεσθαι προαυόμενος. Οὐ μὴν ἐπεισα·
 50 πολὺ γὰρ ἦ τὸν ἀπονουθέντων ἐπεκράτησε μανία.

ε'. Δείσας γοῦν μὴ ταῦτα συνεχῶς λέγων διὰ μίσους ἀφικόμεναι καὶ ὑποψίας, ὡς τὰ τῶν πολεμίων φρονῶν, καὶ κινδυνεύουσι ληφθεὶς ὑπ' αὐτῶν ἀναιρεθῆναι, ἐχομένης ἦδη τῇ Ἀντωνίας, ὅπερ ἦν φρούριον, εἰς τὸ

norum, uti scripsi diximus:) ita enim fore putabam ut optimam eligerem, si mihi omnes cognoscere daretur. Vita igitur duriter acta multisque laboribus exercita, tres sectas perlustravi: et ne istarum quidem experientia satis mihi factum ratus, quum audissem quendam, Banon nomine, in deserto agere, amictum sibi ex arboribus paratam, alimentisque sponte provenientius vescentem, crebrisque noctu et interdiu lavacris frigidis utentem in saetioniam, capri ejus institutum sectari; exactisque in ejus contubernio tribus annis, quum jam ea, quae expetiveram, perfecissem, in urbem redii. Jamque annos undeviginti natus, vitam instituere exorsus sum convenienter Pharisaeorum sectae, quae proxime accedit ad sectam Stoicam Graecis dictam.

3. Post annum vero sextum ac vigesimum Romam ut ascenderem mihi contigit, ex causa jam nunc dicenda. Quo tempore Felix in Judaea procurator erat, sacerdotes quosdam, mihi perfamiliares, viros honestos et bonos, ob culpam leviculam et contemnendam, Romam misit, causam suam apud Caesarem dicturos. Quibus ego volens invenire viam ad salutem, maxime vero quum audirem quod, licet in malis, non oblitus essent suae in Deum pietatis, et fidei ac nubicus vitam sustentarent, Romam perveni, multis in mari aditis periculis. Nostra enim navi in medio sinu Adriatici submersa, quum essemus numero circiter sexcenti, totam per noctem natavimus. Et tandem sub diluculum conspecta ex Dei providentia navi Cyrenaica, ego et alii nonnulli ad octoginta universi, feliciore usi natatu, in eam recepti sumus. Quumque ita evasissem in Dicarchiam, quam Puteolos vocant Itali, veniebam in amicitiam Alituri, (erat autem is mimorum actor in magna apud Neronem gratia, genere Judaeus, perque eum ubi Poppae uxori Caesaris innotui, id quam ocissime ago ut meis apud ipsam precibus solverentur sacerdotes. Quumque praeter hoc beneficium magnis muneribus cohonestatus essem a Poppaea, in patriam revertebar.

4. Atque jam eo tempore deprehendi novarum rerum studia gliscere, multosque ad defectionem a Romanis valde elatos. Itaque conabar seditiosos in officio continere, utque ad sanioiorem mentem redirent suadebam, ob oculos positus cum quibus dimicaturi erant, quod Romanis non solum rei militaris peritia inferiores essent, sed et felicitate et prospero rerum successu; insuper monebam ne temere et imprudenter admodum patriam et genus suum et se ipsos in mala maxima et extremum discrimen adducerent. Ista sane dicebam, atque urgebam vehementer et instabant ut a bello eos debortarer, ut qui animo praeviderem exitum illius nobis fore infelicissimum. Atqui non persuasi in tantum valebat amentia ex desperatione orta.

5. Veritus igitur ne, ista frequenter inculcando, in odium incurrerem et suspicionem, quasi eadem sentirem cum hostibus, atque ita a popularibus comprehensus de vita periclitarer, occurrenti jam Antonia, quae castellum

ἐνδοτέρω ἱερὸν ὑπεχώρησα. Μετὰ δὲ τὴν ἀνάκρισιν
Μαννημοῦ καὶ τῶν πρώτων τοῦ ληστρικοῦ στίφους,
ὑπεξελθὼν τοῦ ἱεροῦ πάλιν τοῖς ἀρχιερεῦσιν καὶ τοῖς
πρώτοις τῶν Φαρισαίων συνδιέτριβον. Φόβος δ' οὐκ-
ἔτι μέτριος εἶπεν ἡμῶς, δρῶντας τὸν μὲν δῆμον ἐν τοῖς
ὅπλοις· αὐτοὶ δ' ὄντες ἐν ἀπώρῳ τί ποιήσωμεν, καὶ
τοὺς νεωτεριστὰς παύειν οὐ δυνάμενοι, προδήλου δ'
ἡμῖν τοῦ κινδύνου παρεστῶτος, συγκατανεύειν μὲν αὐ-
τῶν ταῖς γνώμαις ἐλέγομεν, συνεβουλευόμεν δὲ μένειν
10 ἐφ' αὐτῶν καὶ τοὺς πολεμίους ἀπελθόντας ἔβν, ἐπι-
ζόντες οὐκ εἰς μακρὰν Γέσσιον, μετὰ μεγάλης δυνάμεως
ἀναβάντα, παύσειν τὸν νεωτερισμόν.

ζ'. Ὁ δ' ἐπελθὼν καὶ συμβαλὼν μάχῃ ἐνίκηθη, πολ-
λῶν τῶν μετ' αὐτοῦ πεσόντων· καὶ γίνεται τὸ Γεσσίου
15 παῖσμα συμφορὰ τοῦ παντὸς ἡμῶν ἔθνους. Ἐπήρ-
θησαν γὰρ ἐπὶ τούτῳ μᾶλλον οἱ τὸν πόλεμον ἀγαπήσαν-
τες, καὶ νικήσαντες τοὺς Ῥωμαίους εἰς τέλος ἤλπισαν,
προσγενομένης καὶ ἐτέρας τινὸς τοιαύτης αἰτίας. Οἱ
τάς περίε τῆς Συρίας πόλεις κατοικοῦντες τοὺς παρ'
20 ἑαυτοῖς Ἰουδαίους συλλαμβάνοντες σὺν γυναιξὶ καὶ
τέκνοις ἀνήρουν, οὐδεμίαν αὐτοῖς αἰτίαν ἐπικαλεῖν
ἔχοντες· οὔτε γὰρ ἐπὶ Ῥωμαίων ἀποστάσει νεώτερόν
τι περρονήκεσαν, οὔτε πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐβρόν ἢ
ἐπίβουλον. Σκυθοπολίται δὲ πάντων ἀσεβέστατοι καὶ
25 παρανομώτατοι διεπράξαντο. Ἐπελθόντων γὰρ αὐ-
τοῖς Ἰουδαίων ξυθεν πολέμῳ, τοὺς παρ' αὐτοῖς
Ἰουδαίους ἐδίδασκον κατὰ τῶν ὁμορῶλον ὅπλα λαβεῖν,
ὅπερ ἔστιν ἡμῖν ἀθέμιτον· καὶ μετ' ἐκείνων συμβαλόν-
τες ἐκράτησαν τῶν ἐπελθόντων. Ἐπειδὴ δ' ἐνίκησαν,
30 ἐκλαθόμενοι τῆς πρὸς τοὺς ἐνοίκους καὶ συμμάχους
πίστεως, πάντας αὐτοὺς διεγρήσαντο, πολλὰς μυριά-
δας ὄντας. Ὅμοια δ' ἔπαυν καὶ οἱ τὴν Δαμασχὸν
Ἰουδαῖοι κατοικοῦντες. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἀκρι-
βέστερον ἐν ταῖς περὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου βίβλοις
35 διηγήλωκαμεν· νῦν δ' αὐτῶν ἐπεμνήσθην, βουλόμενος
παρκατῆσαι τοῖς ἀναγινώσκουσιν ὅτι οὐ προκίρσεις
ἐγένετο τοῦ πολέμου πρὸς Ῥωμαίους Ἰουδαίους, ἀλλὰ
τὸ πλεόν ἀνάγκη.

ζ'. Νικηθέντος οὖν, ὡς ἔρχμεν, τοῦ Γεσσίου, τῶν
40 Ἱεροσολυμιτῶν οἱ πρῶτοι, θεσπάζμενοι τοὺς μὲν ληστὰς
ἅμα τοῖς νεωτερισταῖς εὐπορομένους ὅπλων, δέισαντες
δὲ αὐτοὶ μὴ ἀνοπλοὶ καθεστηκότες ὑποχείριον γένωνται
τοῖς ἐχθροῖς, δ καὶ μετὰ ταῦτα συνέβη, καὶ πυθόμενοι
τὴν Γαλιλαίαν οὕτω πᾶσαν Ῥωμαίων ἀφρεσθάναι, μέ-
45 ρος δ' αὐτῆς ἡρεμεῖν ἔτι, πέμπουντι ἐμὲ καὶ δύο ἀλ-
λους τῶν ἱερέων, καλοὺς καγαθοὺς ἀνδρας, Ἰωάζαρον
καὶ Ἰούθαν, πείσοντας τοὺς πονηροὺς καταθέσθαι τὰ
ὅπλα, καὶ διδάσκοντας ὡς ἔστιν αἰμεινον τοῖς κρατίστοις
τοῦ ἔθνους αὐτὰ τηρεῖσθαι. Ἐγνωστο δὲ τούτοις δὲ
50 μὲν εἶναι τὰ ὅπλα πρὸς τὸ μέλλον ἔτοιμα, περιμένειν
δὲ τί πράξουσιν Ῥωμαῖοι μαθεῖν.

η'. Λαβὼν οὖν ἐγὼ τὰς ὑποθήκας ταύτας ἀφικόμεν
εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ Σεπφωρίτας μὲν οὐκ ἐν ὀλίγῳ
περὶ τῆς πατρίδος ἀγῶνι καθεστῶτας ἔβρον, διαρπάσαι

erat, in interiora templi memet subdixi. At post eadem
Manahemi et principum cohortis latronum, templo clancu-
lum egressus, iterum cum pontificibus versabar et Phari-
saeorum primoribus. Jam autem timor non mediocris nos
occuparat, quum videremus populum quidem arma corri-
puisse: ipsi vero, quum quid agendum nobis esset promus
ambigeremus, nec valeremus seditiosos compescere, at-
que ante oculos versaretur periculum, simulabamus quidem
nos probare illorum sententiam, suadebamus tamen ut se
continherent, et hostem abire sinerent, quod speraremus
Gessium brevi cum validis copiis ascensurum et tumultum
motumque sedaturum.

6. At ille, quum advenisset et seditiosis praelio congressus
esset, victus est, multis e suis occisis: atque huc Gessii
clades in universam gentem nostram calamitatem inexit.
Nam ex hac re animis elati erant qui bellum appetebant, et
sperabant fore ut deinceps Romanos vincerent: quin et al-
tera quaedam causa accedebat, quae hujusmodi erat. Nam
Syriae urbium nobis finitimarum incolae Judaeos secum de-
gentes, comprehensos una cum uxoribus et liberis, truci-
dabant, etiam quum nihil haberent de quo ipsos accusarent:
neque enim rebus novis studuerant ut a Romanis defice-
rent, neque adversum Syros illos hostile quidpiam aut in-
sidiosum moliti fuerant. At Scythopolitae omnium maxime
impia et iniquissima perpetrarunt. Quum enim bello pete-
rentur ab Judaeis exteris, Judaeos qui apud ipsos erant vi-
adegerunt ad arma contra tribules suos capessenda, id quod
nostris vetitum est legibus: et illorum ope, postquam ma-
nus conseruerant, eos qui ipsos adorti sunt profligarunt.
Post victoriam autem, oblitii fidei iniquitatis et sociis debite,
eos omnes, ad multas hominum myriadas, occiderunt.
Nec dissimilia perpassi sunt qui Damascus habitabant Ju-
dae. Sed hac de re accurate magis narravimus in libris
de bello Judaico: nunc autem eorum obiter meminisse, eo
animo ut lectoribus ostendam Judaeos non de industria bel-
lum movisse contra Romanos, sed necessitate potius.

7. Itaque profligato, uti diximus, Gessio, Hierosolymi-
tarum primores, ubi viderant latrones seditiosos armis
abundare, veritque ne ipsi armis destituti inimicis obnoxii
fierent, id quod et postea accidit, auditoque quod Galilaea
nondum omnis a Romanis defecisset, sed pars ejus etiam
tunc quiete ageret, miserunt me et alios duos sacerdotes,
viros bonos et honestos, Jozarum et Judam, ut istos faci-
norosos suaderemus arma deponere, et doceremus satius
ease ea asservari viris in gente nostra optimis et fortissimis.
Quippe decretum erat illis ut semper arma in futurum ha-
berent parata, manendum vero esse ut sciatur quidnam
acturi sint Romani.

8. Ego igitur, quum ista mandata acceperissem, in Galilaeam
perveniebam; et Sepphoritas quidem reperiebam in magna
sollicitudine de patria, quod rapinae eam addixissent Galilaei,

κεκρικώτων αὐτῶν τῶν Γαλιλαίων, διὰ τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐκείνων φιλίαν, καὶ οἱ καὶ Κεστίῳ Γάλλῳ τῷ τῆς Συρίας ἡγεμονεύοντι δεξιάν τε καὶ πίστιν προτείνεσαν. Ἀλλὰ τούτους μὲν ἐγὼ πάντας ἀπήλλαξα τοῦ πόδου, πείσας ὑπὲρ αὐτῶν τὰ πλήθη, καὶ ἐπιτρέψας δόσεις θελοῦσι διαπέμπεσθαι πρὸς τοὺς ἐν Δώροις οἰκίους δημεύοντας Γεσσίῳ· τὰ δὲ Δῶρα πόλις ἐστὶ τῆς Φοινίκης. Τοὺς ἐν Τιβεριάδι δὲ κατοικοῦντας ἡδὼν ἐφ' ὅπλα κεχωρηκότας ἤδη, δι' αἰτίαν τοιαύτην.

9. Στάσεις τρεῖς ἦσαν κατὰ τὴν πόλιν· μία μὲν ἀνδρῶν εὐσηχμόνων, ἦρχε δ' αὐτῆς Ἰούλιος Κάπελλος. Οὗτος δὴ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πάντες, Ἡρώδης δὲ Μιάρου καὶ Ἡρώδης δὲ τοῦ Γαμάλου καὶ Κομφὸς δὲ τοῦ Κόμφου, (Κρίσπος γὰρ ἀδελφὸς αὐτοῦ, τοῦ μεγάλου βασιλέως γενόμενος ποτε ἐπαρχος, ἐν ταῖς ἰδίαις κτήσεσιν ἐτύγχανεν, πέραν τοῦ Ἰορδάνου,) πάντες οὖν οἱ προειρημένοι κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνων ἐμμένειν συνεβούλευον τῇ πρὸς τοὺς Ῥωμαίους καὶ τὸν βασιλέα πίστει· τῇ γνώμῃ δ' οὐ συνηρέσκετο Πίστος, παραγόμενος ὑπὸ Ἰούστου τοῦ παιδὸς· καὶ γὰρ ἦν φύσει πῶς ἐπιμαυνής. Ἡ δευτέρα δὲ στάσις, ἐξ ἀσημοτάτων συνεστηκυῖα, πολεμὲν ἔκρινεν. Ἰούστος δὲ Πίστου παῖς, δὲ τῆς τρίτης μερίδος πρῶτος, ὑπεκρίνετο μὲν ἐνδοιάζειν πρὸς τὸν πόλεμον, νεωτέρων δ' ἐπιθύμει πραγμάτων, ἐκ τῆς μεταβολῆς οἰόμενος δύναμιν ἑαυτοῦ περιποιήσιν. Παρελθὼν οὖν εἰς μέσους διδάσκειν ἐπειρᾶτο τὸ πλῆθος ὡς ἡ πόλις ἐστὶν αἰὲ τῆς Γαλιλαίας, ἄρξειεν δὲ ἐπὶ γε τῶν Ἡρώδου χρόνων, τοῦ τετράρχου καὶ κτίστου γενομένου, βουλευθέντος αὐτοῦ τὴν Σεπφωριτῶν πόλιν τῇ Τιβερίῳ ὑπακούειν· ἀποβάλλειν δὲ τὸ πρωτεῖον αὐτοὺς μηδὲ ἐπὶ τοῦ βασιλέως Ἀγρίππα τοῦ πατρὸς, διαμεῖναι δὲ καὶ μέχρι Φηλίκου προεσταμένου τῆς Ἰουδαίας. Νῦν δὲ ἔλεγεν αὐτοὺς ἡτυχηκέναι, τῷ νεωτέρῳ δωρεάν Ἀγρίππα δοθέντας ὑπὸ Νέρωνος· ἄρξαι γὰρ εὐθὺς τὴν μὲν Σεπφωριν, ἐπειδὴ Ῥωμαίοις ὑπήκουσε, τῆς Γαλιλαίας, καταλυθῆναι δὲ παρ' αὐτοῖς τὴν τε βασιλικὴν τράπεζαν καὶ τὰ ἀρχεῖα. Ταῦτα καὶ πρὸς τοῦτοις ἕτερα πολλὰ κατὰ βασιλείως Ἀγρίππα λέγων, ὑπὲρ τοῦ τὸν δῆμον εἰς τὴν ἀποστασίαν ἐρεθίσαι, προσετίθει νῦν εἶναι καιρὸν ἀραμένους ὅπλα καὶ Γαλιλαίους συμμάχους προσλαβόντας (ἄρξειεν γὰρ αὐτῶν ἐκόντων διὰ τὸ πρὸς τοὺς Σεπφωρίτας μῖσος ὑπάρχον αὐτοῖς, οἱ τὴν πρὸς Ῥωμαίους πίστιν διαφυλάσσουσιν) μεγάλη χεὶρ πρὸς τὴν ὑπὲρ αὐτῶν τιμωρίαν τραπέσθαι. Ταῦτα λέγων προετρέψατο τὸ πλῆθος· ἦν γὰρ ἱκανὸς δημαγωγεῖν καὶ τῶν ἀντιλεγόντων τὰ βελτίω περιεῖναι γοητεία καὶ ἀπάτῃ τῇ διὰ λόγων. Καὶ γὰρ οὐδ' ἀπειρος ἦν παιδείας τῆς παρ' Ἑλλήσιν, ἥ θαρρῶν ἐπεχείρησεν καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν πραγμάτων τούτων ἀναγράζειν, ὡς τῷ λόγῳ τούτῳ περιεσόμενος τῆς ἀληθείας. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτου τοῦ ἀνδρὸς, ὡς φαῦλος τὸν βίον ἐγένετο, καὶ ὡς σὺν τῷ ἀδελφῷ μικροῦ δεῖν καταστροφῆς αἴτιος ὑπῆρξε, προϊόντος τοῦ λόγου δηλώσομεν. Τότε δὲ πείσας Ἰούστος τοὺς πολίτας ἀνα-

tam quod perstiterint in amicitia cum Romanis inita, quam quod et Cestio Gallo Syriae praesidi dextram fidemque dederint. Verum ego hos quidem omnes metu liberavi, quum illorum in gratiam *mitiora* persuasissem multitudini, permissemque ut quoties vellent in Dora (Dora autem urbs est Phoenices) mitterent ad suos, quos obsides Gessio dederant. Tiberiadis autem incolas reperiebam prius aliquanto ad arma provolasse, ob huiusmodi causam.

9. Tres in ea civitate factiones erant : una quidem constabat viris honestis, duce Julio Capello. Hic sane et qui eum sequebantur omnes, Herodes Miari, et Herodes Gamali, et Compsum Compso filii, (Crispus enim huius frater, olim ab Agrippa magno rege ei urbi praefectus, tum in suis possessionibus trans Jordanem agebat ;) hi inquam omnes jam memorati eo tempore persuadere conabantur ut in sua erga Romanos regemque fidelitate manerent. Eam autem sententiam non probabat Pistus, a filio Justo abruptus : natura enim furiosior erat. Altera vero factio, ei iis qui maxime erant ignobiles conflata, bellandum esse decernebat. Justus Pisti filius, tertiae partis primus, se quidem de bello dubio esse animo simulabat : rerum autem novarum cupidus erat, fore ratus ut ex rerum mutatione potentia potiretur. Itaque in medium progressus multitudinem docere pro virili adnitebatur, quod urbs semper ad Galilaeam pertinuerit, primatum vero acceperit tempore Herodis, tetrarchae, ejusque conditoris, qui ipse vuluerit Sepphoritarum urbem urbi Tiberensium subditam esse : hanc autem praereminentiam ne sub rege quidem Agrippa patre eos amisisse, imo eam etiam usque ad Felicem Judaeae praesidem illis mansisse. Nunc autem dicebat eos felicitate ista excidisse, quippe quod Nero ipsos dono dederit juniori Agrippae : statim enim Sepphorim quidem, ex quo Romanis se subjecerit, primam Galilaeae urbem existitisse, apud ipsos vero destitisse mensam regiam et archiva. His et aliis insuper multis in regem Agrippam jactatis, ut populum ad defectionem irritaret, adjiciebat, jam tempus esse ut armis correptis et Galilaeis in societatem assumptis (ipsos enim illis non invitis imperaturos esse, propter odium quo Sepphoritas prosequantur, quod in Romanorum amicitia perseverarent) ad ultionem ab illis expectandam magno cum exercitu se convertant. His ille dictis multitudinem hortatus est. Erat quippe idoneus qui populum dicendo regeret, eosque qui ex adverso meliora suaderent verborum prestigii et fallacis vinceret. Neque etiam Graecae eruditionis expertus erat et ignarus, qua fretus ad historiam quoque hisce de rebus scribendam aggressus est, ista narratione veritatis fidem eversurus. Atqui de hoc quidem viro, quam improbae fuerit vitae ac flagitiosae, utque una cum suo fratre patriae fere subvertenda auctor extiterit, procedente sermone narrabimus. Tunc autem Justus, quum civibus persuasisset arma sumere,

λαθεῖν τὰ δπλα, πολλοὺς δὲ καὶ μὴ θελήσαντας ἀναγκάσας, ἐξελθὼν σὺν πᾶσι τούτοις ἐμπέπηρσι τὰς τε Γαδαρηνῶν καὶ Ἰππηνῶν κώμας, αἱ δὲ μεθόριοι τῆς Τιβεριάδος καὶ τῆς τῶν Σκυθοπολιτῶν γῆς ἐτύγχανον
5 κείμεναι.

Ἰ. Καὶ Τιβεριάς μὲν ἐν τούτοις ἦν· τὰ περὶ Γίσχαλα δὲ εἶχεν τὸν τρόπον τούτων. Ἰωάννης δὲ τοῦ Λευῆ, τῶν πολιτῶν τινὰς ὁρῶν διὰ τὴν ἀποστασίαν τὴν ἀπὸ Ῥωμαίων μέγα φρονούντας, κατέχειν αὐτοὺς ἐπειρᾶτο,
10 καὶ τὴν πίστιν ἡξίου διαφυλάττειν, οὐ μὴν ἡδυνήθη, καίτοι πᾶνυ προθυμούμενος. Τὰ γὰρ περίεξ ἔθνη Γαδαρηνοὶ καὶ Γαδαρηνοὶ, Σωγαναῖοι καὶ Τύριοι, πολλὴν ἀθροίσαντες δύναμιν, καὶ τοῖς Γίσχαλοις ἐπιπεσόντες, λαμβάγουσι τὰ Γίσχαλα κατὰ κράτος· καὶ
15 πυρπολήσαντες, εἴτα δὲ καὶ προσκατασκάψαντες, εἰς τὴν οἰκίαν ἀνέβησαν. Ἰωάννης δὲ ἐπὶ τούτῳ παροξυνθεὶς ὁπλίζει πάντας τοὺς μεθ' αὐτοῦ· καὶ συμβαλὼν τοῖς προσηρημένοις ἔθνεσι, τὰ τε Γίσχαλα κρείττονα πάλιν ἀνακτίσας, τείχεσιν ὑπὲρ ἀσφαλείας τῆς εἰς
20 ὕστερον ὠχύρωσεν.

ια'. Γάμαλα δὲ πίστει τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐνέμεινε, δι' αἰτίαν τοιαύτην. Φίλιππος δὲ Ἰακίμου παῖς, ἐπαρχος δὲ τοῦ βασιλείως Ἀγρίππα, σωθεὶς παρὰ δόξαν ἐκ
25 τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις βασιλικῆς αὐλῆς πολιορκουμένης καὶ διαφυγὼν, εἰς ἕτερον ἐνέπεσε κίνδυνον, ὥστε ὑπὸ Μανηήμου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ληστῶν ἀναιρεθῆναι· διεκώλυσαν δὲ Βαβυλωνιοὶ τινες, συγγενεῖς αὐτοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ὄντες, πρᾶξει τοὺς ληστὰς τὸ ἔργον. Ἐπιμεινὰς οὖν ἡμέρας τέσσαρας ὁ Φίλιππος ἔχει, τῇ
30 πέμπτῃ φεύγει περιθετῇ χρησάμενος κόμη, τοῦ μὴ κατάδηλος γενέσθαι. Καὶ παραγενόμενος εἰς τινὰ τῶν αὐτοῦ κομῶν κατὰ τοὺς ὁροὺς Γάμαλα τοῦ φρουρίου κειμένην, πέμπει πρὸς τινὰς τῶν ὑπ' αὐτῷ προστατάσεων ὡς αὐτὸν ἀφικέσθαι. Ταῦτα δὲ αὐτὸν ἐννοούμενον ἐμ-
35 ποδίζει τὸ θεῖον ἐπὶ συμφέροντι· μὴ γὰρ τούτου γενομένου, πάντως ἂν ἀπολώλει. Πυρρτοῦ δὲ κατασρόντος αὐτὸν ἐξαίφνης, γράψας ἐπιστολὰς τοῖς παισὶν Ἀγρίππα καὶ Βερενίκῃ δίδουσι τῶν ἐξελευθέρων τινὶ κομίζειν πρὸς Οὐαρὸν. Ἦν δ' οὗτος κατὰ τὸν καιρὸν ἔκεινον ὁ τὴν
40 βασιλείαν διοικῶν, καταστησάντων αὐτὸν τῶν βασιλέων, αὐτοὶ γὰρ εἰς Βηρυτὸν ἀφικνούντο, ὑπαντῆσαι βουλόμενοι Γεσσίῳ. Λαβὼν οὖν ὁ Οὐαρὸς τὰ παρὰ Φιλίππου γράμματα καὶ πυθόμενος αὐτὸν διασεύσθαι, βαρέως ἤνεγκεν, ἀχρεῖος τὸ λοιπὸν αὐτὸς νομίζων φανείσθαι
45 τοῖς βασιλεῦσιν, ἀφικομένου τοῦ Φιλίππου. Προαγῶν οὖν εἰς τὸ πλῆθος τὸν τὰς ἐπιστολὰς κομίζοντα, καὶ πλαστογραφῆσαν ἐπικαλέσας, ψεύδασθαι τε φήσας αὐτὸν ἀπαγγεῖλαντα ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις Φίλιππον μετὰ τῶν Ἰουδαίων Ῥωμαίοις πολεμεῖν, ἀπέκτεινε.
50 Μὴ ὑποστρέψαντος δὲ τοῦ ἐξελευθέρου, Φίλιππος ἀπορῶν τὴν αἰτίαν δεύτερον ἐκπέμπει μετ' ἐπιστολῶν πάλιν τὸν ἀπαγγελοῦντα πρὸς αὐτὸν τί τὸ συμβεβηκὸς εἴη τῷ ἀποσταλέντι, δι' ὃ βραδύνειεν. Καὶ τούτων δὲ παρ-
γενόμενον ὁ Οὐαρὸς συκοφαντήσας ἀνείλεν. Καὶ

multosque etiam præter ipsorum voluntatem eo vi adegisset, cum istis omnibus egressus Gadarenorum et Hipponorum vicos incendit: qui utique siti erant in confiniis Tiberiadis et agri Scythopolitani.

10. Atque in his quidem erat Tiberias: quæ vero ad Gischala spectabant, hoc modo se habebant. Joannes Levi filius, quum videret civium quosdam sese efferre, quod a Romanis descivissent, operam dabat ut illos cohiberet, orabatque ut fidem servarent, nequicquam tamen, omni licet studio in id incumberebat. Nam vicini populi, Gadareni et Gabareni, Soganæi et Tyrii, ingenti coacto exercitu, Gischala adorti, vi urbem istam expugnant; eaque incensa, ac deinde suffossa et solo adæquata, domum se receperunt. Ceterum Joannes, hac re irritatus, omnes qui cum eo erant armis iustruit, populisque prædictis prælio congressus, et Gischala in pulcriorem urbem resuscitavit, et in futuram securitatem mœnibus firmavit.

11. Gamala autem in fide populi Romani manebant ex hujusmodi causa. Philippus Iacimi filius, Agrippæ regis præfectus, præter opinionem ex regia Hierosolymitana, quum oppugnaretur, servatus, fugæque dilapsus, in aliud incidit periculum, ne trucidaretur a Manahemo et latronibus qui cum eo erant: at quominus id fieret a latronibus impediunt Babylonii quidam ejus cognati, qui tum Hierosolymis erant. Philippus itaque quum quattuor dies illic mansisset, quinta die, appositâ coma usus ne internosci posset, fuga sibi quaesivit salutem. Et quum pervenisset ad quandam suam ditionis vicum prope castellum Gamala situm, ad nonnullos sibi subditos mandata mittit, ut ad ipsum venirent. At dum ista animo volveret, Deus, ne fierent, in rem illius prohibuit: nam nisi hoc accidisset, funditus periisset. Febri quippe repentina correptus, literas ad Agrippæ liberos et Berenicen scriptas, liberto cuidam tradidit, Varo perferendas. Ille autem eo tempore regnum administrabat, cura ejus a regibus ei demandata: nam illi ad Berytum profecti erant, eo animo ut Gessio occurrerent. Varus igitur, acceptis a Philippo literis, auditoque illum salvum evasisse, tulit id graviter, ratus fore ut ipse regibus nulli usui esse videretur, quando venerit Philippus. Producto igitur in turbam eo qui literas attulerat, objectoque ei in crimen quod literas finxisset, quodque, ut aiebat, mendacium dixisset, quippe qui nunciaret Philippum Hierosolymis contra Judæos bellum gerere, morte eum affecit. Quum autem libertus non reverteretur, Philippus, causæ nescius, rursus alium cum literis amandat, renunciaturum ipsi, quidnam ei quem miserat accidisset, quod reditum non maturaret. Verum hunc quoque, ubi venerat, Varus oppressit per calumniam. Etenim ani-

γὰρ ὑπὸ τῶν ἐν Καισαρείᾳ Σύρων ἐπὶ ἥρτο μέγα φρο-
 νεῖν, ἀναιρεθῆσθαι μὲν λεγόντων ὑπὸ Ῥωμαίων
 Ἀγρίππαν διὰ τὰς ὑπὸ Ἰουδαίων ἀμαρτίας, λήψεσθαι δ'
 αὐτὸν τὴν ἀρχὴν, ἐκ βασιλείων ὄντα. Καὶ γὰρ ἦν
 6 δολογουμένως ὁ Οὐάρος βασιλικῷ γένους, ἔκγονος
 Σοέμου τοῦ περὶ τὸν Λίβανον τετραρχούντος. Διὰ
 τοῦτ' οὖν ὁ Οὐάρος τυρούμενος τὰς μὲν ἐπιστολάς παρ'
 αὐτῷ κατέσχε, μηχανώμενος μὴ ἐντυχεῖν τοῖς γράμμα-
 10 σιν τὸν βασιλέα, τὰς ἐξόδους δὲ πάσας ἐφρούρει, μὴ
 διαδράς τις ἀπαγγεῖλει τῷ βασιλεῖ τὰ πραττόμενα.
 Καὶ δὴ χαριζόμενος τοῖς κατὰ τὴν Καισάρειαν Σύροις
 πολλοὺς τῶν Ἰουδαίων ἀπέκτεινεν. Ἐβουλήθη δὲ καὶ
 μετὰ τῶν ἐν Βατναίᾳ Τραχωνιτῶν ἀναλαβὼν τὰ ὄπλα
 ἐπὶ τοὺς ἐν Ἐκβατάνοις Βαβυλωνίους Ἰουδαίους (ταύ-
 15 τῃ γὰρ τὴν προσηγορίαν ἔχουσιν) ὀρμησάμενος. Καλέσας
 οὖν τῶν κατὰ τὴν Καισάρειαν Ἰουδαίων δώδεκα τοὺς
 δοκιμωτάτους, προσέτασεν αὐτοῖς ἀφικομένους εἰς
 Ἐκβάτανα πρὸς τοὺς ἐκεῖ κατοικοῦντας αὐτῶν ὁμοφύ-
 20 λους εἰπεῖν ὅτι Οὐάρος, ἀκούσας ὑμᾶς ἐπὶ βασιλεῶ-
 μελλεῖν ὀρμᾶν, καὶ μὴ πιστεύσας, πέποιθεν ἡμᾶς
 πείσοντας ὑμᾶς τὰ ὄπλα καταθέσθαι· τοῦτο γὰρ
 αὐτῷ τεκμήριον εἶσθαι καὶ τοῦ καλῶς μὴ πιστεύσαι
 25 τοῖς περὶ ὑμῶν λέγουσιν. Ἐκέλευε δὲ καὶ τοὺς πρώ-
 τους αὐτῶν ἄνδρας ἐβδομήκοντα πέμπειν, ἀπολογη-
 30 μένους περὶ τῆς ἐπενηνεγμένης αἰτίας. Ἐλθόντες οὖν
 οἱ δώδεκα πρὸς τοὺς ἐν Ἐκβατάνοις ὁμοφύλους, καὶ
 καταλαβόντες αὐτοὺς μηδὲν ἐπὶ νεωτερισμῷ φρονούν-
 τας, ἐπεισαν καὶ τοὺς ἐβδομήκοντα πέμπειν. Οἱ δὲ
 35 μηδὲν ὑποπτεύσαντες τοιοῦτον οἶον ἐμελλεν ἀποβῆ-
 σθαι, ἐξάπέστειλαν. Καταβαίνουσι δ' οὗτοι μετὰ
 τῶν δώδεκα πρόσθεν εἰς τὴν Καισάρειαν. Ὑπαντήσας
 οὖν ὁ Οὐάρος μετὰ τῆς βασιλικῆς δυνάμεως, σὺν τοῖς
 πρέσβεσι πάντας ἀπέκτεινε, καὶ τὴν παρείαν ἐπὶ τοὺς
 40 ἐν Ἐκβατάνοις Ἰουδαίους ἐποιεῖτο. Φθάσας δὲ τις ἐκ
 τῶν ἐβδομήκοντα σωθεὶς ἀπήγγειλεν αὐτοῖς, κἀκείνοι
 τὰ ὄπλα λαθόντες σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις εἰς Γά-
 μαλα τὸ φρούριον ὑπεχώρησαν, καταλιπόντες τὰς κώ-
 45 μας πολλῶν ἀγαθῶν πλήρεις καὶ βοσκημάτων πολλὰς
 μυριάδας ἐχούσας. Φίλιππος δὲ πυθόμενος ταῦτα, καὶ
 50 αὐτὸς εἰς Γάμαλα τὸ φρούριον ἦκεν· παραγενομένου δὲ,
 κατεβόα τὸ πλῆθος ἄρχειν αὐτῶν παρακαλοῦντες, καὶ
 πολεμεῖν πρὸς Οὐάρον καὶ τοὺς ἐν τῇ Καισαρείᾳ Σύ-
 ρους· διεδέχετο γὰρ ὑπὸ τούτων τὸν βασιλέα τεθνάναι.
 Φίλιππος δ' αὐτῶν κατέχευε τὰς ὀρμὰς, ὑπομι-
 55 νήσκειν τῶν τε τοῦ βασιλέως εἰς αὐτοὺς εὐεργεσιῶν
 καὶ τὴν Ῥωμαίων διηγούμενος ὅση τις ἐστὶν ἡ δύνα-
 μεις, συμφέρειν οὐκ ἔλαεν ἄρασθαι πρὸς τούτους πόλε-
 μον, καὶ τέλος ἔπεισεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς πυθόμενος
 60 ὅτι Οὐάρος μέλλει τοὺς ἐπὶ τῆς Καισαρείας Ἰουδαίους
 σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις πολλὰς ὄντας μυριάδας ἀναι-
 ρεῖν ἡμέρᾳ μιᾷ, μεταπέμπεται πρὸς αὐτὸν Αἰκόνον Μό-
 διον, πέμψας αὐτὸν διάδοχον, ὥς ἐν ἄλλοις ἐδηλώσαμεν.
 Ὁ δὲ Φίλιππος Γάμαλα τὸ φρούριον κατέσχε καὶ τὴν
 περίεχον πᾶσιν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐμμένουσιν.

mus ei, ut magnifice de se sentiret, elatus erat a Cæsarensi-
 bus Syria, dicentibus fore ut Agrippa a Romanis occide-
 retur, ob ea in quibus deliquerant Iudæi, atque ut ipse re-
 gnum illius acciperet, quod a regibus oriundus esset. Nam
 in confesso erat Varum e stirpe regia esse, utpote nepo-
 tem Sohemi, ejus qui locorum circa Libanum tetrarchiam
 obtinuerat. Varus igitur ista re elatus literas apud se re-
 tinebat, modis omnibus adnitens ne in ea quæ scripta erant
 incideret rex; exitusque omnes observabat, ne quis clam
 dilapsus renunciaret regi quæ ibi fierent: adeoque, ut a
 Syris Cæsarensibus gratiam iniret, multos Judæorum in-
 terfecit. Præterea decrevit armis sumptis una cum Trachoni-
 titis Balanem habitantibus in Judæos Babylonios (eam
 enim appellationem habuerunt) qui in Ecbatan's erant,
 impetum facere. Accitis igitur ad se Judæorum Cæsarensi-
 um duodecim probatissimis, jussit eos, Ecbatana profe-
 ctos, nunciare tribulibus suis loci istius incolis, quod Va-
 rus, audito vos contra regem insurrecturos esse, nec lumen
 rumori fide habita, nos miserit, vobis ut persuadeamus
 arma deponere: id enim argumentum fore, quod merito
 illis non creditum fuerit, qui ista de vobis narrarent. Ju-
 behat præterea mittendos esse viros septuaginta ex optima-
 tibus, qui crimen objectum diluerent. Itaque quum isti
 duodecim ad tribulantes suos, qui Ecbatanis erant, venissent,
 comperissentque eos rebus novis minime studere, his su-
 serunt ut septuaginta viros mittendos curarent. Illi au-
 tem, nihil tale suspicati quale eventurum erat, viros ablegarunt.
 Atque isti cum duodecim legatis Cæsaream descenderrunt.
 Varus igitur, illis obviam factus cum regio
 milite, omnes una cum istis legatis interfici jubet, atque
 expeditionem faciebat adversus eos, qui Ecbatanis erant,
 Judæos. E septuaginta autem quidam servatus illis re-
 nunciare occupavit: moxque illi arreptis armis receperunt
 se cum uxoribus et liberis in Gamala castellum, relictis
 vicis magnis opibus referatis et multis pecorum myriadas
 habentibus. Hæc Philippus simul atque audivit, et ipse
 in Gamala castellum se conferebat. Quum primum vero ad-
 venit, inclamabat multitudo, eum obsecrantes ut ducem
 se ipsis præberet, et contra Varum et Syros Cæsarenses
 bellum moveret: acceperat enim regem ab istis occisum
 esse. At Philippus impetum eorum reprimebat: atque
 collata in ipsos a rege beneficia eis in memoriam revocans,
 narransque quanta esset Romanorum vis et potentia,
 haudquaquam e re ipsorum esse dicebat bellum contra eos
 suscipere. Tandemque id eis persuasit. Rex porro, quum
 audisset Varo in animo esse Judæos, qui Cæsareæ erant,
 cum uxoribus et liberis, ad multas myriadas, una die neci
 addicere, Æquum Modium, ad se accersitum, misit ut ei
 succederet, quemadmodum alibi indicavimus. Philippus
 autem Gamala castellum et regionem finitimam continebat,
 ne a suis erga Romanos fide desciscerent.

16. Ἐπεὶ δ' εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀρικόμην ἐγὼ, καὶ ταῦτα παρὰ τῶν ἀπαγγειλάντων ἔμαθον, γράφω τῷ συνεδρίῳ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν περὶ τούτων, καὶ τί με πράττειν καλεῖουσιν ἐρωτῶ. Οἱ δὲ προσμῖναι παρα-
 6 κάλεσαν καὶ τοὺς συμπρέσβεις, εἰ θέλοιν, κατασχόντα πρόνοιαν ποιήσασθαι τῆς Γαλιλαίας. Οἱ δὲ συμπρέ-
 σβεις εὐπορήσαντες πολλῶν χρημάτων ἐκ τῶν διδομέ-
 νων αὐτοῖς δεκάτων, ἃς ὄντες ἱερεῖς ὀφειλομένης ἀπε-
 λάμβανον, εἰς τὴν οἰκίαν ὑποστρέφειν γῆν ἔκριναν.
 10 ἐμοῦ δ' αὐτοὺς προσμῖναι παρακαλέσαντος, ὧς οὐ
 τὰ πράγματα καταστήσωμεν, πείθονται. Ἄρας οὖν
 μετ' αὐτῶν ἀπὸ τῆς Σεπφωριτῶν πόλεως εἰς κώμην
 τινὰ, Βηθμαοὺς λεγομένην, ἀπέχουσαν Τιβεριάδος στά-
 15 δια τέσσαρα, παραγίνομαι. Καὶ πέμψας ἐντεῦθεν
 τοὺς πρὸς τὴν Τιβεριέων βουλὴν, καὶ τοὺς πρώτους τοῦ
 δήμου παρεκάλουν ἀφικέσθαι πρὸς με. Καὶ παραγε-
 νομένων (ἐληλύθει δὲ καὶ Ἰούστος σὺν αὐτοῖς) ἔλεγον
 ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πρεσβέυσων μετὰ
 τούτων πετέμφθαι πρὸς αὐτοὺς, πείσων καθαιρεθῆναι
 20 τὸν οἶκον ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ τετραρχοῦ κατασκευασθέντα,
 ζῶων μορφᾶς ἔχοντα, τῶν νόμων οὕτω τι κατασκευά-
 ζειν ἀπαγορευόντων· καὶ παρεκάλουν αὐτοὺς ἔξ ἡμῶν
 ἢ τάχος τοῦτο πράττειν. Ἐπὶ πολὺ μὲν οὖν οἱ περὶ
 τὸν Κάπελλον καὶ τοὺς πρώτους αὐτῶν ἐπιτρέπουν οὐκ
 26 ἤθελον, βιαζόμενοι δ' ὑπ' ἡμῶν συγκατατίθενται. Φθά-
 νει δ' Ἰησοῦς δ τοῦ Σαπφία παῖς, δν τῆς τῶν ναυτῶν
 καὶ τῶν ἀπόρων στάσεως πρῶτον ἔρχμεν ἀρᾶι, παρα-
 λαβὼν τινὰς Γαλιλαίους, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτὴν ἐμπρή-
 σας, πολλῶν οὐόμενος εὐπορήσειν ἐξ αὐτῆς χρημάτων,
 30 ἐπειδὴ τινὰς οἰκῶν ὁρφὰς κεχρυσωμένας εἶδεν· καὶ
 διήρπασεν πολλὰ παρὰ γνώμην τὴν ἡμετέραν πράξαν-
 τες. Ἡμεῖς γὰρ μετὰ τὴν πρὸς Κάπελλον καὶ τοὺς
 πρώτους Τιβεριέων διμιλίαν εἰς τὴν ἀνοὶ Γαλιλαίαν
 ἀπὸ Βηθμαῶν ἀνεχωρήσαμεν. Ἀναירוῦσι δ' οἱ περὶ
 35 τὸν Ἰησοῦν πάντας τοὺς ἐνοικοῦντας Ἑλλήνας, ὅσοι τε
 πρὸ τοῦ πολέμου γέγονεσαν αὐτῶν ἔχθροί.
 17. Πυθόμενος δ' ἐγὼ ταῦτα παρωξύνθην σφόδρα,
 καὶ καταβὰς εἰς Τιβεριάδα πρόνοιαν εἰσενεγκάμην τῶν
 βασιλικῶν σκευῶν, ὅσα δυνατόν ἦν τοὺς ἀρπάσαντας
 40 ἀφελέσθαι. Λυχνίαι δ' ἦσαν Κορίνθια ταῦτα καὶ
 τράπεζαι τῶν βασιλικῶν καὶ ἀσθήμου ἀργυρίου σταθμὸς
 ἱκανός. Πάντα δ' ὅσα παρέλαβον, φυλάσσειν τῷ βα-
 σιλεὶ ἔκρινα. Μεταπεμφάμενος οὖν τοὺς τῆς βουλῆς
 πρώτους δέκα καὶ Κάπελλον τὸν Ἀντύλλου, τὰ σκεύη
 45 παρέδωκα, μηδενὶ παραγγείλας ἐτέρῳ πλὴν ἐμοῦ δοῦ-
 ναι. Κάκειθεν εἰς τὰ Γίσχαλα πρὸς τὸν Ἰωάννην
 μετὰ τῶν συμπρέσβειων ἀρικόμην, βουλομένος γινῶναι
 τί ποτε φρονεῖ· κατεῖδον δ' αὐτὸν ταχέως νεωτέρων ὀρε-
 γόμενον πραγμάτων καὶ τῆς ἀρχῆς ἐπιθυμίαν ἔχοντα.
 50 Παρεκάλει γὰρ με τὸν Καίσαρος σίτον κείμενον ἐν ταῖς
 τῆς ἀνωθεν Γαλιλαίας κώμαις ἐξουσίαν αὐτῷ δοῦναι
 ἐκφορῆσαι· θέλειν γὰρ ἔρασκεν εἰς ἐπισκευὴν τῶν τῆς
 πατρίδος τειγῶν αὐτὸν ἀναλῶσαι. Κατανόησας δὲ
 ἐγὼ τὴν ἐπιχείρησιν αὐτοῦ καὶ τί διανοοῖτο πράσσειν,

12. At postquam ego in Galilaeam veneram, et ista ab
 ipsis nunciis acceperam, scribo Hierosolymitarum synedrio
 lusce de rebus, et quid me facere juberent ab illis requiro.
 Illi vero me obsecrarunt ut illic manerem, et retentis lega-
 tionis sociis, si illis ita visum fuerit, Galilaeae tutelae pro-
 viderem. Ceterum collegae, quum grandem pecuniam ha-
 berent ex decimis sibi datis, quas debitas, ut sacerdotes,
 accipiebant, in terram propriam reverti statuerunt: quum
 autem ego eos rogassem ut tantisper manerent, donec res
 compositae essent, assenserunt. Una igitur cum illis pro-
 fectus a Sepphoritarum urbe in vicum quendam, cui nomen
 est Bethmai, quattuor stadiis a Tiberiade distantem, venio:
 missoque nuncio accersivi ad me senatum Tiberiadis et pri-
 mores populi. Quibus, postquam affuerunt, (etiam Justus
 una cum illis venerat,) dicebam me ab Hierosolymitarum
 populo ad eos missum esse cum collegis, legatione ut fun-
 gerer, utque iis persuaderem funditus tollendam esse do-
 mum ab Herode tetrarcha exstructam, quod animantium
 figuris eam exornaverat, quum ejusmodi quid effingere legi-
 bus nostris vetitum sit; eosque rogabam ut nos quantocius
 id facere permitterent. Multum quidem Capellus primo-
 resque civium restiterunt, diuque id sinere noluerunt; tan-
 dem vero a nobis persuasione victi, in nostram concessere
 sententiam. Jesus autem Sapphiae filius nos praevenit,
 quem primum pro nautarum et inopum factionis duce se
 gessisse diximus, qui assumptis quibusdam Galilaeis pala-
 tium omne incendit, ratus se inde ingenti pecunia locuple-
 tatum iri, quia lecta quaedam conclavium inaurata viderat:
 multaque diripuerunt praeter animi nostri sententiam. Nos
 enim, post colloquium cum Capello et Tiberiensium primo-
 ribus habitum, in superiorem Galilaeam a Bethmais seces-
 seramus. Jesu autem factio Graecos omnes eam urbem
 habitantes interimit, et quotquot inimicos ante id bellum
 habuerant.

13. Ego vero his auditis vehementer commotus sum,
 quumque Tiberiadem descendiissem, curam et diligentiam
 adhibui ut salva esset omnis regia supellex, quae e diripien-
 tium manibus recuperari potuit. In his porro erant can-
 delabra ex aere Corinthio, et mensae regiae, et satis magnum
 argenti non signati pondus. Quaecunque autem accipie-
 bam, regi servare statui. Accitis igitur decem senatus
 primoribus et Capello Antylli filio, vasa eis tradidi, inter-
 minatus ne cuiquam praeter me ea redderent. Atque inde
 Gischala cum collegis ad Joannem veniebam, acire deside-
 rans quidnam animo agigaret: moxque deprehendi eum
 rerum novarum cupidum, et ad principatum arripiendum
 aspirantem. Rogabat enim me ut sibi potestatem facerem
 exportandi frumentum Caesaris, in superioris Galilaeae vicis
 repositum: namque se velle dicebat id insumere in stru-
 cturam patriae munium. Atqui ego, quum intellexissem
 quid moliretur, et quid ipsi in animo esset facere, negabam

οὐκ ἔφην αὐτῷ συγχωρεῖν. Ἡ γὰρ Ῥωμαίοις αὐτὸν ἐνενοούμην φυλάττειν, ἢ ἔμοι αὐτῷ, διὰ τὸ καὶ τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐκεῖ πραγμάτων αὐτὸς παρὰ τοῦ κοινού τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πεπιστεῦσθαι. Μὴ πείθων δέ με
6 περὶ τούτων καὶ ἐπὶ τοὺς συμπρέσβεις ἐτράπετο· καὶ γὰρ ἦσαν ἀπρονόητοι τῶν ἐσομένων καὶ λαθεῖν ἐτοιμώτατοι. Φθείρει δὲ χρήμασιν αὐτοὺς ψήφισασθαι πάντα τὸν σίτον αὐτῷ παραδοθῆναι τὸν ἐν τῇ αὐτοῦ ἐπαρχίᾳ κείμενον. Κἀγὼ μόνος, ἡττώμενος ὑπὸ δύο, τὴν ἡσυ-
10 χίαν ἤγον. Καὶ δευτέραν Ἰωάννης ἐπεισέφερε πα-
νουργίαν. Ἐφῆ γὰρ Ἰουδαίοις τοὺς τὴν Φιλίππου Καί-
σάρειαν κατοικοῦντας, συγκεκλησμένους κατὰ προ-
σαγῆν τοῦ βασιλέως ὑποδίκου τὴν δυναστείαν διοκοῦν-
τος, πεπομφέναι πρὸς αὐτὸν, παρακαλοῦντας, ἐπειδὴ
15 οὐκ ἔχουσιν ἔλαιον ᾧ χρῆσονται καθαρὸν, ποιησάμενον
πρόνοιαν εὐπορίαν αὐτοῖς τούτου παρασχεῖν, μὴ δι' ἀνάγκην Ἑλληνικῷ χρώμενοι τὰ νόμιμα παραβαίνωσιν.
Ταῦτα δ' οὐχ ὑπὲρ εὐσεβείας ἔλεγεν Ἰωάννης, δι'
αἰσχροκέρδειαν δὲ φανερωτάτην. Γινώσκων γὰρ πα-
20 ρὰ μὲν ἐκείνους κατὰ τὴν Καίσαρειαν τοὺς δύο ξίστας
δραχμῆς μιᾶς πωλούμενους, ἐν δὲ τοῖς Γισχάλοις
τοὺς ὀγδοήκοντα ξίστας δραχμῶν τεσσαρῶν, πᾶν τὸ
ἔλαιον ὅσον ἦν ἐκεῖ διετέμψατο, λαβὼν ἐξουσίαν καὶ
παρ' ἐμοῦ τῷ δοκεῖν· οὐ γὰρ ἐκὼν ἐπέτρεπον, ἀλλὰ
25 διὰ φόβον τὸν ἀπὸ τοῦ πλήθους, μὴ κωλύων καταλευ-
σθῆσθαι ὑπ' αὐτῶν. Συγχωρήσαντος οὖν μου, πλείστων
χρημάτων δ' Ἰωάννης ἐκ τῆς κακουργίας ταύτης ὑπό-
ρρησεν.

ιδ'. Τοὺς δὲ συμπρέσβεις ἀπὸ τῶν Γισχάλων ἀπο-
30 λύσας εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, πρόνοιαν ἐποιούμην ὅπλων
τε κατασκευῆς καὶ πόλεων ὀχυρότητος. ● Μεταπειψά-
μενος δὲ τῶν ληστῶν τοὺς ἀνδρείστατους, ἀφελῆσθαι
μὲν αὐτῶν τὰ ὅπλα οὐχ ὅταν τε δὴ εὗρων· ἔπεισα δὲ τὸ
πλῆθος μισθοφορίαν αὐτοῖς παρέχειν, ἀμεινον εἶναι λέ-
35 γων ἐκόντας ὀλίγον διδόναι μᾶλλον ἢ τὰς κτήσεις διαρ-
παζομένας ὑπ' αὐτῶν περιορᾶν. Καὶ λαβὼν παρ'
αὐτῶν ὄρκους μὴ ἀφίεσθαι πρότερον εἰς τὴν χώραν,
ἐὰν μὴ μετακληθῶσιν, ἢ ὅταν τὸν μισθὸν μὴ λάβωσιν,
ἀπέλυσά, παραγγείλας μήτε Ῥωμαίοις πολεμεῖν μήτε
40 τοῖς περιοίκους. Εἰρηνεύεσθαι γὰρ πρὸ πάντων τὴν
Γαλιλαίαν ἐφρόντιζον. Τοὺς δ' ἐν τέλει τῶν Γαλι-
λαίων, ὅσον ἑβδομήκοντα πάντας, βουλόμενος ἐν προ-
φάσει φιλίας καθάπερ ὁμηρὰ τῆς πίστεως ἔχειν, φίλους
τε καὶ συνεκδήμιους ἐποίησάμην, ἐπὶ τε κρίσεις παρε-
45 λάμβανον, καὶ μετὰ γνώμης τῆς ἐκείνων τὰς ἀπορά-
σεις ἐποιούμην, κατὰ προπετείαν πειρώμενος τοῦ δικαίου
δικμαρτάνειν, καθαρῶς δὲ παντὸς ἐν αὐταῖς λήμ-
ματος.

ιε'. Περὶ τριακοστὸν γοῦν ἔτος ὑπάρχων, ἐν ᾧ χρόνῳ,
50 καὶ ἀπέχεται τις τῶν παρανόμων ἐπιθυμιῶν, δυσκόλον
τὰς ἐκ τοῦ φθόνου διαβολὰς φεύγειν, ἄλλως τε καὶ
ἐξουσίας ὄντα μεγάλης, γυναικᾶ μὲν πᾶσαν ἀνύδριστον
ἐφύλαξα, πάντων δὲ τῶν διδομένων ὡς μὴ χρῆζων κα-
τεφρόνησα· ἀλλ' οὐδὲ τὰς ὀρείλομένας μοι ὡς ἱερῆς δε-

me ei hoc permittere. Cogitabam enim id aut Romanis ser-
vare aut mihi ipsi, quod potestatem in res istius regionis a
communi Hierosolymorum mihi commissam haberem. Istis
igitur a me neutiquam impetratis, ad collegas se convertit:
futurorum enim improvidi erant, et ad munera accipienda
paratissimi. Proinde eos largitionibus corrumpit, ut eorum
suffragiis sibi frumentum omne addiceretur, quod in ipsius
provincia esset reconditum: atque ego, qui solum me vici
a duobus viderem, quiescebam. Deinde altero dolo Joan-
nes usus est. Aiebat enim Iulæos Cæsareæ Philippi inco-
las, mandato vicarii regis imperii res administrantis con-
clusos, ad ipsum misisse, obsecrantes ut, quandoquidem
eis non suppeteret oleum purum quo uterentur, sua ipse
cura ejus copiam illis suppeditaret, ne cogerentur, Græco-
rum oleo adhibito, contra patrios ritus agere. Hæc autem
non religionis ergo dicebat Joannes, sed manifesto admo-
dum turpis lucri causa. Sciens enim apud ipsos quidem
Cæsareæ sextarios duos drachma una venire, Gischalis
vero octoginta sextarios drachmis quattuor, omne quod
illic esset oleum jussit efferri, quasi a me quoque potesta-
tem accepisset: non enim voluntate mea hoc ei permis-
sum erat, sed præ metu populi, ne ab eis, si repugnarem,
lapidibus obruerer. Itaque postquam hoc concesseram,
multum pecuniæ Joannes ex hoc maleficio sibi comparavit.

14. Quum autem Gischalis collegas Hierosolyma dimis-
sem, omni cura in id incumbere, ut pararentur arma,
urbesque munitionibus firmarentur. Accitis deinde latro-
num fortissimis, quum viderem nequaquam posse illis arma
adimi, persuasi multitudini ut mercede eos conducere, præ-
stabilis esse dicens, nuntium sponte illis dare quam
ut sinerent facultates suas ab illis diripi. Acceptoque ab
eis jurejurando, in regionem nostram deinceps non veni-
ros esse nisi accersiti fuerint, aut quum non accipiant nec-
cedem, eos dimisi jussos bello non lacessere aut Romanos
aut finitimos. Id enim mihi imprimis curæ erat ut Galilæa
tranquilla esset et pacata; quumque vellem Galilæorum ma-
gistratus, circiter septuaginta omnes, prætextu amicitie
habere quasi obsides fidei, eos mihi amicos et itinerum
comites feci et in judiciis assessores adsciscebam, et ex
illorum consensu sententias pronuntiabam, operam dæ-
nt temeritate ab iustitia non discederem, sed memet a mu-
neribus quibuscunque accipiendis purum servarem.

15. Annum igitur agens circiter tricesimum, qua etate
etiamsi quis sibi temperat a cupiditatibus illicitis, difficile
tamen admodum est ut fugiat invidiæ calumnias, idque
præsertim magna pollens auctoritate, mulierem quidem
omnem contumelia liberam servavi, quæque dono offere-
bantur omnia, quasi nullius rei indigens, contempsit: imo

κάτας ἀπελάμβανον παρὰ τῶν κομιζόντων. Ἐκ μέντοι τῶν λαφύρων μέρος, τοὺς Σύρους τοὺς τὰς πέριξ πόλεις κατοικούντας νικήσας, ἔλαβον, ἃ καὶ εἰς Ἱεροσόλυμα τοῖς συγγενέσιν δμολογῶ πεπομφέμαι. Καὶ δις μὲν κατὰ κράτος ἔλθων Σεπφωρίτας, Τιβεριεῖς δὲ τετρακίς, Γαδαρεῖς δ' ἅπαξ, καὶ τὸν Ἰωάννην πολλάκις ἐπιβουλεύσαντά μοι λαβῶν ὑποχείριον, οὐτ' αὐτὸν οὐτε τινὰς τῶν προειρημένων ἐθνῶν ἐτιμωρησάμην, ὥς προῖον ὁ λόγος παραστήσει. Διὰ τοῦτ' οἶμαι καὶ τὸν Θεὸν (οὐ γὰρ λελήθασιν αὐτὸν οἱ τὰ δέοντα πράττοντες) καὶ ἐκ τῆς ἐκείνων ῥύσασθαι με χειρὸς, καὶ μετὰ ταῦτα πολλοῖς περιπεσόντα κινδύνους διαφυλάττει. Περὶ ὧν ὑστερον ἀπαγγελοῦμεν.

15. Τούτῃ δ' ἦν πρὸς με τοῦ πλήθους τῶν Γαλιλαίων εὐνοία καὶ πίστις, ὥστε ληρθεῖσιν αὐτῶν κατὰ κράτος τῶν πόλεων, γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων ἀνδραποδισθέντων, οὐκ οὕτω ταῖς ἐαυτῶν ἐπιστενάζον συμφοραῖς ὥσπερ τῆς ἐμῆς ἐφρόντισαν σωτηρίᾳ. Ταῦτα δ' ὄρων Ἰωάννης ἐβρόντησε· καὶ γράφει πρὸς με παρχαλῶν ἐπιτρέψαι καταβάντι χρήσασθαι τοῖς ἐν Τιβεριάδι θερμοῖς ὕδασι, τῆς τοῦ σώματος ἑνέκα θεραπείας. Κάθ' ὃν, μηδὲν ὑποπετύσας πράξιν αὐτὸν πονηρὸν. οὐκ ἐκώλυσα· πρὸς δὲ καὶ τοῖς Τιβεριάδος τὴν διοίκησιν ὑπ' ἐμοῦ πεπιστευμένοις κατ' ὄνομα γράφω κατάλυσιν 20 ἐτοιμάσαι τῷ Ἰωάννῃ καὶ τοῖς ἀφικόμενοις σὺν αὐτῷ, πάντων τε τῶν ἐπιτηδεῶν ἀφρόνῃαν παρασχέιν. Διέτριβον δὲ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐν κώμῃ τῆς Γαλιλαίας, ἣ προσχωρεῖται Κανά.

17. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἀφικόμενος εἰς τὴν Τιβεριέων 20 πόλιν, ἐπειθε τοὺς ἀνθρώπους ἀποστάντας τῆς πρὸς με πίστεως προστιθεσθαι αὐτῷ. Καὶ πολλοὶ τὴν παράκλησιν ἡδέως ἐδέξαντο, νεωτέρων ἐπιθυμοῦντες αἰεὶ πραγμάτων καὶ φύσει πρὸς μεταβολὰς ἐπιτηδεῶς ἔχοντες καὶ στάσεις χαίροντες· μάλιστα δὲ Ἰούστος 25 καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Πίστος ὠρμήκεσαν ἀποστάντες ἐμοῦ προστιθεσθαι τῷ Ἰωάννῃ. Διεκώλυσα δ' αὐτοὺς φθάσας. Ἦκε γὰρ ἀγγελός μοι παρὰ Σίλα, ὃν ἐγὼ καθιστάκειν τῆς Τιβεριάδος στρατηγὸν, ὥς προεῖπον, τὴν τῶν Τιβεριέων γνώμην ἀπαγγέλλων, καὶ με σπεύδειν 40 παρχαλῶν· βραδύναντος γὰρ ὑπὸ τὴν ἐτέρων ἐξουσίαν γενέσθαι τὴν πόλιν. Ἐντυχὼν οὖν τοῖς γράμμασι τοῦ Σίλα, καὶ διακούς ἀναλαβὼν ἄνδρας, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς τὴν πορείαν ἐποιούμην, προπέμψας ἀγγελὸν τὸν τὴν ἐμὴν παρουσίαν τοῖς ἐν τῇ Τιβεριάδι σηματοῦντα. 45 Πρὶν δὲ πλησιάζοντός μοι τῇ πόλει, τὸ πλήθος ὑπὸνταξεν, καὶ Ἰωάννης σὺν αὐτοῖς· ὃς καὶ πᾶν με τεταρχμένως ἀσπασάμενος, δέισκας μὴ εἰς ἔλεγγον αὐτοῦ τῆς πράξεως ἀφικόμενης ἀπολέσθαι κινδυνέουσα, ὑπεχώρησε μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν ἐαυτοῦ κατάλυσιν. Κάθ' ὃν 50 δὲ, γενόμενος κατὰ τὸ στάδιον, τοὺς περὶ ἐμὲ σωματοφύλακας ἀπολύσας, πλὴν ἐνός, καὶ μετὰ τούτου κατασχὼν δέκα τῶν ὀπλιτῶν, δημηγορεῖν ἐπειρώμεν τῷ πληθει τῶν Τιβεριέων, στάς ἐπὶ τριγυρῶντινος ὠηλοῦ, παρακάλουν τε μὴ οὕτως αὐτοὺς ταχέως ἀφίστασθαι·

ne decimas quidem ab afferentibus accipiebam, licet mihi ut sacerdoti debitas. Ex manubiis tamen, postquam Syros urbes finitimas incolentes viceram, partem sumpsi, quam me Hierosolyma misisse ad cognatos fateor. Quumque bis Sepphoritas vi expugnassem, Tiberienses quater, Gadarenses semel, et Joannem sæpius insidias mihi molitum in potestatem redegissem, neque de ipso neque de ullo prædictorum populorum pernas sumere sustinui, prout in sequentibus ostendet narratio. Quamobrem Deum arbitror (ipsum enim non latent qui honeste se gerunt) ex illorum etiam manibus me eripuisse, ac deinde, quum in multa pericula incidissem, conservasse. De quibus posthac narrabimus.

18. Tanta autem erat populi Galilæorum erga me benevolentia ac fides, ut urbibus eorum expugnatis, et uxoribus liberisque in captivitatem abductis, non adeo suis ingemiscerent calamitatibus, ac de mea unius incolumitate solliciti fuerunt. Atqui Joannem, quum ista videret, subit invidia: et ad me scribit, obsecrans ut, quum Tiberiadem descenderet, ipsi permitterem uti calidis loci istius aquis ad corporis valetudinem curandam. Atque ego, minime illum mali alicujus auctorem fore suspicatus, non prohibui: quin et his, quibus a me commissæ erat Tiberiadis administratio, nominalim scripsi, hospitium ut apparerent Joanni illisque qui cum eo venturi essent, rerumque omnium necessariarum copiam eis suppeditarent. Atque ipse eo tempore agebam in vico Galilææ, qui vocatur Cana.

17. Joannes autem, quum ad Tiberensium urbem venisset, egit cum hominibus illis, ut a sua erga me fide desciscerent ipsi se adjungerent. Et multi preces illius libenter admiserunt, rerum novarum semper appetentes, et a uatura facti aptique ad mutationes, et seditionibus gaudentes: præcipue vero Justus et pater ejus Pistus animos impulerunt ut, facta a me defectione, Joanni se addicerent id quod, eos prævertendo, facere prohibui. Venerat enim ad me nuncius a Sila, quem ego Tiberiadis prætorem constitueram, ut jam ante dicebam, Tiberensium voluntatem indicans, hortansque ut festinarem; quippe fore, si cunctarer, ut civitas in aliorum potestatem veniat. Acceptis igitur Silæ literis, assumptisque viris ducentis, tota nocte iter faciebam, præmisso nuncio qui adventum meum iis qui erant in Tiberiade significaret. Mane autem, quum urbi appropinquarem, multitudo mihi obviam veniebat, et cum illis Joannes; qui quum me perturbate admodum salutasset, veritus ne facinoræ ejus detecto vitæ discrimen adiret, pleno gradu in diversorium suum se recepit. Ego vero, quum in stadium pervenissem, dimissis omnibus qui circa me erant satellitibus, præter unum, cumque eo retentis decem armatis, id agebam ut Tiberensium multitudinem alloquerer e septo quodam sublimi, hortabarque eos ne tam cito deficerent: mutationem enim ipsis cessuram esse

κατάγνωσιν γὰρ αὐτοῖς οἶσιν τὴν μεταβολὴν, καὶ τῶν μετὰ ταῦτα προῖσταμένων δι' ὑποψίας γενήσεσθαι διακάας, ὡς μὴδὲ τὴν πρὸς ἐκείνους πίστιν φυλαζάντων. ἡ'. Οὕτω δέ μοι πάντα λελάλητο, καὶ τινος ἐξήκουσα τῶν οἰκείων καταβαίνειν κελεύοντος· οὐ γάρ μοι καιρὸν εἶναι φροντίζειν τῆς παρὰ Τιβεριέων εὐνοίας, ἀλλὰ περὶ τῆς ἰδίας σωτηρίας, καὶ πῶς τοὺς ἐχθροὺς ἐκφύγω. Ἐπεκόμεναι δ' ὁ Ἰωάννης τῶν περὶ αὐτὸν ὀπλιτῶν ἐπιλέξας τοὺς πιστοτάτους, ἐκ τῶν χιλιῶν 10 ὥπερ ἦσαν αὐτῷ· καὶ προσέταξε τοῖς πεμφθεῖσιν ἀνελεῖν με, πεπυσμένους ὡς εἶην μετὰ τῶν οἰκείων μεμωμένους. Ἦκον δ' οἱ πεμφθέντες, καὶ ἐπαπράχρισαν τοῦργον, εἰ μὴ τοῦ τριγυῖ θάττον ἀπαλλόμενος ἐγὼ μετὰ τοῦ σωματοφύλακος Ἰακώβου, καὶ ὑπὸ τινος Τιβεριέως Ἡρώδου προσανακουφισθείς, δηγγηθείς τε 15 ὑπὸ τούτου ἐπὶ τὴν λίμνην, καὶ πλοίοι λαβόμενος καὶ ἐπιβὰς, παρὰ δόξαν τοὺς ἐχθροὺς διαφυγὼν εἰς Ταριχάας ἀφικόμεναι.

ιβ'. Οἱ δὲ τὴν πόλιν ταύτην κατοικοῦντες ὡς ἐπύθοντο τὴν τῶν Τιβεριέων ἀπιστίαν, σφόδρα παρωξύνθησαν. Ἀρπάζαντες οὖν τὰ ὄπλα παρεκάλουν σφᾶς ἀγειν ἐπ' αὐτούς· (θελεῖν γὰρ ἔφασκον ὑπὲρ τοῦ στρατηγοῦ δίκας λαβεῖν παρ' αὐτῶν) διηγγελλόν τε τὰ γεγονότα καὶ τοῖς κατὰ τὴν Γαλιλαίαν πᾶσαν, ἐρεθίσαι 25 καὶ τούτους κατὰ τῶν Τιβεριέων διὰ σπουδῆς ἔχοντες· παρεκάλουν τε πλείστους συναρχέοντας ἀφικέσθαι πρὸς αὐτούς, ἵνα μετὰ γνώμης τοῦ στρατηγοῦ πράττωσι τὸ δόξαν. Ἦκον οὖν οἱ Γαλιλαῖοι πολλοὶ πανταχόθεν μεθ' ὀπλων, καὶ παρεκλεύοντό μοι προσβαλεῖν τῇ 30 Τιβεριάδι, καὶ κατὰ κράτος αὐτὴν ἐξελεῖν, καὶ πᾶσαν ἑσπερος ποιήσαντα τοὺς ἐνοίκους σὺν γυναίξιν καὶ τέχνοις ἀνδραποδίσασθαι· συνεβούλευον δὲ ταῦτα καὶ τῶν φίλων οἱ ἐκ τῆς Τιβεριάδος διασωθέντες. Ἐγὼ δὲ οὐ συνεπένευον, δεινὸν ἡγούμενος ἐμφυλίου πολέμου κατάρχειν. 35 Μέχρι λόγων γὰρ ὤμην εἶναι δεῖν τὴν φιλονεικίαν· καὶ μὴν οὐδ' αὐτοῖς ἔφασκον συμφέρειν τοῦτο πράξειν, Ῥωμαίων ταῖς πρὸς ἀλλήλους στάσεσιν αὐτοὺς ἀπολέσθαι προσδοκούντων. Ταῦτα δὲ λέγων ἔπαυσα τῆς ὁργῆς τοὺς Γαλιλαίους.

κ'. Ὁ δὲ Ἰωάννης, ἀπράκτου τῆς ἐπιβουλῆς αὐτῷ γενομένης, ἔδεισε περὶ ἑαυτοῦ, καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ὀπλίτας ἀναλαβὼν ἀπῆρεν ἐκ τῆς Τιβεριάδος εἰς τὰ Ἰϊσχυλά, καὶ γράφει πρὸς με περὶ τῶν πεπραγμένων ἀπολογούμενος, ὡς μὴ κατὰ γνώμην τὴν αὐτοῦ γενομένων· 45 παρεκάλει τε μὴδὲν ὑπονοεῖν κατ' αὐτοῦ, προστιθείς ὄρκους καὶ δεινάς τινας ἀράς, δι' ὧν ᾔετο πιστευθήσεσθαι περὶ ὧν ἐπέστειλεν.

κβ'. Οἱ δὲ Γαλιλαῖοι (πολλοὶ γὰρ ἕτεροι πάλιν ἐκ τῆς χώρας πάσης ἀνήχθησαν μεθ' ὀπλων) εἰδότες τὸν 50 ἀνθρωπον ὡς πονηρὸς ἐστὶ καὶ ἐπιόρκος, παρεκάλουν ἀγαγεῖν σφᾶς ἐπ' αὐτὸν, ἄρδην ἀφανίσαι ἐπαγγελλόμενοι σὺν αὐτῷ καὶ τὰ Γίσχυλα. Χάριν μὲν οὖν ἔχειν αὐτῶν ταῖς προθυμίαις ὠμολογοῦν ἐγὼ καὶ νικᾶσθαι αὐτῶν τὴν εὐνοίαν ἐπαγγελλόμεναι, παρεκάλουν δ' ὁμοῦς

in vituperationem, foreque ut merito iis, qui posthac praefecturam gesturi sint, in suspicionem veniant, ut qui neque praecedentibus fidem debitam servaverint.

18. Nondum omnia loquutus sum, quum audieram ex meis quendam jubentem me descendere : non enim me tempus sinere sollicitum esse de Tiberiensium benevolentia, sed de mea ipsius incolumitate, et quo pacto effugere possem inimicos. Nam Joannes, ubi intellexit me solum relicum esse cum domesticis, delectos e militibus suis, qui mille cum ipso erant, fidelissimos quosque miserat; illisque in mandatis dederat ut me occiderent. Jamque missi veniebant, atque patratum fuisset facinus, nisi ipse ocius e septo desiliens cum Jacobo corporis mei custode, et ab Herode quodam Tiberiensi sublevatus, ab eoque praeeunte viam deductus ad lacum, navigio quod forte ibi nactus sum consensum, e manibus inimicorum praeter opinionem elapsus, Tarichaeas me contulisset.

19. Urbis autem istius incolae, audita Tiberiensium perfidia, majorem in modum exasperati erant. Armis igitur correptis me obsecrabant ut ipsos adversum eos ducerem; (se enim pro suo duce dicebant sumere velle potius ab ipsis;) facinusque hoc per Galileam omnem sermonibus divulgabant, studiose id agentes ut Galileos contra Tiberienses irritarent; eosque adhortabantur ut quamplurimi conferti ad se accederent, facturi de consilio ducis id quod visum fuerit. Venerunt itaque permulti ex omni undique Galilaea armis accincti, meque obsecrabant ut Tiberiadem invaderem, eamque vi expugnarem, totaque solo adaequata incolae cum uxoribus et liberis in servitutem abducerem : eademque suadebant amici qui ex Tiberiade salvi evaserant. Ego vero illis non assentiebar, nefarium ratus belli civilis initium facere. Arbitrabar enim contentionem non debere ultra verba progredi : imo ne ipse quidem dicebam id expedire, Romanis expectantibus dum nos mutuis dissidiis nosmet conficiamus. Atque ista loquutus feci ut resideret Galilaeorum ira.

20. At Joannes, ubi ex animi sententia non successerunt insidiae, sibi ipsi timere cepit; et, militibus quos circa se habebat assumptis, relicta Tiberiade Gischala petit, et ad me scripsit, quae facta erant excusans, quasi non ex sua voluntate fierent; rogabatque ne quam adversum ipsum suspicionem admitterem, jusjurandum etiam adhibens et diras quasdam execrationes, quibus existimabat se iis quae scripserat fidem esse facturum.

21. Gallilaei autem (nam alii quamplurimi ex omni regione armis instructi denuo adducti erant) quod hominem probe nossent malum esse et perjurum, rogabant ut ipsos contra eum ducerem, promittentes funditus se deleturos et ipsum et Gischala. Ceterum ego me quidem illis pro sua erga me voluntate propensa gratias habere fatebar, meque illorum benevolentiam victurum esse spondebam : veruntamen ut

ἐπισχεῖν αὐτοὺς ἀζῶν, καὶ συγγνώσκαι μοι δεόμενος προσηγμένῳ τὰς ταρχὰς χωρὶς φόνων καταστέλλειν. Καὶ πείσας τὸ πλῆθος τῶν Γαλιλαίων εἰς τὴν Σέπφωριν ἀφικνούμην.

6 κβ'. Οἱ δὲ τὴν πόλιν ταύτην κατοικοῦντες ἄνδρες, κεκριότες τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐμμεῖναι πίστει, δεδιότες δὲ τὴν ἐμὴν ἀφίξιν, ἐπειράθησαν ἐτέρα με πράξει περισπάσαντες ἀδελφεῖς εἶναι περὶ αὐτῶν. Καὶ δὴ πέμψαντες πρὸς Ἰησοῦν τὸν ἀρχιληστήν εἰς τὴν Πτολεμαΐδος μεθορίαν, ὑπέσχοντο δώσειν πολλὰ χρήματα θελήσαντι μετὰ τῆς σὺν αὐτῷ δυνάμεως (ἦσαν δὲ ὀκτακόσιοι τὸν ἀριθμὸν) πόλεμον ἐξάψαι εἰς ἡμᾶς. Ὁ δ' ὑπακούσας αὐτῶν ταῖς ὑποσχέσεσιν ἠθέλησεν ἐπιτεσεῖν ἡμῖν ἀνετοίμοις καὶ μηδὲν προγινώσκουσιν. Πέμψας γοῦν πρὸς με παρακαλεῖ λαθεῖν ἔξουσιν ἀσπασόμενον ἀφικέσθαι. Συγχωρήσαντος δὲ μου (τῆς γὰρ ἐπιβουλῆς οὐδὲν προηπιστάμην) ἀναλαβὼν τὸ σύνταγμα τῶν λεηστῶν ἔσπευδεν ἐπ' ἐμέ. Οὐ μὴν ἔρθασεν αὐτοῦ τέλος λαθεῖν ἢ κακουργεῖν. Πλησιάζοντος γὰρ ἤδη, 20 τῶν σὺν αὐτῷ τις αὐτομολήσας ἦκε πρὸς με τὴν ἐπιχείρησιν αὐτοῦ φράζων. Κἀγὼ πυθόμενος ταῦτα προῆλθον εἰς τὴν ἀγοράν, σκηψάμενος ἀγνοεῖν τὴν ἐπιβουλήν. Ἐπηγόμην δὲ πολλοὺς ὀπλίτας Γαλιλαίους, τινὰς δὲ καὶ Τιβεριέων· εἰτα προσταξάς τὰς ὁδοὺς πάσας 25 ἀσφαλίστατα φρουρεῖσθαι, παρήγγειλα τοῖς ἐπὶ τῶν πυλῶν μόνον Ἰησοῦν, ἐπειδὴν παραγένηται, μετὰ τῶν πρώτων εἰσελθεῖν ἔχειν, ἀποκλείσαι δὲ τοὺς ἄλλους, βιαζομένους δὲ τύπτειν. Τῶν δὲ τὸ προσταχθέν ποιησάντων, εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς μετ' ὀλίγων, καὶ καλεῖσθαι 30 σπαντος ἐμοῦ ῥῆσαι τὰ ὅπλα θάττον, (εἰ γὰρ ἀπειθοῖη τεθνήξεσθαι,) περιεστῶτας ἰδὼν πανταχόθεν αὐτῷ τοὺς ὀπλίτας, φοβηθεῖς ὑπήκουσεν. Οἱ δ' ἀποκλεισθέντες τῶν ἐπακολουθούντων αὐτῷ πυθόμενοι τὴν σύλληψιν ἔφυγον. Κἀγὼ προσκαλεσάμενος τὸν Ἰησοῦν κατ' 35 ἰδίαν, οὐκ ἀγνοεῖν ἔφην τὴν ἐπ' ἐμὲ συσκευασθεῖσαν ἐπιβουλήν, οὐδ' ὑπὸ τίνων πεμφθεῖν· συγγνώσεσθαι δ' ὅμως αὐτῷ τῶν πεπραγμένων, εἰ μέλλοι μετανοήσῃν καὶ πιστὸς ἐμοὶ γενήσεσθαι. Ὑπισχνουμένου δὲ πάντα ποιήσῃν ἐκεῖνου, ἀπέλυσα, συγχωρήσας αὐτῷ συναγαγεῖν 40 γαῖν πάλιν ὡς πρότερον εἶχεν. Σέπφωρίταις δ' ἡπειλήσα, εἰ μὴ παύσαιντο τῆς ἀγνωμοσύνης, λήψεσθαι παρ' αὐτῶν δίκας.

κγ'. Κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ἀφικνοῦνται πρὸς με δύο μεγιστᾶνες τῶν ὑπὸ τὴν ἔξουσιν τοῦ βασιλέως ἐκ 45 τῆς τῶν Τραχωνιτῶν χώρας, ἐπαγόμενοι τοὺς ἑαυτῶν ἵππους, καὶ ὅπλα καὶ χρήματα δ' ἐπιχομιζόντες. Τούτους περιτέμνεσθαι τὸν Ἰουδαίων ἀναγκάζοντων, εἰ θέλουσιν εἶναι παρ' αὐτοῖς, οὐκ εἴασα βιασθῆναι, φάσκων δεῖν ἕκαστον ἄνθρωπον κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν 50 τὸν Θεὸν εὐσεβεῖν, ἀλλὰ μὴ μετὰ βίας· γρῆναι δὲ τούτους δι' ἀσφάλειαν πρὸς ἡμᾶς καταφεύγοντας μὴ μετανοεῖν. Πισθέντος δὲ τοῦ πλῆθους, τοῖς ἔχουσιν ἀνδράσι τὰ πρὸς τὴν συνήθη δίκαιαν ἅπαντα παρεῖχον θαψιλῶς.

sibi temperarent ab ejusmodi conatu precibus contendebar, veniamque orabam quod tumultus compescere maluerim absque cædibus. Quumque id persuasissem Galilæorum multitudinē, Sepphorim me recipiebam.

22. Viri autem hujus urbis incolæ, quum statuissent in fide erga Romanos permanere, mei vero adventum metuissent, conati sunt, aliis negotiis me distrahendo, suam prospicere securitati. Adeoque nuncio ad Jesum latronum principem misso in Ptolemaidis confinia, magnam pecuniarum vim se daturus pollicebantur, si vellet cum sua militum manu (erant autem numero octoginta) bellum in nos commovere. Atque illi, quum non displicerent ei quæ promissa erant, in animo fuit, nos necopinantes et imparatos aggredi. Itaque ad me rogatum misit, ut sibi liceret me salutatum venire. Quod quum ei concessissem, (nihil enim insidiarum præsenseram,) assumpta latronum cohorte, ad me festinabat. Non tamen ei successit quod in animo agitalerat maleficio. Quum enim jam non longe abesset, quidam e suis transfuga ad me veniebat, quid ille moliretur indicans. Atque ego, quum ista audivissem, in forum processi, de insidiis simulans nihil me rescivisse. Mihi autem adsciiscebam multos Galilæos armatos, et quosdam etiam Tiberienses: quumque edixissem ut aditus in urbem omnes firmissimis præidiis et custodiis munirentur, portarum præfectis in mandatis dedi ut solum Jesum, quum adveniret, et prius e suis intromitterent, ceteros vero excluderent, vimque allibentes plagis repellerent. Illis autem quos imperaveram facientibus, Jesus cum pancia ingressus est: quumque ipse jussissem ut ocina arma projiceret, (alioqui moriturum, ni pareret,) ubi vidit se undique armatis obsessum, timore perculsus jussis obtemperavit. Qui vero ex ejus comitibus exclusi erant, ut comprehensum esse audiverant, in fugam se conjecerunt. Atque ego, Jesu ad me seorsum accito, dicebam me non ignorare paratas mihi insidias, neque a quibus missus esset; ei tamen factorum veniam daturum, si voluerit respicere, milique fidelis esse. Illo autem omnia se facturum esse pollicente, dimisi, hoc ei concessio, ut iterum colligeret quos prius habuerat. Sepphoritæ vero interminatus sum me pœnas ab illis sumpturum esse, nisi in me ingrati esse desinerent.

23. Per idem tempus e Trachonitarum regione ad me venerunt magnates duo, e numero illorum qui regis imperio suberant, suos secum adducentes equos, insuper et arma et pecuniam afferentes. Hos quum Judæi circumcidi coacturi essent, si apud ipsos manere vellent, non permisi ut vi ulla eo adigerentur, dicens hominum quemque oportere ex animi sui voluntate Deum colere, et non ad id faciendum cogi: neque committendum aliquid, unde eos, qui securitatis causa ad nos confugerint, ejus consilii preniteat. Atque ita persuasa multitudine, viris venientibus omnia ad consuetum victum affatim suppeditabam.

κδ'. Πέμπει δ' ὁ βασιλεὺς Ἀγρίππας δύναιμι καὶ στρατηγὸν ἐπ' αὐτῆς Αἰκουον Μόδιον, Γάμαλα τὸ φρουρίον ἐξαίρῃσοντας. Οἱ δὲ πεμφθέντες κυκλώσασθαι μὲν τὸ φρουρίον οὐκ ἤρκεσαν, ἐν δὲ τοῖς φανεροῖς τῶν
 5 τόπων ἐπεδρεύοντες ἐπολιόρκουν τὰ Γάμαλα. Αἰδούτιος δὲ ὁ δεκάδαρχος ὁ τοῦ μεγάλου πεδίου τὴν προστασίαν πεπιστευμένος, ἀκούσας ὅτι παρήνῃ εἰς Σιμωνιάδα κώμην ἐν μεθορίοις κειμένην τῆς Γαλιλαίας, αὐτοῦ δ' ἀπέχουσαν ἐξήκοντα σταδίου, νυκτὸς ἀναλαβὼν τοὺς ἑκατὸν
 10 ἱππεῖς οὓς εἶχε σὺν αὐτῷ, καὶ τινὰς πεζοὺς περὶ διακοσίους, καὶ τοὺς ἐν Γαβᾶ πόλει κατοικοῦντας ἐπαγόμενος συμμαχούς, νυκτὸς ὁδεύσας, ἤκεν εἰς τὴν κώμην ἐν ᾗ διέτριβον. Ἀντιπαράταξμένου δὲ καμου μετὰ δυνάμειος πολλῆς, ὁ μὲν Αἰδούτιος εἰς τὸ πεδίου ὑπάγειν ἡμᾶς ἐπειράτο, (σφόδρα γὰρ τοῖς ἱππεῦσιν ἐπεποιθεῖ,) οὐ μὲν ὑπηρεύσαμεν. Ἐγὼ γὰρ τὸ πλεονέκτημα συνιδὼν τὸ γενησόμενον τοῖς ἱππεῦσιν, εἰ καταβάντην εἰς τὸ πεδίου, (πεζοὶ γὰρ ἡμεῖς σύμπαντες ἤμεν,) ἔγνω ἀυτοῦ τοῖς πολεμίοις συνάπτειν. Καὶ
 20 μέχρι μὲν τινος γενναίως ἀντέσχε σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν ὁ Αἰδούτιος· ἀρχεῖον δ' ὁρῶν κατὰ τὸν τόπον τοῦτον οὖσαν αὐτῷ τὴν ἱππικὴν δύναιμι, ἀναζεύγνυσιν ἀπρακτοῦ εἰς Ἰαβὰν πόλιν, τρεῖς ἀνδρας ἀποβαλὼν κατὰ τὴν μάχην. Εἰπόμην δὲ κατὰ πόδας ἐγὼ, δισηλίου ἐπαγόμενος
 25 δολίτας· καὶ περὶ Βησαρὰν πόλιν γενόμενος ἐν μεθορίοις τῆς Πτολεμαίδος κειμένην, εἰκοσι δ' ἀπέχουσαν στάδια τῆς Ἰαβᾶς, ἐνθα διέτριβεν ὁ Αἰδούτιος, στήσας τοὺς δολίτας ἐξέθεν τῆς κώμης, καὶ φρουρεῖν αὐτοῖς ἀσφαλῶς τὰς ὁδοὺς προστάξας ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐνοχλῆσαι
 30 τοὺς πολεμίους ἡμῖν, ἕως τὸν σίτον ἐκφορήσωμεν, (πολὺς γὰρ ἀπέκειτο Βερνίκης τῆς βασιλίδος ἐκ τῶν πέριξ κωμῶν εἰς τὴν Βησαρὰν συλλεγόμενος,) πληρώσας καμύλους καὶ τοὺς ὄνους (πολλοὺς δὲ ἐπηγόμεν) διέπεμψα τὸν σίτον εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Τούτῳ δὲ πράξας προεκαλούμην εἰς μάχην τὸν Αἰδούτιον. Οὐχ ὑπακούσαντος δ' ἐκείνου, (κατεπέληκτο γὰρ τὴν ἡμετέραν ἐτοιμότητα καὶ τὸ θάρρος,) ἐπὶ Νεοπολιτανὸν ἐτραπόμην, τὴν Τιβεριανὴν χώραν ἀκούσας ὑπ' αὐτοῦ λεγλατεῖσθαι. Ἦν δὲ ὁ Νεοπολιτανὸς Ἰλῆς μὲν ἑπαρχος, παρειλήφει
 40 ὅτι τὴν Σκυθόπολιν εἰς φυλακὴν τὴν ἀπὸ τῶν πολεμίων. Τοῦτον οὖν κωλύσας ἐπὶ πλέον τὴν Τιβεριάδα κακοῦν, περὶ τὴν τῆς Γαλιλαίας πρόνοιαν ἐγινώμην.

κε'. Ὁ δὲ τοῦ Λευὶ παῖς Ἰωάννης, ὃν ἔφαμεν ἐν
 45 τοῖς Ἰσχυαίοις διατρίβειν, πυθόμενος πάντα κατὰ νοῦν μοι προχωρεῖν, καὶ δι' εὐνοίας μὲν εἶναι με τοῖς ὑπηκόοις, τοῖς πολεμίοις δὲ δι' ἐκπλήξεως, οὐκ εὖ τὴν γνώμην ἐτέθη· καταλάσιν δ' αὐτῷ τὴν ἐμὴν εὐπραγίαν φέρειν νομίζων, εἰς φθόνον ἐξώκειλεν οὐ τι μέτριον,
 50 καὶ παύσειν με τῆς εὐτυχίας ἐλπίσας, εἰ παρὰ τῶν ὑπάρχον μίσος ἐξάψειεν, ἔπειθε τοὺς τὴν Τιβεριάδα κατοικοῦντας καὶ τοὺς τὴν Σέπφωριν, νομίζων πρὸς τούτοις καὶ τοὺς Γάβαρ (πολεῖς δ' εἰσὶν αὗται τῶν κατὰ τὴν Γαλιλαίαν σ' μέγιστα) τῆς πρὸς με πίστεως

24. Interea autem rex Agrippa copias mittit duce Aequo Modio, Gamala castellum expugnaturus. Qui vero missi erant, quum numero nimis exiguo essent ad castellum cingendum, in locis apertis collocati Gamala oppugnabant. Aebutius autem decurio, cui uni credita erat magni campi praefectura, audito quod in Simoniadem vicum venissem in confiniis Galilaeae situm, distantem ab ipso sexaginta stadiis, noctu assumptis quos secum habebat centum equitibus, peditibus item aliquot circiter ducentis, aciebus insuper in auxilium civitatis Gabae incolis, nocturno itinere in eum vicum pervenit in quo morabar. Quum autem ipse cum valido exercitu aciem ex adverso explicuissem, Aebutius quidem id sedulo egit ut nos in planitiem prolitteret; nam equitibus magnopere confidebat; nos tamen eo adduci noluimus. Ego enim, quum probe nossem quam magnum in commodum cessurum esset equitibus, si in planitiem descenderemus, (nam nos universi pedites eramus,) decrevi in vico cum hostibus confligere. Et Aebutius quidem itaque qui cum eo erant aliquantisper strenue restiterunt: quum autem videret copias equestres isto in loco inutiles ipsi esse, re infecta in Gabam civitatem se recepit, tribus viris in ea pugna amissis. Ego vero e vestigio eos persequabar cum armatorum duobus millibus; et postquam fere ad urbem Besaram veneram, in confiniis Ptolemaidis sitam, viginti autem stadiis a Gaba distantem, ubi tum erat Aebutius, quum milites extra vicum statuissem, jussissemque eos cante admodum observare omnes viarum aditus, ne nobis molestiam facerent hostes, quam diu frumentum exportaremus, (nam magna ejus vis, quae Bernices reginae erat, recondebatur, ex vicis finitimis in Besaram congesta,) oneratis camelis asinisque, (quippe multos adduxeram,) frumentum in Galilaeam dimittendum curavi. Quum autem hoc perfecissem, ad pugnam provocabam Aebutium. Illo vero eam detrectante, (perterritus enim erat nostra alacritate et audacia,) contra Neopolitanum iter flexi, audito Tiberiensium regionem ab eo esse depradam. Erat autem Neopolitanus hic equitum agmini praefectus, et Scythopolim vero acceperat, ut eam ab hostium incursum custodiret et tueretur. Huic igitur quum obstulissem, ne amplius Tiberiadem vexaret, in eo eram ut Galilaeae rebus prospicerem.

25. Ceterum Joannes Levi filius, quem diximus Gischalis agere, postquam audivit omnia mihi ex animi sententia succedere, quodque subditorum quidem benevolentiam haberem, hostibus vero terrori essem, iniquo animo id tulit: meamque felicitatem sibi exitio fore existimans, vehementer mihi invidere cepit. Quumque sperasset se prosperam meam fortunam eversurum esse, si subditorum in me odium concitaret, sollicitabat Tiberienses et Sepphoritas, ratus his accessuros Gabarenos, (illae enim civitates omnium in Galilaea maximae sunt,) ut a sua in me bene di-

ἀποστάντας αὐτῷ προστίθεσθαι· κρεῖττον γάρ ἐμοῦ στρατηγήσειν αὐτῶν ἐρασκιν ἐαυτόν. Καὶ Σεπφωρεῖς μὲν (οὐδετέρῳ γὰρ ἡμῶν προσείχον διὰ τὸ Ῥωμαίους ἡρῶσθαι δεσπότας) οὐκ ἐπένευον αὐτῷ, Τιβεριεῖς δὲ τὴν μὲν ἀπόστασιν οὐκ ἐδέχοντο, καὶ αὐτοῦ δὲ συγκατένευον γενήσεσθαι φίλοι. Οἱ δὲ Γάβαρα κατοικοῦντες προστίθενται τῷ Ἰωάννῃ· Σίμων δ' ἦν ὁ παρακαλῶν αὐτοὺς, πρωτεύων μὲν τῆς πόλεως, ὡς φίλῳ δὲ καὶ ἐταίρῳ τῷ Ἰωάννῃ χρώμενος. Ἐκ μὲν οὖν τοῦ φανεροῦ τὴν ἀπόστασιν οὐχ ὡμολόγουν, (σφόδρα γὰρ ἐδεδόκεισαν τοὺς Γαλιλαίους, ἅτε δὴ πείραν αὐτῶν τῆς πρὸς ἐμὲ πολλάκις εὐνοίας λαβόντες,) ἐκ τοῦ λεληθότος δὲ καιρὸν παραφυλάττοντες ἐπιτήδειον ἐπεβούλευον. Καὶ δὴ ἀφικόμεν εἰς κίνδυνον τὸν μέγιστον, διὰ τοιαύ-
15 τιν αἰτίαν.

κς'. Νεανίσκοι τινὲς θρασεῖς, Δαβαριττηνοὶ γένος, ἐπιτρήσαντες τὴν Πτολεμαίου γυναῖκα, τοῦ βασιλέως ἐπιτρόπου, μετὰ πολλῆς παρασκευῆς καὶ τινων ἱππέων ἀσφαλείας χάριν ἐπομένον, διὰ τοῦ μεγάλου πεδίου
20 τὴν πορείαν ποιουμένην, ἐκ τῆς τοῖς βασιλεῦσι ὑποτελοῦς χώρας εἰς τὴν Ῥωμαίων ἐπικράτειαν, ἐπιτίπτουσιν αὐτοῖς ἄρῳ· καὶ τὴν μὲν γυναῖκα φεύγειν ἠνάγκασαν, ὅσα δ' ἐπεφύετο πόντα διήρπασαν. Καὶ ἴκον εἰς Ταριχάας πρὸς με τέτταρας ἡμίονους καταφόρους
25 ἄγοντες ἐσθῆτος καὶ σκευῶν· ἦν δὲ καὶ ἀργυρίου σταμνός οὐκ ὀλίγος, καὶ χρυσοὶ πεντακόσιοι. Ταῦτ' ἐγὼ βωθόμενος διαφυλάξαι τῷ Πτολεμαίῳ, (καὶ γὰρ ἦν ὁμώφλος, ἀπηγόρευται δ' ἡμῖν ὑπὸ τῶν νόμων μηδὲ τοὺς ἐχθροὺς ἀποστρεῖν,) πρὸς μὲν τοὺς κομισάντας
30 ἔζην αὐτὰ φυλάττειν δεῖν, ἵν' ἐκ τῆς πράσεως αὐτῶν ἐπισκευασθῇ τὰ τεῖχη τῶν Ἱεροσολύμων. Οἱ δὲ νεανίαι χαλεπῶς ἔσχον οὐ λαβόντες μοῖραν ἐκ τῶν λαφύρων καθάπερ προσεδόκησαν· καὶ πορευθέντες εἰς τὰς πέριξ τῆς Τιβεριάδος κώμας, προδιδόναι μέλλειν με Ῥωμαίοις
35 τὴν χώραν αὐτῶν ἔλεγον· κεκρῆσθαι γὰρ σοφίσματι πρὸς αὐτοὺς, λέγοντα τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς κομισθέντα φυλάττειν εἰς τὴν ἐπισκευὴν τῶν τευχῶν τῆς Ἱεροσολυμιτῶν πόλεως, ἔγνωκέναι δὲ πάλιν τῷ δεσπότῃ ἀποδοῦναι τὰ ἥρπασμένα. Καὶ κατὰ τοῦτο γε τῆς
40 ἐμῆς γνώμης οὐ διήμαρτον. Ἀπαλλαγέντων γὰρ αὐτῶν μεταπεμφάμενος δύο τοὺς πρώτους Δασσίωνα καὶ Ἰάνναιον τὸν τοῦ Λευὶ, φίλους ἐν τοῖς μάλιστα τοῦ βασιλέως καθεστῶτας, τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς σκεύη λαβόντας διαπέμψασθαι πρὸς ἐκεῖνον ἐκέλευον, θάνατον
45 ἀπειλήσας αὐτοῖς τὴν ζημίαν, εἰ πρὸς ἕτερον ταῦτα ἀπαγγελοῦσιν.

κζ'. Ἐπιστάτης δὲ φήμης τὴν Γαλιλαίαν ἔπασαν ὡς τῆς χώρας αὐτῶν μελλούσης ὑπ' ἐμοῦ τοῖς Ῥωμαίοις προδίδοσθαι, καὶ πάντων παροξυνθέντων ἐπὶ τὴν ἐμὴν
50 τιμωρίαν, οἱ τὰς Ταριχάας κατοικοῦντες, καὶ αὐτοὶ τοὺς νεανίσκους ἀληθεύειν ὑπολαβόντες, πείθουσι τοὺς σωματοφύλακας καὶ τοὺς ὀπλίτας κοιμώμενόν με καταλιπόντας παραγενέσθαι θάπτον εἰς ἱπποδόρμον, ὡς ἐκεῖ βουλευσομένους μετὰ πάντων περὶ τοῦ στρατηγοῦ.

gressi se ipsi adjungerent; aiebat enim se illis ducem fore me praestantiorē. Et Sepphoritae quidem (nostrum enim neutri auscultabant, quod Romanos pro dominis elegerant) illi nequaquam assenserunt; Tiberienses autem, etsi ad defectionem se persuaderi non sinebant, omnes tamen in eam sententiam ibant, se illi futuros esse amicos. At Gabarorum incolae Joanni sese addixerunt, utpote quod ad hoc eos adhortaretur Simon, qui primas ferebat in civitate, et Joanne ut amico socioque utebatur. Ceterum se defectores esse haud palam declarabant; (nam Galilaeos valde metuerant, ut qui jam ante saepius experti fuissent eorum erga me benevolentiam :) verum clam, observato tempore opportuno, mihi insidiabantur. Adeoque maximum adit periculum ex hujusmodi causa.

26. Juvenes quidam audaces, genere Dabaritteni, quum animadvertissent uxorem Ptolemæi, regis procuratoris, multo cum apparatu, equitibus etiam aliquot securitatis gratia eam sequentibus, per magnum campum ex provincia regibus subdita in Romanorum ditionem iter facere, in eos repente irruunt : et mulierem quidem profugere coegerunt, quæ vero secum portabat omnia diripuerunt. Quo facto Tarichæas ad me veniebant, quattuor mulos adducentes vestimentis onustos et alia supellectile : quin et argenti pondus erat non exiguum, et aurei quingenti. Hac ego servare volens Ptolemæo, (nam et ejusdem mecum tribus erat, et nobis legibus vetitum est vel inimicos spoliare,) his qui ea attulerant dicebam, oportere servari, ut ex illis venditis instaurarentur Hierosolymorum muri. Juvenes autem isti moleste ferebant, quod partem de præda non ceperant quemadmodum exspectabant : profectique in vicos Tiberiadi finitimos, rumorem spargebant, velle me Romanis regionem eorum prodere : me enim ipsos commento elusisse, dicentem, quæ ex rapto allata erant, servatum ire in reparationem murorum civitatis Hierosolymitanæ, quum contra apud me decrevissem quæ erepta essent suo reddere domino. Atque meum hac de re propositum recte conjiciebant. Post illorum enim discessum, accitis duobus e primoribus, Dassione et Jannæo Levi filio, qui regi facti erant amicissimi, mandabam eis ut sumpta quæ rapta erat supellectile, eam ad regem transmittendam curarent, mortem eis in mulctam interminatus, si alteri ista renunciaverint.

27. Quum autem rumor Galilæam totam pervasisset, quasi regio ipsorum a me prodenda esset Romanis, eoquo omnibus exasperatis ad expetendum de me supplicium, Tarichæarum etiam incolæ, qui et ipsi juvenes verum dicere arbitrabantur, suadent satellites ac milites me obdormientem deserere, seque quam ocissime in circum recipere, cum omnibus de duce suo consilium inituros. Quum au-

Πειθωμένων δὲ τούτων καὶ συναλθόντων, πολλὸς ὄχλος ἤδη προσυνήθροιστο, μίαν τε πάντες ἐποιούντο φωνήν, κολάζειν τὸν προδότην πονηρὸν περὶ αὐτοὺς γεγενημένον. Μάλιστα δ' αὐτοὺς ἐξέκαιεν ὁ τοῦ Σαπφρία παῖς Ἰησοῦς, ἄρχων τότε τῆς Γιβεριάδος, πονηρὸς ἄνθρωπος καὶ ταραξάι μεγάλᾳ πράγματα φύσιν ἔχων, στασιοποιὸς τε καὶ νεωτεριστὴς ὡς οὐχ ἕτερος. Καὶ τότε δὴ λαβὼν εἰς χεῖρας τοὺς Μιυσιέως νόμους καὶ προσελθὼν εἰς μέσον, « εἰ μὴ ὑπὲρ αὐτῶν, ἔφη, πολῖται, μισεῖν
10 « δύνασθε Ἰωσήπον, εἰς τοὺς πατρίους ἀποδλέψαντες « νόμους, ὧν ὁ πρῶτος ὑμῶν στρατηγὸς προδότης « ἔμαλλε γίνεσθαι, καὶ μισοπονηρήσαντες ὑπὲρ τούτων, « τιμωρήσασθε τὸν τοιαῦτα τολμήσαντα. »
καὶ. Ταῦτ' εἰπὼν, καὶ τοῦ πλήθους ἐπιδοήσαντος,
15 ἀναλαβὼν τινὰς δούλους, ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἐν ᾗ κατοική-
μενος ἐσπευδεν ὡς ἀναίρητων. Ἐγὼ δ' οὐδὲν προαισθό-
μενος διὰ κόπον πρὸ τῆς ταραχῆς κατεσχέμην. Σίμων
δ' ὁ τοῦ σώματος μου τὴν φυλακὴν πεπιστευμένος, ὁ
καὶ μόνος παραμείνας, ἰδὼν τὴν ἐπιδρομὴν τῶν πολι-
20 τῶν, διεγείρει με καὶ τὸν ἐρεστυτῶτά μοι κίνδυνον ἐξα-
γάλλει· ἡξίου τε γενναίως θνήσκειν ὡς στρατηγὸν ὑπ' αὐτοῦ, πρὶν διελθεῖν τοὺς ἐχθροὺς ἀναγκάσσοντας ἢ
κτενοῦντας. Ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν, ἐγὼ δὲ, τῷ Θεῷ
τὰ κατ' ἐμαυτὸν ἐπιτρέψας, εἰς τὸ πλῆθος ὁρμήθη
35 προελθεῖν. Μεταδὼς οὖν μελαινὰν ἰσθῆτα, καὶ τὸ
εἶδος ἀπαρτησάμενος ἐκ τοῦ αὐχένος, καθ' ὁδὸν ἐτέ-
ραν, ἣ μηδένα μοι τῶν πολεμίων ὑπαντίσσειν ὄμην,
ῥηεν εἰς τὸν ἱππόδρομον, ἄφνω τε φανείς καὶ πρηνὴς
πεσὼν καὶ τὴν γῆν δάκρυσι φύρων ἑλεεινὸς ἔδοξα πᾶσιν.
40 Συνελθὲν δὲ τοῦ πλήθους τὴν μεταβολήν, διστάναι τὰς
γνώμας αὐτῶν ἐπειρώμεν πρὸ τοῦ τοὺς δούλους ἀπὸ
τῆς οἰκίας ὑποστρέφειν. Καὶ συνεώρου μὲν ἀδικεῖν
ὡς αὐτοὶ νομίζουσιν, ἐδεόμεν δὲ διδάξαι πρότερον εἰς
τίνα χρεῖαν ἐφύλαττον τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς κομισθέντα
45 χρήματα, καὶ τότε θνήσκειν, εἰ κελύουεν. Τοῦ δὲ
πλήθους λέγειν κελύοντος, ἐπῆλθον οἱ δούλοι, καὶ
θεασάμενοί με προσέτρεχον ὡς κτενοῦντες. Ἐπισχεῖν
δὲ τοῦ πλήθους κελύοντος ἐπέστησαν, προσδοκῶντες,
ἐπειδὴν ὁμολογήσω πρὸς αὐτοὺς τὰ χρήματα τῷ βασι-
50 λεὶ τατηρῆναι, ὅς ὁμολογηχότα τὴν προδοσίαν ἀναι-
ρήσειν.

καὶ. Σιγῆς οὖν παρὰ πάντων γενομένης, « ἄνδρες, εἴ-
« πον, ὁμόφυλοι, θανεῖν μὲν εἰ δίκαιόν ἐστιν οὐ παραιτοῦ-
« μαι· βούλομαι δ' ὅμως πρὸ τοῦ τελευτῆσαι τὴν ἀλήθειαν
45 « φράσαι πρὸς ὑμᾶς. Τὴν γὰρ πόλιν ταύτην φιλοξέ-
« νωτάτην οὖσαν ἐπιστάμενος, πληθύουσάν τε τοσούτων
« ἀνδρῶν, οἳ τὰς ἐαυτῶν πατρίδας καταλιπόντες ἀφί-
« κοντο κοινωνοὶ τῆς ὑμετέρας γενόμενοι τύχης, ἐβου-
« λήθην τεῖχῃ κατασκευάσαι ἐκ τῶν χρημάτων τούτων,
50 « περὶ ὧν ἡ παρ' ὑμῶν ἐστὶν ὀργὴ δαπανωμένων εἰς
« τὴν οἰκοδομίαν αὐτῶν. » Πρὸς ταῦτα παρὰ μὲν τῶν
Ταριχαιατῶν καὶ ξένων ἐγείρεται φωνή, χάριν ἔχειν
ὁμολογούντων καὶ θαρρεῖν προτροπομένων, Γαλιλαῖοι
δὲ καὶ Γιβεριεῖς τοῖς θυμοῖς ἐπίμενον. Καὶ γίνεται

tem isti persuaderentur eoque convenissent, frequens jam ante congregatus erat populus, unaque voce clamabant omnes supplicio plectendum esse qui esse pro nefario iporum proditore gesserit. Sed maxime eos accendebat Jesus Sapphiae filius, summus eo tempore Tiberiadis magistratus, vir malus et a natura factus ad res magnas turbandas, quique ut nemo alius seditiosus erat rebusque novis studebat. Et tum quidem, quum manu sumpsisset Moysis leges et in medium prodisset, « si non vestri gratia, inquit, « cives, Josephum poteritis odisse, oculis in patrias leges « conjectis, quarum iste, exercitus vestri dux primarius, « proditor futurus erat, et illarum ergo odio ipsum proe- « quiti, ab eo qui hujusmodi quid ausus est penas eni- gile. »

28. Ista loquutus et populi acclamatione exceptus, mili- bus quibusdam assumptis, ad domum, in qua ipse deversa- bar, properabat, quasi me occisurus. Ego vero, ut qui nihil praesenseram, ex lassitudine ante tumultum somno captus, quiescebam. At Simon, cui commissa erat corpo- ris mei custodia, et qui tum solus mecum permaneret, viso civium incursu, e somno me excitat, et periculum mihi impendens enunciat : orabatque ut forti animo, prout du- cem oporteret, ipsius manu mortem oppeterem, prius- quam penetrarent hostes vim illaturi aut interfecuri. Atque ille quidem ista dicebat, ego vero, ut qui meipsum Deo permiseram, desiderio tenebar memet propiendi in mediam multitudinem. Veste igitur nigra indutus, appen- soque ad collum gladio, alia via, qua neminem hostium mihi occisorum esse putabam, in circum ibam, et ex im- proviso apparens humique prostratus, et terram lacrimis perfundens, omnibus miserandum visus sum spectaculum. Quum autem intellexissem factam esse in populo mutatio- nem, pro virili adnitebar illos ut in varias distraherem sententias, priusquam milites a domo reverterentur : et concedebam quidem me inique egisse, ut ipsorum ferret opi- nio, postulabam vero ut primum ipsos docerem, quem in usum pecuniam rapto quaesitam et ad me allatam serva- rem, et tunc me mori non recusare, si juberent. Multitudine vero ut dicerem jubente, supervenerunt milites, et ad me conspectum occidendi animo accurrerunt. At quum plebs imperaret ut sese continerent, paruerunt, fore exspectantes ut, ubi ipsis factus fuero mi regi pecuniam servasse, quasi mea confessione proditoris compertum necarent.

29. Itaque facto ab omnibus silentio, « viri, inquam, « tribules, mortem, si eam commeritis fuerim, non de- « precor : volo tamen, antequam moriturus sim, verita- « tem apud vos proloqui. Civitatem enim hanc quum an- « madverterem ad hospites excipiendos propensissimam, « multisque adeo hominibus abundantem, quae patria mea « relicta huc se contulerunt, ut de vestra participarent « fortuna, mihi in animo erat nocua condere ex istis pec- « niis, de quibus vos mihi succensetis et irascimini, quas « plane fuero insumpturus in eorum structuram. » Ad haec Tarichaeae quidem et hospites vocem attollunt, gratias mihi agentes, neque hono esse animo adhortantes ; Galilaei vero et Tiberienses perstabant in iracundia. Factumque est

στάσις πρὸς ἀλλήλους, τῶν μὲν κολάσειν ἀπειλούντων, τῶν δὲ καταφρονεῖν. Ἐπεὶ δὲ ἐπηγγεῖλαμένη καὶ Τι-
 βεριάδῃ κατασκευάσειν τείχη καὶ ταῖς ἄλλαις πόλεσιν
 αὐτῶν ταῖς ἀναγκαίαις, πιστεύσαντες ἐπεχώρου ἕκα-
 5 στος εἰς τὴν ἑαυτοῦ. Κἀγὼ παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα διαφυ-
 γῶν τὸν προειρημένον κίνδυνον, μετὰ τῶν φίλων καὶ
 ὁπλιτῶν εἰκόσιν εἰς τὴν οἰκίαν ὑπέστρεψα.

λ'. Πάλιν δὲ οἱ ληστὰι καὶ τῆς στάσεως αἵτιοι, δεί-
 σαντες περὶ ἑαυτῶν μὴ δίκας εἰσπραχθῶσιν ὑπ' ἐμοῦ
 10 τῶν πεπραγμένων, ἀναλαβόντες ἐξακοσίους ὁπλίτας ἔχον
 ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἔνθα διέτριβον, ἐμπρήσαντες αὐτήν.
 Ἀπαγγελθείσης δέ μοι τῆς ἐφόδου, φεύγειν μὲν ἀπρε-
 πές ἡγησάμην, ἔκρινα δὲ παραβαλλόμενος χρῆσασθαι τι
 καὶ τόλμῃ. Προστάξας οὖν ἀποκλείσαι τῆς οἰκίας τὰς
 15 θύρας, αὐτὸς ἐπὶ τὸ ὑπερῶον ἀναβὰς παρεκάλουν
 εἰσπέμψαι τινὰς ληψομένους τὰ χρήματα· παύσασθαι
 γὰρ οὕτω τῆς ὀργῆς αὐτοὺς ἔβην. Εἰσπεμφάντων δὲ
 τὸν θρασύτερον αὐτῶν μάλιστα αἰκισάμενος εἰς τὸ μυ-
 χαίτατον τῆς οἰκίας παρασύρας, τὴν ἑτέραν τε τῶν
 20 χειρῶν ἀποκόψαι καλεῦσας καὶ κρεμάσας ἐκ τοῦ τραχή-
 λου, τοιοῦτον ἐξέβαλον πρὸς τοὺς ἀποστειλαντας. Τοὺς
 δ' ἔλαβεν ἑκπληγῆς καὶ φόβος οὕτι μέτριος. Δείσαντες
 οὖν καὶ αὐτοὶ ταῦτ' αἰεῖσθαι εἰ μένοιεν, (εἰχαζον γὰρ
 25 ἔνδον ἔχειν με πλείους αὐτῶν ὁπλίτας,) εἰς φυγὴν ὥρμη-
 σαν. Κἀγὼ τοιοῦτω στρατηγήματι χρῆσάμενος τὴν
 δευτέραν ἐπιβουλήν διέφυγον.

λα'. Πάλιν δὲ τὸν ὄχλον τινὲς ἡρέθιζον, τοὺς ἀφι-
 κομένους πρὸς με βασιλικούς μεγιστάνους οὐκ ὀρεῖσθαι
 30 ζῆν λέγοντας, μὴ μεταβῆναι θέλοντας εἰς τὰ παρ' αὐ-
 τοῖς ἔθνη, πρὸς οὓς σωτηρῶμενοι πάρεσι· διέβαλλόν τε
 φαρμακείας εἶναι λέγοντες καὶ κωλυτὰς τοῦ Ῥωμαίων
 περιγενέσθαι. Ταχὺ δὲ τὸ πλῆθος ἐπειθετο, ταῖς τῶν
 λεγομένων πρὸς χάριν αὐτοῖς πιθανότησιν ἀπατώμενοι.
 Πυθόμενος δὲ περὶ τούτων ἐγὼ πάλιν τὸν δῆμον ἀνε-
 35 δίδασκον μὴ δεῖν διώκεσθαι τοὺς καταφυγόντας πρὸς
 αὐτοὺς, τὸ δὲ φλύαρον τῆς περὶ τῶν φαρμάκων αἰτίας
 δέισυρον, οὐκ ἂν τοσαύτας μυριάδας στρατιωτῶν Ῥω-
 μαίους λέγων τρέφειν, εἰ διὰ φαρμακείων ἦν νικᾶν τοὺς
 πολεμίους. Ταῦτα λέγοντος ἐμοῦ πρὸς ὀλίγον μὲν
 40 ἐπειθόντο, πάλιν δ' ἀναχωρήσαντες ὑπὸ τῶν πονηρῶν
 ἐξηρεθίζοντο κατὰ τῶν μεγιστάνων. Καί ποτε μεθ'
 ὁπλων ἐπὶ τὴν οἰκίαν αὐτῶν τὴν ἐν Ταριχαίᾳ ἐπῆλθον,
 ὡς ἀναιρήσοντες. Ἐδείσα δ' ἐγὼ πυθόμενος μὴ τοῦ
 μύσους τέλος λαβόντος ἀνεπίθαιτος γένηται τοῖς κατα-
 45 φυγεῖν εἰς αὐτὴν θέλουσιν. Παραγενόμενη οὖν εἰς τὴν
 τῶν μεγιστάνων οἰκίαν μετὰ τινων ἐτέρων, καὶ κλεί-
 σας διωργὰ τε ποιήσας ἀπ' αὐτῆς ἐπὶ τὴν λίμνην
 ἀγούσα, μεταπεμψάμενός τε πλοίων, καὶ σὺν αὐτοῖς
 50 ἐμβὰς, ἐπὶ τὴν μεθόριον τῶν Ἰππηνῶν διεπέρασα, καὶ
 δούς αὐτοῖς τὴν τιμὴν τῶν ἵππων (οὐ γὰρ ἡδυνήθην
 αὐτοὺς ἐπαγαγέσθαι τοιαύτης γενομένης τῆς ἀποδρά-
 σως) ἀπέλυσα, πολλὰ παρακαλέσας τὴν προσπεσοῦ-
 σαν ἀνάγκην γενναίως ἐνεχεῖν. Αὐτὸς τε μεγάλως
 ἡχθόμεν, β' ασθεὶς τοὺς προσφυγόντας ἐκθεῖναι πάλιν εἰς

inter ipsos dissidium, his quidem supplicium minantibus, illis vero contra securum me esse iubentibus. Postquam autem promiseram et Tiberiadi me aedificaturum monia, et aliis eorum civitatibus quibus necessaria erant, fide mihi habita, ad sua quisque recedebant. Atque ego quum præter omnem spem periculum commemoratum effugissem, cum amicis et viginti militibus domum rediit.

30. Sed denuo latrones et seditionis auctores, timentes sibi ipsis ne pœnas ab iis exigerem ob ea quæ perpetrarant, assumptis secum sexcentis militibus, ad domum, in qua diversabar, veniebant, eam incendio deleturi. Nunciato autem mihi illorum adventu, turpe ratus fuga me propere, decrevi memet periculo audacter et intrepide objicere. Clausis igitur meo jussu adium foribus, quum cœnaculum ipse consendissem, postulabam ut ad me aliquos mitterent pecuniam accepturos; ita enim ab ira ipsos desituros esse dicebam. Quumque audacissimum eorum, quos intro-miserant, verberibus cecidissem in abditissimam domus partem tractum, jussissemque alteram e manibus ei abscidi, colloque ejus appendissem, ita affectum ejeci ad eos qui ipsum miserant rediturum. At illi animis consternati erant et metu non mediocri perculsi. Veriti igitur ne ipsi, si diutius illic hærerent, eadem paterentur, (coniciebant enim me plures intus habere milites quam qui cum ipsis essent,) subito diffugerunt, atque ego, ejusmodi usus stragemate, insidias iterum in me structas evasi.

31. Verum non defuerunt qui rursus in me populum concitarent, affirmantes, magnates illos regios, qui ad me confugerant, indignos esse qui viverent, transire recusantes in eorum ritus et instituta, apud quos agant incolumitatis ergo: eosque traducebant, veneficos esse dicentes, quique impedirent quominus Romanos superarent. Atque illico in eorum sententiam adducta erat multitudo, decepti verborum præstigiis quæ ad gratiam eorum aucupandam erant accommodata. Quum autem ista auditione accepissem, ego rursus populum edocebam, non oportere eos exagitari qui ad ipsos confugerint: futilemque istam veneficii accusationem irridebam, dictitans Romanos militum tot myriadas non fuisse alturos, si veneficorum opera hostes superare possent. Me ista dicente, ad breve quidem tempus quiescebant: quum autem digressi essent, rursus a perditis quibusdam in magnates irritabantur. Et aliquando armati in ardes quas Tarichææ habebant impetum faciebant, quasi eos interfecturi. Quod ut audiavi, valde timui ne hoc scelere perpetrato nemo in posterum vellet auderet ad eam confugere. Itaque cum aliis quibusdam in magnatum aedes proficiscebam, et obseratis foribus, ac fossa excavata quæ iude ad lacum duceret, accitum navigium cum eis inscendens, in Hippenorum confinia trajeci; datoque eis equorum pretio (in ejusmodi enim fuga non poteram equos accersere) dimisi, multis verbis rogatus ut præsentem necessitatem forti ferrent animo. Atque ipse valde dolebam, quod necesse haberem eos in hostilem terram reponere qui ad fidem meam

τὴν πολεμίαν· ἀμεινον δ' εἶναι νομίσας παρὰ Ῥωμαίοις ἀποθανεῖν αὐτοὺς, εἰ συμπέσοι, μᾶλλον ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν χώραν. Οἱ δ' ἄρα διεσώθησαν· συνεχώρησε γὰρ αὐτοῖς βασιλεὺς Ἀγρίππας τὰ ἡμαρτημένα. Καὶ τὰ

8 μὲν περὶ ἐκείνους τοῦτ' ἔσγε τὸ τέλος.

10 λβ'. Οἱ δὲ τὴν τῶν Τιβερίων πόλιν κατοικοῦντες γράψουσι πρὸς τὸν βασιλεῖα, παρακαλοῦντες πέμψαι δυνάμιν τὴν φυλάσσουσαν αὐτῶν τὴν χώραν· θέλει γὰρ αὐτῷ προστίθεσθαι. Κάκεινῳ μὲν ταῦτ' ἔγραφον. Ἀφι-
10 κομενον δέ με πρὸς αὐτοὺς παρεκάλουν τὰ τεῖχη κατασκευάζειν αὐτοῖς ὡς ὑπεσχίμην. Ἠκηκόεσαν δὲ τὰς Ταριχαίας ἡδὴ τετελείσθαι. Κατανεύσας οὖν ἐγὼ καὶ πάντα τὰ πρὸς τὴν οἰκοδομίαν παρασκευασάμενος, τοὺς ἀρχιτέκτονας ἐκέλευον ἐνεργεῖν. Μετὰ δὲ τρίτην
15 ἡμέραν εἰς Ταριχαίας ἀπερχομένου μου, τῆς Τιβεριάδος ἀπεχούσας στάδια τριάκοντα, συνέβη τινὰς Ῥωμαίων ἱππεῖς οὐ πόρρωθεν τῆς πόλεως ὁδοιποροῦντας ἀφθῆναι, οἱ δοῦσαν παρέσχον τὴν παρὰ τοῦ βασιλέως δύναμιν ἦκειν. Εὐθέως γοῦν εἰς μὲν τὸν βασιλεῖα μετὰ
20 πολλῶν ἐπαίνων ἤρπσαν φωνάς, κατ' ἐμοῦ δὲ βλασφημοῦς· καὶ ἐπιδραμών τις ἀπήγγελέ μοι τὴν διάνοιαν αὐτῶν, ὡς ἀρίστασθαί μου διεγνώκασιν. Ἐγὼ δ' ἀκούσας ἐταράχθην μὲν σφόδρα. Τοῦς γὰρ δολίτας ἔτυγον ἐκ τῶν Ταριχαίων ἐπὶ τὰς αὐτῶν οἰκήσεις ἀρει-
25 κώς, διὰ τὸ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν σάββατον ὑπάρχειν· οὐ γὰρ ἐβουλόμην ὑπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ πλήθους ἐνοχλεῖσθαι τοὺς ἐν ταῖς Ταριχαίαις· (δόσεις γοῦν ἐν αὐταῖς διέτριβον, οὐδὲ τῆς περὶ τὸ σῶμα φυλακῆς ἐποιούμην πρόνοιαν, πείραν περὶ τῶν ἐνοικούντων τῆς
30 πρὸς με πείσεως λαθὼν πολλὰ·) μόνους δ' ἔχων περὶ ἐμαυτὸν ἐπτά τῶν δολιτῶν καὶ τοὺς φίλους, ἠπόρουν δὲ πράξει. Μεταπέμπεσθαι γὰρ τὴν ἐμὴν δύναμιν διὰ τὸ λήγειν ἡδὴ τὴν ἐστώσαν ἡμέραν οὐκ ἐδοκίμαζον· οὐδὲ γὰρ ἀρικομένης αὐτῆς εἰς τὴν ἐπιούσαν δόξα λα-
35 βεῖν, κυλούντων ἡμᾶς τῶν νόμων, καὶ μεγάλη τις ἐπείγειν ἀνάγκη δοκῇ. Εἰ δὲ τοῖς Ταριχαίαιταις καὶ τοῖς παρ' αὐτοῖς ξένοις ἐπιτρέψαιμιν τὴν πόλιν διαρπάζειν, ἐώρων οὐχ ἱκανοὺς ἐσομένους, τὴν δὲ ἐμὴν ὑπέρθεσιν ἐώρων μακροτάτην· φηθήσεσθαι γὰρ καὶ τὴν παρὰ βασιλέως δύ-
40 ναμιν ἀφικνουμένην καὶ ἐκπεσεῖσθαι τῆς πόλεως ὥρμην. Ἐβουλευόμην οὖν στρατηγῇματι χρῆσθαι τινι κατ' αὐτῶν. Παρὰ γὰρ δὴ τοὺς πιστοτάτους τῶν φίλων ταῖς πύλαις τῶν Ταριχαίων ἐπιστήσας φυλάζοντας μετ' ἀσφαλείας τοὺς ἐξίεναι θέλοντας, καὶ τοὺς πρῶτους τῶν
45 οἰκῶν προσκαλεσάμενος, αὐτῶν ἕκαστον ἐκέλευσα καταθεῖναι πλοῖον, ἐμβάντα συνεπαγόμενον τὸν κυβερνήτην ἐπεσθαι μοι πρὸς τὴν Τιβερίων πόλιν. Καὶ αὐτοὺς δὲ μετὰ τῶν φίλων καὶ δολιτῶν, οὓς ἔχον ἐπτά τὸν ἀριθμὸν εἶναι, ἐμβὰς ἔπλεον ἐπὶ τὴν Τιβεριάδα.

50 λγ'. Τιβερίεις δὲ τὴν παρὰ τοῦ βασιλέως δύναμιν ὡς ἐγνώσαν οὐχ ἤκουσαν αὐτοῖς, πλοίων δὲ τὴν λίμνην πᾶσαν ἐλεῶσαντο πλήρη, δέσαντες περὶ τῇ πόλει καὶ καταπλαγέντες, ὡς ἐπιθατῶν πλήρεις εἶεν αἱ νῆες, μετατίθενται τὰς γνώμας. Πέψαντες οὖν τὰ ὅπλα,

confugerant : satius tamen esse ducebam Romanorum manu eos, si ita accideret, perimi, quam in mea ditione. Atqui demum servati sunt : iis enim peccatorum veniam indulsit rex Agrippa. Et quæ ad eos quidem spectabant huiusmodi exitum habebant.

32. Cives autem Tiberienses per literas regem rogaverunt ut milites, qui regionem ipsorum custodirent, mittendos curaret : se enim velle ad eum transire. Atque ita quidem ei scribebant. Quum autem ad eos venissem, postulabant ut mœnia ipsorum urbi, sicuti fueram pollicitus, exstruerem. Audiverant enim Tarichæas jam munibus cinctas. Ego itaque quum annuissem, et omnia ad structuram necessaria parassem, architectos iubebam operi manus admovere. Post triduum vero, quum a Tiberiade digrederer Tarichæas, triginta stadiis inde dissitas, contigit ut equites aliquot Romanorum conspicerentur non procul a civitate iter facientes, qui Tarichæas adduxerunt ut crederent exercitum venire a rege missum. Mox igitur ingenti clamore ovabant, regem multis laudibus efferentes, et in me contumelias iactantes : et quidam accurrens mihi nuntiabat quæ esset eorum sententia, quod a me defectionem facere decreverint. Ego vero istis auditis valde perturbatus eram. Nam milites Tarichæis domum quæmque suam dimiserant, quod dies insequens sabbatum esset : quippe volebam iis qui Tarichæis erant militari multitudo molestiam facessere, (et alloquin, quoties illic versarer, nihil mihi curæ erat corpori adhibere custodiam, ut qui incolarum in me fidei experimentum sapius fecerim,) sed septem dumtaxat e militibus et amicos quosdam circa me habens, incertus hætebam quid mihi agendum esset. Meas autem copias revocare non placebat, die jam inclinante et vespera appetente : nam etiamsi advenissent, crastina die ad arma non iretur, lege nos *id facere* vetante, magna licet necessitas eo nos adigere videretur. Quodsi Tarichæatis et peregrinis qui apud ipsos erant urbem diripiendam permissem, eos numero haud satis magno fore perspiciebam, meamque moram longiusculam esse sentiebam : nam copias a rege missas brevi venturas et civitatem præoccupaturas esse, foreque arbitrar ut civitate exciderem. Itaque mecum staluebam quodam adversus eos uti strategemate. E vestigio scilicet quum amicorum fidissimos Tarichæarum portis præfedissem, summa cum cautione eos qui egredi vellent observatos, et familiarum principes ad me advocassem, singulos eorum jussi navem in lacum detractam conscendere, et gubernatore secum adducto me sequi ad urbem usque Tiberiensem. Dein ipse cum amicis et militibus, quos septem numero fuisse dicebam, nave conscensa ad Tiberiadem navigabam.

33. Tiberienses autem ubi cognoverunt nullas a rege ipsorum in auxilium venire copias, lacum vero omnium navibus stratum conspexerunt, de urbe solliciti et timore percussi, ac si vectoribus plenæ essent naves, mutarunt sententiam. Armis igitur projectis obviam mihi cum uxore

μετὰ γυναικῶν καὶ παιδῶν ὑπηντίαζον, πολλὰς μετ' ἐπαίνων φωνὰς εἰς ἐμὲ ἀφίεντες (εἰκάζον γὰρ οὐ προπεύσθαι με τὴν διάνοιν αὐτῶν) καὶ παρεκάλουν φείσασθαι τῆς πόλεως. Ἐγὼ δὲ πλησίον γεγόμενος, ἀγκύρας μὲν ἐν πόρῳ τῆς γῆς ἐκέλευον βαλέσθαι τοὺς κυβερνήτας, ὑπὲρ τοῦ μὴ κατὰδῆλα τοῖς Τιβεριεῦσιν εἶναι τὰ πλοῖα κενὰ τῶν ἐπιβατῶν ὄντα. Πλησιάζας δ' αὐτὸς ἐν τινὶ πλοίῳ κατεμεμφόμεν αὐτῶν τὴν ἀγνοίαν, καὶ ὅτι δὴ οὕτως εὐχερεῖς εἰεν, πάσης δικαίας ἄνευ προφάσεως ἐξίστασθαι τῆς πρὸς με πίστεως. Ὁμολόγουν δ' εἰς τε τὸ λοιπὸν αὐτοῖς συγγνώσεσθαι βεβαίως, εἰ πέμψειαν δέκα τοῦ πληθους προσεστῶτας. Ὑπακούσαντων δ' ἐτοίμως καὶ πεμψάντων ἀνδρας οὓς προεῖπον, ἐμδιβάσας ἀπέλυσον εἰς Ταριχαίας φυλαχθ-
5 σομένους.

λδ'. Τῷ στρατηγῇματι δὲ τούτῳ τὴν βουλὴν πᾶσαν κατ' ὀλίγους λαθὼν, εἰς τὴν προειρημένην πόλιν καὶ μετ' αὐτῶν τοὺς πολλοὺς τοῦ δήμου πρώτους ἄνδρας οὐκ ἐλάττους ἐκείνων ὄντας διεπεμψάμην. Τὸ δὲ πλη-
10 θος, ὡς εἶδον εἰς οἶον κακῶν ἥκουσι μέγεθος, παρεκάλουν με τὸν αἶτιον τῆς στάσεως τιμωρησάσθαι. Κλείτος δ' ἦν ὄνομα τούτῳ, θρασὺς τε καὶ προπετὴς νεανίας. Ἐγὼ δ' ἀποκτείνειν μὲν οὐχ ὅσον ἡγούμενος δρόφυλον ἄνδρα, κολάσαι δ' ἀνάγκην ἔχων, τὼν περὶ ἐμὲ τινι
15 σωματοφυλάκῳ Λευί προσέταξα προσελθόντι κόψαι τοῦ Κλείτου τὴν ἐτέραν τῶν χειρῶν. Δείσαντος δὲ τοῦ κελευσθέντος εἰς τοσοῦτο πλήθος προδιελθεῖν μόνου, τὴν δειλίαν τοῦ στρατιώτου μὴ βουλήθεις κατὰδῆλον γενέσθαι τοῖς Τιβεριεῦσιν, αὐτὸν Κλείτον φωνήσας,
20 « ἐπειδὴ καὶ ἄξιος, εἶπον, ὑπάρχεις ἀμφοτέρως τὰς « χεῖρας ἀποβαλεῖν, οὕτως ἀχάριστος εἰς ἐμὲ γεγόμε-
« νος, γενοῦ σαυτοῦ δῆμιος, μὴ καὶ ἀπειθήσας χεῖρονα
« τιμωρίαν ὑπόσχῃς. » Τοῦ δὲ τὴν ἐτέραν αὐτῷ συγ-
χωρῆσαι πολλὰ δεομένου, μόλις κατένευσεν. Κακείνους
25 ἄσμενος ὑπὲρ τοῦ μὴ τὰς δύο χεῖρας ἀποβαλεῖν λαθὼν μάχιστραν κόπτει τὴν ἀριστερὰν ἑαυτοῦ. Καὶ τοῦτο τὴν στάσιν ἔπαυσεν.

λε'. Τιβεριεῖς δὲ, ὡς εἰς τὰς Ταριχαίας ἀφικόμην, γνόντες τὴν στρατηγίαν ἣ κατ' αὐτῶν ἐρησάμην, ἀπε-
30 θύμαζον ὅτι χωρὶς φόνων ἔπαυσα τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτῶν. Ἐγὼ δὲ τοὺς ἐκ τῆς εἰρκτικῆς μεταπεμψάμενος τοῦ πληθους τῶν Τιβεριέων (ἦν δὲ σὺν αὐτοῖς Ἰούστος καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Πίστος) συνδείκνους ἐποιησάμην καὶ παρὰ τὴν ἐστίασιν ἔλεγον ὅτι τὴν Ῥωμαίων δύνα-
35 μιν οὐδ' αὐτὸς ἀγνοῶ πασῶν διαφέρουσαν, σιγῶν μὲν-
τοι διὰ τοὺς ληστὰς περὶ αὐτῆς. Καὶ αὐτοῖς δὲ ταῦ-
τὰ συνεβούλευον ποιεῖν, τὸν ἐπιτήδειον περιμένουσι καιρὸν, καὶ μὴ δυσαναρχεῖν ἐμοὶ στρατιῇ· μηδε-
νός γὰρ αὐτοὺς ἐτέρου δυνήσεσθαι βραδίως ἐπιεικούς
60 ὁμοίως τυγῆν. Τὸν Ἰούστον δὲ καὶ ὑπερίμνησκον ὅτι πρόσθεν ἦ με παραγενέσθαι ἐκ τῶν Ἱεροσολύμων εἰ Γαλιλαῖοι τὰδελεφού τὰς χεῖρας ἀποκόψειαν αὐτοῦ, πρὸ τοῦ πολέμου πλαστῶν αὐτῷ γραμμάτων κακουργίαν ἐπικαλέσαντες, καὶ ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τὴν Φι-

ribus et liberis prodibant, me summis laudibus efferentes (existimabant enim me nihil adhuc de illorum proposito ne-
fando quidem audivisse) et obsecrabant ut urbi parcerem. Ego vero, quum jam in propinquo essem, jussi gubernatores paulo longius a terra ancoras jacere, ne Tiberienses vecto-
ribus vacuas esse naves deprehenderent. Ego vero, quum navi quadam vectus eis propinquassem, illorum stultitiam increpabam, quodque adeo faciles essent ad disce-
dendum a sua in me fide, idque sine ulla justa causa. Pollicebar tamen etiam in posterum me veniam illis certo daturum, si decem eorum qui populo praeerant mitterent. Quum autem prompte mihi auscullassent, misissentque quos jam dictos postulaveram, in navem impositos Tarichaeas misi in custodiam.

34. Atque hoc strategemate quum paulatim nactus essem universum senatum, eos in civitatem praedictam, unaque cum eis multos e populi primoribus, illis non pauciores, mittendos curavi. Populus vero, ubi viderunt in quantam calamitatem inciderint, me rogabant ut seditionis auctorem supplicio afficerem. Is autem nomine erat Clitus, juvenis et audax et temerarius. Ego vero, qui nefas ducebam ejusdem tribus hominem interficere, et tamen necesse habebam penam de eo sumere, Levi, uni e satellitibus qui tum forte aderant, praecepi ut Clitum adiret, eique manum alteram amputaret. Quum autem is, qui jussus erat, non ausus fuerit solus in tantam multitudinem progredi, ipse, ut qui nollem militis timiditatem Tiberiensibus innotescere, Clitum ipsum allocutus, « quandoquidem, aiebam, « meritis es ambas manus amittere, qui in me adeo ingra-
tus exstitisti, esto tibi ipsi carnifex, ne, si recusaveris, « rogam graviolem subeas. » Quumque multis precibus, alteram manum sibi ut condonarem, peteret, aegre annui. Atque ille libenter, ne utranque perderet manum, sumpto gladio sinistram sibi praecidit. Atque hoc ipsum seditionem restinxit.

35. Tiberienses autem, postquam Tarichaeas perveni, ubi resciverunt quo essem adversus eos usus strategemate, mirabantur quod sine caele sedavisset eorum vesaniam. Ego autem, quum certos quosdam Tiberiensium e custodia accivissem, (erat in his Justus, et Justus pater Pistus,) eos convivio adhibui: atque inter epulandum dicebam me non ignorare Romanorum potentiam omni potestati praestare, eam licet dissimularim propter latronum multitudinem. Atque ipsis suadebam ut eadem facerent, tempus opportuum expectantes; neque gravatim ferrent quod ipse exercitum ducerem, ne minem enim alium eos facile nactus esse, qui mihi adeo mansuetoque regeret imperio. Porroque Justo in memoriam revocabam quod, antequam ego Hierosolymis relictis venissem, Galilaei fratri ejus manus amputaverint, obiecto ei literarum ante bellum fictarum maleficio; et quod post Philippi discessum Gamalitis, di-

λίππου Γαμαλίται πρὸς Βαβυλωνίους στασιάζοντες ἀνέλοιεν Χάρητα, (συγγενὴς δ' ἦν οὗτος τοῦ Φιλίππου,) καὶ ὡς Ἰησοῦν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἄνδρα τῆς ἀδελφῆς Ἰούστου σωφρόνως κολάσειαν. Ταῦτα παρὰ τὴν ἐστίασιν διαλεγθεὶς τοὺς περὶ τὸν Ἰούστον ἔωθεν ἐκέλευσα πάντας τῆς φυλακῆς ἀπολυθῆναι.

λζ'. Πρὸ δὲ τούτων συνέβη τὸν Ἰακίμου Φιλίππον ἀπελθεῖν ἐκ Γάμαλα τοῦ φρουρίου, τοιαύτης αἰτίας γενομένης. Φιλίππος, πυθόμενος μεταστῆναι μὲν 10 Οὐάρον ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ἀγρίππα, διάδοχον δὲ ἀρῖχθαι Μόδιον Αἰκουον, ἄνδρα φίλον αὐτῷ καὶ συνήθη παλαι, γράφει πρὸς τοῦτον τὰς καθ' ἑαυτὸν τύχας ἀπαγγέλλων, καὶ παρακαλῶν τὰ παρ' αὐτοῦ πεμ-
 ρθέντα γράμματα πρὸς τοὺς βασιλεῖς ἀποστείλαι. Καὶ 15 Μόδιος, δεξάμενος τὰς ἐπιστολάς, ἐχάρη σφόδρα, σὺν-
 ζεσθαι τὸν Φιλίππον ἐξ αὐτῶν ἐπιγινούς, καὶ πρὸς τοὺς βασιλεῖς ἐπέμφε τὰ γράμματα, περὶ Βηρυτὸν ὄντας. Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίππας ὡς ἔγνω ψευδῇ τὴν περὶ Φιλίππου φήμην γενομένην, (λόγος γὰρ διῆλθεν ὡς στρα-
 20 τηγοίη τῶν Ἰουδαίων ἐπὶ τὸν πρὸς Ῥωμαίους πόλε-
 μον,) ἐπέμφεν ἱππεῖς τοὺς παραπέμψαντας τὸν Φιλίπ-
 πον. Καὶ παραγεγόμενον ἀσπάζεται τε φιλοφρόνως, τοῖς τε Ῥωμαίων ἡγεμόσιν ἐπεδείκνυνε ὅτι δὴ Φιλίπ-
 25 πος οὗτος ἐστὶν περὶ οὗ διεξήκει λόγος ὡς Ῥωμαίων ἀποστάτης. Κελεύει δ' αὐτὸν ἱππεῖς τινας ἀναλα-
 βόντα ὁρττον εἰς Γάμαλα τὸ φρούριον πορευθῆναι, τοὺς οικείους αὐτῷ πάντας ἐκείθεν ἐξάγοντα καὶ τοὺς Βαβυλωνίους εἰς τὴν Βαταναίαν πάλιν ἀποκαταστή-
 30 σοντα. Παρήγγειλε δὲ καὶ πᾶσαν ποιήσασθαι πρό-
 νοιαν ὑπὲρ τοῦ μὴ γίνεσθαι τινα νεωτερισμὸν παρὰ τῶν ὑπάρχων. Φιλίππος μὲν οὖν, ταῦτα τοῦ βασιλέως ἐπιστελλαντος, ἐσπευδε ποιήσων ἃ προσέταξεν.

λξ'. Ἰωσήπος δὲ τῆς ἱατρίνης πολλοὺς νεανίσκους θρασεῖς προτερψάμενος αὐτῷ συνάρασθαι, καὶ ἐπανα-
 35 στὰς τοὺς ἐν Γάμαλα πρώτους, ἐπειθεν αὐτοὺς ἀρίστα-
 σθαι τοῦ βασιλέως, καὶ ἀναλαβεῖν τὰ ὅπλα, ὡς δι' αὐ-
 τοῦ τὴν ἐλευθερίαν ἀποληφόμενος. Καὶ τινας μὲν ἐδίασαντο, τοὺς δὲ μὴ συναρεσχομένους αὐτῶν ταῖς γνώμας ἀνῆρουν. Κτείνουσι δὲ καὶ Χάρητα, καὶ μετ'
 40 αὐτοῦ τινα τῶν συγγενῶν Ἰησοῦν, καὶ Ἰούστου δὲ τοῦ Τιβερίου ἀδελφὸν ἀνέλινον, καθὼς ἦδη προείπομεν. Γράφουσι δὲ καὶ πρὸς με, παρακαλοῦντες πέμψαι δύ-
 ναιμιν αὐτοῖς ὀπλιτῶν καὶ τοὺς ἀναστήσαντας αὐτῶν τῇ πόλει τείχη. Κἀγὼ πρὸς οὐδέτερον ἀντεῖπον ὧν ἤξιω-
 45 σαν. Ἀφίσταται δὲ τοῦ βασιλέως καὶ ἡ Γαυλανίτις χώρα μέχρι κώμης Σολύμης. Σελευκεῖα δὲ καὶ Σω-
 γάνη φύσει κωμικαὶ ὀχυρωτάταις ὤκοδόμησα τείχη·
 τὰς τε κατὰ τὴν αἰὶν Γαλιλαίαν κώμας, καὶ πάνυ πε-
 50 τρώδεις οὖσας, ἐτείχεισα παραπλησίως· ὀνόματα δ' αὐ-
 τὰς καὶ τῆς ἐν τῇ κατὰ Γαλιλαίαν, πόλει μὲν Ταριχαίας,
 Τιβεριάδα, Σέπφωριν, κώμας δὲ Ἀρβήλων σπηλαιοῦ,
 Βηρσάδην, Σελαμὴν, Ἰοπάτατα, Καφαρεχὼ καὶ Σιγὼ
 καὶ Ἰαφὰ καὶ τὸ Ἰταθύριον ὄρος. Εἰς τὰς καὶ σῖτον

sidentes a Babyloniis, Charetem interfecerunt, (erat autem hic Philippi consanguineus,) quodque Jesum ejus fratrem, sororis Justi maritum, modica prena affecerint. Ista quom-
 17 ip convivio loquutus essem, mane Justum cum suis omni-
 bus e custodia dimittendos esse jussi.

36. Verum paulo ante contigit Philippum Jacimi filium e Gamala castello discessisse, hujusmodi de causa. Philip-
 pus, audito Varum a rege Agrippa defecisse, eique succes-
 surum venisse Modium Æquum, virum sibi amicum olim-
 que familiarem, ad hunc scribit, quaecunque ipsi eveniant narrans, simulque obsecrans ut literas ab ipso missas ad reges perferendas curaret. Tum Modius, quum literas ac-
 cepisset, valde lætatus est, ut qui ex eis Philippum sal-
 vum esse et incolumem intellexerit; easque literas ad reges misit, qui circa Berytum agebant. Rex autem Agrippa,
 ubi rescivit falsum esse rumorem de eo sparsum, (fama enim percceperat ipsum ducem esse Judæorum qui bellum contra Romanos moverint,) equites misit Philippum ad ipsum deducturos. Quumque jam adesset, eum amice co-
 miterque salutatur rex, Romanisque ducibus monstrabat hunc scilicet Philippum esse, qui ferretur a Romanis de-
 scivisse. Moxque jubet eum assumpta equitum manu ocus Gamala castellum proficisci, domesticos suos omnes inde abducturum, rursusque Babylonios in Batanæam restitutu-
 rum. Insuper illi in mandatis dedit ut modis omnibus provideret ne quid novi moliantur subditi. Et Philippus quidem, quum ista rex imperasset, festinabat ea sedulo exse-
 qui, quæ facere jussus erat.

37. Josephus autem obstetricis filius, quum juvenes mul-
 tos audaces secum stare hortatus esset et in primores Ga-
 malitarum insurrexisset, illis persuasit a rege desciscere et arma corripere, ut qui ipsius opera sese in libertatem vindi-
 carent. Et vi quidem nonnullos eo adegerunt, alios vero, quibus illorum displicerent consilia, peremerunt. Quin et Charetem occidunt, et cum eo Jesum unum e consan-
 guineis, porroque Justi Tiberiensis fratrem interfecerunt, ut jam ante diximus. Post hæc ad me scribunt, obsecran-
 tes ut vim militum ad ipsos mitterem, quique civitatis ipsorum moenia excitaturi essent. Atque ego neutri postu-
 lationi contradicebam. Tunc a rege desciscit etiam Gaulanitis regio usque ad vicum Solymam. Atque Soganæ et Se-
 leuciae, vicis natura munitissimis, moenia circumdedi; alios item in Galilæa superiore vicos, quamvis scopulis imposi-
 tos, muris similiter munivi. Nomina autem illis sunt, Jamnia, Merothi, Achiabare. Loca præterea Galilæae inferioris mu-
 nimentis firmavi, urbes quidem, Tarichæas, Tiberiadem, Sepphorin; vicos vero, Arbelorum speluncam, Bersabæa, Selamin, Jotapata, Caphtarcetho, et Signo, et Japha, et

ἀπεθήμεν πολὺν καὶ ὄπλα πρὸς ἀσφάλειαν τὴν μετὰ ταῦτα.

λγ'. Ἰωάννη δὲ τῷ τοῦ Λευὶ τὸ κατ' ἐμοῦ μῖσος μᾶλλον προσηύετο βαρέως φέροντι τὴν ἐμὴν εὐπραγίαν. Προθέμενος οὖν πάντως ἐκποδῶν με ποιήσασθαι, τῇ μὲν αὐτοῦ πατρίδι τοῖς Ἰσχυαίοις κατασκευάζει τείχη, τὸν ἀδελφὸν δὲ Σίμωνα, καὶ τὸν τοῦ Σισέinna Ἰωνάθην καὶ ὀπλίτας περὶ ἑκατὸν εἰς Ἱεροσόλυμα πέμπει πρὸς τὸν τοῦ Γαμαλιήλου Σίμωνα, παρακαλέσοντας αὐτὸν πείσαι τὸ κοινὸν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν, τὴν ἀρχὴν ἀρτολομένους ἐμὲ τῶν Γαλιλαίων αὐτῇ ψηφίσασθαι τὴν ἱουδαίαν τούτων. Ὁ δὲ Σίμων οὗτος ἦν πόλιος μὲν Ἱεροσολύμων, γένους δὲ σφόδρα λαμπροῦ, τῆς δὲ Φαρισαίων αἵρέσεως, οἱ περὶ τὰ πάτρια νόμιμα δοκοῦσι τῶν ἄλλων ἀκριβεῖα διαφέρειν. Ἦν δ' οὗτος ἀνὴρ πλήρης συνέσεως τε καὶ λογισμοῦ, δυνάμενός τε πράγματα κακῶς καίμενα φρονήσει τῇ ἑαυτοῦ διορθώσασθαι, φίλος τε παλαιὸς τῷ Ἰωάννῃ καὶ συνήθης, πρὸς ἐμὲ δὲ τότε διαφόρος εἶγεν. Δεξιόμενος οὖν τὴν παράκλησιν ἐπειθε τοὺς ἀρχιερεῖς Ἀνανον καὶ Ἰησοῦν τὸν τοῦ Γαμαλιᾶ, τινὰς τε τῶν τῆς αὐτῶν στάσεως ἐκείνης, ἐκκόπτειν με φυόμενον καὶ μὴ περιδεῖν ἐπὶ μάλιστα αὐθιγέντα δόξης, συνοισίαν αὐτοῖς λέγων, εἰ τῆς Γαλιλαίας ἀραιρευθεῖν. Μὴ μέλλειν δὲ παρεκάλει τοὺς περὶ τὸν Ἀνανον, μὴ καὶ φθάσας γυνῶναι μετὰ πολλῆς ἐπέλθω τῇ πόλει δυνάμει. Ὁ μὲν Σίμων ταῦτα συνεβούλευεν· ὁ δὲ ἀρχιερεὺς Ἀνανος οὐ βρόδιον εἶναι τὸ ἔργον ἀπέφαιεν· πολλοὺς γάρ τῶν ἀρχιερέων καὶ τοῦ πλήθους προεστῶτας μαρτυρεῖν ὅτι καλῶς ἐγὼ στρατηγῷ· ποιεῖσθαι δὲ κατηγορίαν ἀνδρός, καὶ οὐ μὴδὲν λέγειν δίκαιον δύνανται. φαυλὸν ἔργον εἶναι.

λδ'. Σίμων δ' ὡς ἤκουσε ταῦτα παρὰ τοῦ Ἀνανου, σιωπᾶν μὲν ἐκείνους ἤψιοισε μὴδ' εἰς πολλοὺς ἐκφέρειν τοὺς λόγους αὐτῶν· προνοήσασθαι γὰρ αὐτοὺς ἐρασκειν ἵνα θάπτον μετασταθῇν ἐκ τῆς Γαλιλαίας. Προκαλεσάμενος δὲ τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰωάννου προσέταξε πέμπειν διωρεῖς τοῖς περὶ τὸν Ἀνανον· τάχα γὰρ οὕτως ἔρη πείσειν αὐτοὺς μεταθέσθαι τὰς γνώμας. Καὶ τέλος ἐπραξεν ὁ Σίμων ὁ προὔθετο. Ὁ γὰρ Ἀνανος καὶ οἱ οὖν αὐτῷ τοῖς χρήμασι διαφθαρέντες συντίθενται τῆς Γαλιλαίας ἐκβαλεῖν με, μὴδενὸς ἄλλου τῶν κατὰ τὴν πόλιν τοῦτο γινώσκοντος. Καὶ δὴ ἔδοξεν αὐτοῖς πέμπειν ἀνδρας κατὰ γένος μὲν διαφέροντας, τῇ παιδείᾳ δ' ὁμοίους. Ἦσαν δ' αὐτῶν οἱ μὲν δημοτικοὶ δύο, Ἰωνάθης καὶ Ἀνανίας, Φαρισαῖοι τὴν αἵρεσιν, ὁ δὲ τρίτος Ἰσάκρος ἱερατικοῦ γένους, Φαρισαῖος καὶ αὐτός, Σίμων δ' ἐξ ἀρχιερέων νεώτατος ἐκείνων. Τούτους ἐκέλευον ἀρικομένους εἰς τὸ πλῆθος τῶν Γαλιλαίων πυθέσθαι παρ' αὐτῶν τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἐμὲ φιλοῦσιν. Εἰ δὲ φαίεν ὅτι πόλιος εἶην τῆς Ἱεροσολύμων, καὶ αὐτοὺς ἐξ ἐκείνων λέγειν ὑπάρχειν τοὺς τίς-σaras· εἰ δὲ διὰ τὴν ἐμπειρίαν τῶν νόμων, μὴδ' αὐτοὺς ἀγνοεῖν εἶθι τὰ πάτρια φάσκειν· εἰ δ' αὖ διὰ τὴν ἱερο-

monem Itahyrium. In ea loca et frumenti magnam vim recondidi, et arma ad securitatem in futurum.

38. Interim Joanni Levi filio odium in me adaugebatur, ut qui successus meos graviter ferebat. Quum itaque decrevisset omnino me de medio tollere, Gischalis patriæ suæ mœnia ædificat : Simonem vero fratrem et Jonathan Sisenne filium, et milites ferme centum Hierosolyma mittit ad Simonem Gamalielis filium, eum obsecratos ut suaderet communi Hierosolymorum mihi auferre imperium in Galilæas, et potestatem in eos ipsi decernere. Simon autem hic ortu quidem erat Hierosolymitanus, genere vero perquam illustri, et e secta Phariseorum, qui accurata legum patriarum scientia et custodia inter alios videntur excellere. Hic proinde vir sapientia abundabat et ratione plurimum valebat, et suo unius consilio res labantes restituere poterat, velusque erat Joannis amicus eique per familiaris, mihi vero tunc temporis insensus infestusque. Huic igitur adhortationi obsequutus, pontifices Ananum et Jesum Gamalæ filium, alios item aliquot, ejusdem cum illis factionis, adit suadem me viribus crescentem tollere, nec sinere me ad summum gloriæ fastigium evectum iri, e re ipsorum fore dicens, si a Galilææ præfectura sumimoverer. Ananum autem et qui cum eo erant hortabatur ut nullam moram facerent, ne ipse, si prius rem resciscerem, urbem magno cum exercitu invaderem. Et Simon quidem ista suggerebat. Ananus vero pontifex id negotii difficile esse ostendebat, quod magna pars pontificum, eorumque qui populo priverant, mihi laudem boni ducis suo adstruerent testimonio ; atque improborum esse in eum accusationeiz instituire, cui nihil haberent quod objiceretur.

39. Tum Simon, ubi ab Anano ista acceperat, illos quidem tacere obsecrabat, neque sinere ut isti sermones in vulgus emanarent : sibi enim curæ fore dicebat ut ipse quantocius e Galilæa ejiceret. Dein, accito fratre Joannis, mandavit ei munera mittere ad Ananum ejusque amicos : ita enim forsân futurum esse aiebat ut de sua sententia decedere persuadeantur. Tandemque quod proposuit, effecit Simon. Nam Ananus suique, largitionibus corrupti, constituunt me de Galilæa deturbare, e civibus nemine alio hujus rei conscio. Adeoque illis visum est viros mittere generis nobilitate spectabiles, paresque doctrinâ laude. Horum quidem duo viri erant populares, Jonathan et Ananias, secta Pharisei ; tertius autem Jozarus, genere sacerdotali natus, et ipse Phariseus, Simon vero e pontificibus illorum natu minimus. Hos jusserunt, quum in Galilæorum concionem venirent, ab illis quærere quid causæ esset cur me ita dilligerent. Quodsi respondeant, quia Hierosolymitanus sim, dicere et ipsos quattuor ex eadem urbe esse : sin autem, quod legum bene peritus sim, subungere nec ipsos institutorum patriorum ignaros esse : sin vero dicere

σύνην λέγειεν ἀγαπᾶν με, καὶ αὐτῶν ἀποκρίνασθαι δύο ἱερεῖς ὑπάρχειν.

μ'. Ταῦθ' ὑποθέμενοι τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην, τέσσαρας μυριάδας ἀργυρίου διδόναι αὐτοῖς ἐκ τῶν δημοσίων χρημάτων. Ἐπεὶ δὲ τινὰ Γαλιλαίων ἤκουσαν, Ἰησοῦν ὄνομα, περὶ αὐτὸν τάξιν ἐξακοσίων ὀπλιτῶν ἔχειν, ἐπιδημοῦντα τοῖς Ἱεροσολύμοις, τότε μεταπεμφάμενοι τοῦτον καὶ τριῶν μηνῶν μισθὸν δόντες ἐκέλευσαν ἐπεσθαι τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην πειθαρχοῦντα αὐτοῖς, καὶ τῶν πολιτῶν δὲ τριακοσίοις ἀνδράσι δόντες ἀργύριον εἰς τροφήν τῶν ὄλων, προσέταξεν ἀκολουθεῖν τοῖς πρέσβεσιν. Πεισθέντων οὖν αὐτῶν καὶ πρὸς τὴν ἑξοδὸν εὐτρεπισθέντων, ἐξήσαν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην οὖν τούτοις, ἐπαγόμενοι καὶ τὸν ἀδελφὸν τὸν Ἰωάννου καὶ ὀπλίτας ἑκατὸν, λαβόντες ἐντολὰς παρὰ τῶν πεμφάντων, εἰ μὲν ἐκὼν καταθεῖμην τὰ ὅπλα, ζῶντα πέμπειν εἰς τὴν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν, εἰ δ' ἀντιτασσοίμην, ἀποκτεῖναι μὴδὲν δεδιότας· αὐτῶν γὰρ εἶναι τὸ πρόσταγμα. Ἐγγράφεισαν δὲ καὶ τῷ Ἰωάννῃ πρὸς τὸν κατ' ἐμοῦ πόλεμον ἐτοιμάζεσθαι· τοῖς τε Σέφωριν καὶ Γάβαρα κατοικοῦσι καὶ Τιβεριεῦσι προσέταττον συμμαχίαν τῷ Ἰωάννῃ πέμπειν.

μα'. Ταῦτά μοι τοῦ πατρὸς γράψαντος, (ἐξέειπε δὲ πρὸς αὐτὸν Ἰησοῦς ὁ τοῦ Γαμαλᾶ τῶν ἐν αὐτῇ τῇ βουλῇ γενομένων εἰς, φίλος ὢν καὶ συνήθης ἐμοί,) σφόδρα περιγλήγησα, τοὺς τε πολίτας οὕτω περὶ ἐμὲ γενομένους ἀχαρίστους ἐπιγνοὺς διὰ φθόνον ἀναιρεῖσθαι με προστάξει, καὶ τῷ τὸν πατέρα διὰ τῶν γραμμάτων πολλὰ με παρακαλεῖν ἀρικήσθαι πρὸς αὐτόν· ποθεῖν γὰρ ἔφη θεάσασθαι τὸν υἱὸν πρὸ τοῦ τελευτῆσαι. Ταῦτα ὁ πρὸς τοὺς φίλους εἶπον, καὶ ὅτι μετὰ τρίτην ἡμέραν καταλιπὼν τὴν χώραν αὐτῶν εἰς τὴν πατρίδα πορευοίμην. Λύπη δ' ἅπαντας τοὺς ἀκούσαντας κατέσχε, παρεκάλουν τε κλαίοντες μὴ ἐγκαταλιπεῖν αὐτοὺς ἀπολούμενους, εἰ τῆς ἐμῆς στρατηγίας ἀποστερηθῇεν. Οὐ κατανεύοντος δέ μου ταῖς ἱκεταῖαις αὐτῶν, ἀλλὰ περὶ τῆς ἑμαυτοῦ φροντίζοντος σωτηρίας, δέσαντες οἱ Γαλιλαῖοι μὴ ἀπελθόντος εὐκαταφρόνητοι τοῖς λησταῖς γένοιτο, πέμπουσιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἅπασαν τοὺς σηματοῦντας τὴν ἐμὴν γνώμην περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς. Πολλοὶ δὲ καὶ πανταχόθεν συνήλθον, ὥς ἤκουσαν, μετὰ γυναικῶν καὶ τέκνων, οὐ πόθῳ, δοκῶ μοι, τῷ πρὸς ἐμὲ μᾶλλον ἢ τῷ περὶ αὐτῶν ὀφεί τοῦτο πράττοντες· ἐμοῦ γὰρ παραμένοντος πείσεσθαι κακὸν οὐδὲν ὑπελάμβανον. Ἦκον οὖν πάντες εἰς τὸ μέγα πεδίον, ἐν ᾧ διέτριβον· Ἀσωχίς ἐστιν ὄνομα τούτου.

μβ'. Θαυμάσιον δὲ οἷον ὄνειρον διὰ τῆς νυκτὸς ἐκείνης ἐθεασάμην. Ἐπεὶ γὰρ εἰς κώτην ἐτραπόμην διὰ τὰ γραφέντα λυπούμενος καὶ τεταραγμένος, ἔδοξά τινα λέγειν ἐπιστάντα μοι, «παῦσαι τὴν ψυχὴν, ὧς οὗτος, ἀλγῶν, παντὸς τ' ἀπαλλάσσου φόβου. Τὰ γὰρ λυπούμενά σε μέγιστον ποιήσει καὶ ἐν πάσιν ἐνταχίστατον. Κατορθώσεις δ' οὐ μόνον ταῦτα, ἀλλὰ

pergerent se amare me ob sacerdotii dignitatem, deum subijcere et ex ipsis duos sacerdotes esse.

40. Quum ista suggesissent Jonathas ejusque collegis, quattuor illis argenti myriadas dant e publicis pecunia. Deinde audito Galilæum quendam, Jesum nomine, cum sexcentorum militum cohorte jam venisse Hierosolyma, tunc ipsum accitum et trimestri stipendio donatum jussurunt Jonatham ejusque collegas sequi et illis obtemperare, insuper et trecentis et civibus imperarunt legatos comitari, dato omnibus in comineatum argento. Illis igitur persuasis et ad protectionem paratis, Jonathas ejusque collegæ egressi sunt, secum habentes etiam Joannis fratrem atque milites centum, mandatis ab his qui ipsos miserunt acceptis, ut si sponte ab armis discederem, me vivum in Hierosolymitarum urbem ablegarent; si vero repugnarem, nihil metuentes me occiderent, freti scilicet ipsorum mandato. Scripserunt autem et Joanni ut ad bellum adversus me accingeret; simul et Sepphoritis et Gabarenis et Tiberiensibus injungebant ut Joanni suppetias mitterent.

41. Ista mihi quum pater literis significasset, (ut qui ea acceperat ab Jesu Gamalæ filio, qui concilio interfuit, mihi scilicet amico et familiari,) valde indolui, et quod non veram cives in me adeo ingratos exstitisse, ut per invidiam de medio me tolli juberent; et quod pater me per literas vehementer obsecraverat, ad se ut venirem; dicebat enim se filium videre velle antequam mortem oppeteret. Ista sane amicis narrabam quodque post triduum regione relicta in patriam profecturus essem. Universos autem, qui ea audierant, occupabat mœror, neque lacrimantes obtestabantur, ne eos desererem, perituros si desinerent meo regi imperio. Quum autem precibus illorum non annuerem, sed de mea unius salute sollicitus essem, veriti Galilæi ne post meum discessum latronibus contumptibiliores fierent, nuncios per Galilæam omnem dimiserunt, meam de discessionem sententiam indicaturos. Multi autem, quum primum id resciverunt, undique congregati sunt cum uxoribus et liberis, non tam mei, ut opinor, desiderio id agentes, quam quod sibi metuerent: nam persuasum habuerunt, me permanente, nihil se mali adituros. Venerunt igitur ad me universi in magnum campum, ubi tum agebam: Asochis nomen ipsi est.

42. Nocte autem illa mirandum mihi objectum est omnium. Quum enim in cubile me recepissem, morosus et turbatus ex iis quæ ad me scripta erant, visus sum mihi videre quendam adstantem, dicentemque, «Iteus tu, qui mœres, alleva animum a mœrore, et liber esto a formidine. Quæ tu doles, magnum te reddent et in omnibus felicitissimum. Nam facies ut non hæc solum tibi prospere

« καὶ πολλὰ ἕτερα. Μὴ κάμνε δὴ· μέμνησο δ' ὅτι
 « καὶ Ῥωμαίοις δεῖ σε πολεμῆσαι. » Τοῦτον δὲ τὸν
 ὄνερον θεασάμενος, διανίσταται καταβῆναι προθυμύ-
 μενος εἰς τὸ πεδῖον. Πρὸς δὲ τὴν ἑμὴν θῆναι πᾶν τὸ
 πλῆθος τῶν Γαλιλαίων (ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς γυναῖκες τε
 καὶ παῖδες) ἐπὶ στόμα βέβαντες ἑαυτοὺς καὶ δακρύον-
 τες ἰκέτευον μὴ σφᾶς ἐγκαταλείπειν τοῖς πολεμίοις,
 μὴδ' ἀπελθεῖν ἄσαντα τὴν χώραν αὐτῶν ἐνύδρισμα
 τοῖς ἐχθροῖς ἐσομένην. Ὡς δὲ ταῖς δεήσεσιν οὐκ
 10 ἔπειθον, κατηνάγκηζον ὄρκους μένειν παρ' ἑαυτοῖς.
 Ῥηϊδοροῦντό τε τῷ δήμῳ πολλὰ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν,
 ὡς εἰρηνεύεσθαι τὴν χώραν αὐτῶν οὐκ εἴνεντι.

μγ'. Ταῦτα δὴ καὶ ἐπακούων αὐτῶν καὶ βλέπων τοῦ
 πλῆθους τὴν κατῆρειν, ἐκλάσθη πρὸς ἔλεον, ἄξιον
 15 εἶναι νομίζων ὑπὲρ τοσούτου πλῆθους καὶ προδῆλους
 κινδύνους ὑπομένειν. Κατανεύσας δὲ μένειν, καὶ πεν-
 ταχισίλους ἐξ αὐτῶν ὀπλίτας ἤκειν κελεύσας ἔχοντας
 ἑαυτοῖς τροφὰς, ἐπὶ τὰς οἰκήσεις διαφῆκα τοὺς ἄλλους.
 Ἐπεὶ δὲ οἱ πενταχισίλοι παρεγένοντο, τοσούτος ἀνα-
 20 λαβὼν καὶ τρισχιλίους τοὺς σὺν ἑμαυτῷ στρατιώτας,
 ἱππεῖς δ' ὀγδοήκοντα, τὴν πορείαν εἰς Χαβαλὼν κόμην,
 Πτολεμαΐδος μεθόριον οὔσαν, ἐποιτῶσάμην. Κάκει
 τὰς δυνάμεις συνείχον, ἐτοιμάζεσθαι σκηπτόμενος ἐπὶ
 τὸν πρὸς Πλάκιδον πόλεμον. Ἀφίκετο δ' οὗτος μετὰ
 25 δύο σπειρῶν πεζοῦ στρατεύματος καὶ ἱππέων ὡς μῆς,
 ὑπὸ Κεστίου Γάλλου πεμφθεῖς, ἵν' ἐμπρήσῃ τὰς κό-
 μας τῶν Γαλιλαίων, αἱ πλησίον ἦσαν Πτολεμαΐδος.
 Βαλλομένου δ' ἐκείνου χάρακα πρὸ τῆς Πτολεμαίων
 πόλεως, τίθεμαι κατὰ στρατόπεδον, τῆς κόμης ὅσον
 30 ἐξήκοντα σταδίου ἀποσφύζων. Πολλάκις μὲν οὖν τὰς
 δυνάμεις προηγάγεμεν ὡς εἰς μάχην, πλέον δ' οὐδὲν
 ἀκροβολισμῶν ἐπράξαμεν. Ὁ γὰρ Πλάκιδος ὅσω περ
 ἐγίνωσκε σπεύδοντά με πρὸς μάχην, αὐτὸς καταπλη-
 τόμενος ἐπιστάλλετο· τῆς μὲντοι Πτολεμαΐδος οὐκ
 35 ἐχωρίζετο.

μδ'. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν ἀφικόμενος Ἰωνά-
 θης μετὰ τῶν συμπρέσβειων, ὧν ἔφαμεν ἐκ τῶν Ἱεροσο-
 λύμων ὑπὸ τῶν περὶ Σίμωνα καὶ Ἀνανὸν τὸν ἀρχιερέα
 πεπεμφθαι, λαβεῖν με δι' ἐνέδρας ἐπεβούλευεν· φανερώς
 40 γὰρ ἐπιχειρεῖν οὐκ ἐτόλμα. Γράφει δὲ πρὸς με τοιαύ-
 τὴν ἐπιστολήν. « Ἰωνάθης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, πεμ-
 νθέντες ὑπὸ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν, Ἰωσήφῳ χαίρειν.
 « Ἡμεῖς ὑπὸ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις πρώτων, ἀκουσάν-
 των τὸν ἀπὸ Γισχάλων Ἰωάννην ἐπιβεβουλευκέναι σοι
 45 « πολλὰκις, ἐπέμψθημεν ἐπιπλήζοντες αὐτῷ καὶ παραι-
 νέσοντες εἰς τὸ λοιπὸν ὑπακούειν σοι. Βουλεύεσθαι
 « δὴ σὺν σοὶ θέλοντες περὶ τῶν κοινῇ πράξεων, παρα-
 καλοῦμεν ἤκειν ὁσπτόν πρὸς ἡμᾶς, καὶ μὴ μετὰ πολ-
 « λῶν· οὐδὲ γὰρ ἡ κόμῃ δύναται ἂν στρατιωτῶν πλῆθος
 50 « ὑποδέξασθαι. » Ταῦτα δ' ἔγραπον προσδοκῶντες
 δυοῖν θάτερον, ἥ ὅτι χωρὶς ὀπλῶν ἀφικόμενον πρὸς αὐ-
 τοὺς ἔξουσις ὑποχείριον, ἥ πολλοὺς ἐπαγόμενον κρinoῦσι
 πολέμιον. Ἦκε δὲ μοι τὴν ἐπιστολήν ἱππεὺς κομι-
 ζων, θρασὺς ἄλλως νεανίας τῶν πρὸ βασιλεῖ ποτε

« cedant, sed et alia permulta. Itaque ne labora. Fac
 « memineris quod oporteat te cum Romanis quoque bellum
 « gerere. » Quum ista per somnium vidissem, surgebam eo
 animo ut in campum descenderem. Ubi vero me conspexer-
 ant, multitudo omnis Galileorum (erant autem in his
 mulieres et liberi) prostrata in faciem cum lacrimis suppli-
 cabant ne ipsos dederem in hostium potestatem, neve
 discederem regione ipsorum relicta expositaque inimicorum
 injuriis. Et quum precibus nihil proficerent, cogeabant me,
 adjuratione adhibita, apud se manere, jactabantque multa
 in populum Hierosolymitarum convicia, ut qui regionem
 suam pace et tranquillitate frui non sinerent.

43. Itaque quum ista audissem, et vidissem populi mor-
 titian, flectebat ad misericordiam, æquum esse existi-
 mans ut pro tanta multitudine non recusarem vel mani-
 festum adire discrimen. Itaque mansurum me anhubebam :
 quumque jussissem quinque millia ex ipsis cum armis et
 commeatu ad me venire, ceteros domum quemque animi
 diuini. Postquam vero mihi præsto erant quinque illa mil-
 lia, assumptis his et ter mille militibus quos mecum ha-
 bebam, et equilibus octoginta, recta contendebar ad vicum
 Chabolo in Ptolemaidis conlinis situm : atque ibi contine-
 bam exercitum, simulans mihi bellum gerendum esse con-
 tra Placidum. Is autem advenit cum duabus peditum
 cohortibus et ala una equitum, missus a Cestio Gallo, ut
 incenderet Galileorum viros, qui proximi erant Ptolemai-
 di. Dumque ille ante Ptolemaensium urbem vallum ex-
 strueret, ipse etiam, quum stadiis circiter sexaginta a Cha-
 bolo abessem, castra metatus sum. Et sæpe quidem
 militem utrinque produximus, quasi prælio congressuri,
 sed non ultra velitationes processimus. Placidus enim,
 in quantum norat me modis omnibus agere ut pugnam in-
 feram, præ metu prælium detrectabat : veruntamen a Ptole-
 maide non recessit.

44. Per idem autem tempus advenit Jonathas cum colle-
 gis, quem missum Hierosolymis diximus a factione Simo-
 nis et Anani pontificis, et insidias ad me capiendum inten-
 debat : non enim audebat aperto Marte me adoriri. Ad me
 vero hujusmodi epistolam scribit. « Jonathas et qui cum
 « eo missi sunt ab Hierosolymitis Josepho S. Nos ab Hie-
 « rosolymitarum primoribus, qui audiverant Joannem
 « Gischalenum sæpe tibi insidias tetendisse, missi sumus,
 « ut illum increparemus, et in posterum facere admonere-
 « mus quicquid tu imperabis. Itaque quum nobis in animo
 « sit tecum deliberare de iis quæ in communem tibi nobi-
 « cum utilitatem agenda sint, obsecramus ut ad nos ocus
 « non magno comitatu venias : neque enim vicus hic exci-
 « piendo est militum multitudinem. » Atque hæc scribe-
 bant, alterutrum exspectantes, aut fore ut me ad ipsos
 sine armis venientem in sua potestate haberent, aut ut
 multos mecum adducentem pro hoste condemnarent. Istas
 ad me literas deferens veniebat eques, juvenis alioqui au-
 daculus, qui olim sub rege stipendia meruerat. Erat au-

στρατευσαιμένων. Ἦν δ' ὥρα νυκτὸς ἤδη δευτέρα, καθ' ἣν ἐτύγγανον μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν Γαλιλαίας πρώτων ἐσιώμενος. Οὗτος δὲ, προσαγγειλάντος οἰκέτου μοι ἤκειν τινα ἱππέα Ἰουδαίων, εἰσκληθεὶς ἐμοῦ κελύσαντος, ἡσπάσατο μὲν οὐδ' ὄλωσ, τὴν δὲ ἐπιστολὴν προτείνας, « ταύτην, εἶπεν, οἱ ἐξ Ἱεροσολύμων ἤκοντες πεπόμφασί σοι. Γράφε δὴ τάχιστα καὶ σύ » καὶ γὰρ ἐπείγομαι πρὸς αὐτοὺς ὑποστρέφειν. » Οἱ μὲν οὖν κατακαίμενοι τὴν τοῦ στρατιώτου τόλμαν ἰθαύμασαν, ἐγὼ δὲ καθίζεσθαι παρεκάλουν καὶ συνδινεῖν ἡμῖν. Ἀρνησάμενου δὲ, τὴν μὲν ἐπιστολὴν μετὰ χεῖρας εἶχον ὡς ἐδεξάμην, πρὸς δὲ τοὺς φίλους περὶ πραγμάτων ἐτέρων τὴν διμιλίαν ἐποιοῦμην. Μετ' οὐ πολλὴν δὲ ὥραν ἐξαναστάς, καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ἀπολύσας ἐπὶ κοίτην, τέσσαρας δέ μοι μόνων τῶν ἀναγκάσιον φίλων προσμείναι κελεύσας, καὶ τῷ παιδί προστάξας οἶνον ἐτοιμάσαι, τὴν ἐπιστολὴν ἀναπτύξας μὴδενὸς ἐμβλέποντος, καὶ αὐτῆς ταχὺ συναίς τὴν τῶν γεγραφόντων ἐπίνοιαν, πάλιν αὐτὴν ἐσημνήαμην. Καὶ ὡς μὴ προανεγνωκώς, ἀλλὰ μετὰ χεῖρας αὐτὴν ἔχων, προσέταξεν τῷ στρατιώτῃ δραχμὰς εἴκοσιν ἐφόδιον δοθῆναι. Τοῦ δὲ λαβόντος καὶ χάριν ἔχειν φήσαντος, συναίς τὴν αἰσχροκαρδίαν αὐτοῦ, καὶ ὡς ταύτῃ μάλιστα ἔστιν ἀλώσιμος, « ἀλλ' εἰ συμπιεῖν ἡμῖν, ἔρην, » 25 « θελήσεις, λήψει κατὰ κύαθον δραχμὴν μίαν. » Ὁ δ' ἀσμένως ὑπήκουσεν, καὶ πολλὴν τὸν οἶνον προσφερόμενος ὑπὲρ τοῦ πλεόν λαβεῖν ἀργύριον, καὶ μεθυσθεὶς οὐκέτι τὰ ἐπὶ ῥήματα στέγειν ἐδύνατο, ἀλλ' ἐφράζεν οὐκ ἔρωτώμενος τὴν τε συνσκευασμένην ἐπιβουλὴν καὶ ὡς 30 καταψηφισμένος εἶην θάνατον παρ' αὐτοῖς. Ταῦτα ἀκούσας ἀντιγράφου τὸν τρόπον τοῦτον. « Ἰωσήπος « Ἰωνάθῃ καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ χαίρειν. Ἐρρωμένους « ὑμεῖς εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἤκειν πυθόμενος ἤδομαι, « μάλιστα δ' εἴ τι δυνήσομαι, παραδοὺς ὑμῖν τὴν τῶν 35 « ἐνθάδε πραγμάτων ἐπιμέλειαν, εἰς τὴν πατρίδα πορευθῆναι· τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ποιεῖν ἤθελον. « Ἐδεῖ μὲν οὖν μὴ μένειν εἰς Ξαλὸθ παραγενέσθαι με « πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ πόρρω, καὶ μὴδὲ καλευσάντων. « Συγγνώμης δὲ τυχεῖν ἀξιώ μὴ δυνάμενος τοῦτο 40 « ποιῆσαι. Παραφυλάσσω γὰρ ἐν Χαβωλὼ Πλάκι- « δον εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀναβῆναι δι' ἐννοίας ἔχοντα. « Ἦμικτε οὖν ὑμεῖς πρὸς με τὴν ἐπιστολὴν ἀναγνόντες. « Ἐρρωσθε. »

μέ. Ταῦτα γράψας καὶ δοὺς τῷ στρατιώτῃ φέρειν, 45 συνεξέπεμψα τριάκοντα τῶν Γαλιλαίων δοκιματάτους, ὑποθήμενος αὐτοῖς ἀσπασσθαι μὲν ἐκείνους, ἕτερον δὲ μὴδὲν λέγειν. Ἐτάξα δὲ καθ' ἑκάστον αὐτῶν πιστῶν ὁπλιτῶν ἓνα παραφυλάξοντα, μὴ τις τοῖς πεμφθεῖσιν ὑπ' ἐμοῦ πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην διμιλία γένηται. 50 Καὶ οἱ μὲν ἐπορευθῆσαν, οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην, τῆς πρώτης πείρας ἀμαρτάντες, ἐτέραν ἐπιστολὴν μοι τοιαύτην ἐπέμψαν. « Ἰωνάθης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ « Ἰωσήπου χαίρειν. Παραγγελλομέν σοι χωρὶς δ- « κλιτῶν εἰς τρίτην παραγενέσθαι πρὸς ἡμᾶς εἰς Γα-

tem hora noctis jam secunda, et tunc forte amicos et Galilaeorum primores convivio excipiebam. Hic sane, quum mihi nunciasset famulus adessee equitem quendam Judaeum, intro jussu meo vocatus, ne salutare quidem me dignatus est, sed porrecta epistola, hanc, « inquit, tibi miserunt leg- « ti Hierosolymitani. Scribe jam et tu quam celerrime: nam « mihi necesse est reditum ad ipsos accelerare. » Et si quidem qui accumbebant valde mirati sunt militis audaciam; ego vero obsecrabam ut discumberet et nobiscum epolaretur. Quum autem abnuisset, epistolam quidem, uti eam acceperam, manu tenebam, cum amicis vero aliis de rebus colloquebar. At non multo post quum surrexissem, et alios quidem cubitum dimissem, quattuor vero solum e necessariis meis et amicis manere hortatus essem, jussissemque puero ut vinum appararet, literis explicatis quum nemo animadverteret, statimque ex iis intellecto quid sibi velint, rursum illas obseignabam, et quasi nondum eas legissem, sed manibus adhuc tenens, praecepi ut drachmae viginti militi darentur in viaticum. Quas quum ille accepisset, aeque mihi gratias habere dixisset, inde conjiciens hominem lucri valde cupidum esse, quodque hac parte facillime expugnari posset, dicebam, si nobiscum potare volueris, in singulos cyathos drachmam accipies. Ille libenter dicto audiebat, multoque vino epoto, quo plus pecuniae auferret, tandemque ebrius factus, non amplius secreta tacere potuit; sed nemine rogante narrabat insidias mihi structas, quodque ipsorum decreto morti essem addictus. Quibus auditis ad hunc modum rescripsi. « Josephus Jonathae « ejusque collegis S. Audito vos bona cum valetudine in « Galilaeam pervenisse, equidem laetor, idque maxime, « quod, rerum in hac regione cura vobis commissa, liceat « mihi in patriam reverti: hoc enim facere mihi jampri- « dem in votis fuit. Et oportebat quidem me, ut vos « convenirem, non solum in Xaloth proficisci, sed et Ien- « gius, etiamsi a vobis non accerserer. Rogo tamen ve- « niam mihi deis, quod non possim quod volui facere. « Nam apud Chabolo motus Placidi observo, in animo id « habentis ut in Galilaeam ascendat. Vos igitur, quum hanc « epistolam legeritis, ad me venite. Valete. »

45. Quum has literas scripsissem, militique, qui eas perferret, dedissem, nisi cum eo triginta Galilaeorum spectatis-
simos, quibus jussi ut legatos salutarent quidem, nihil vero praeterea dicerent. Singulis autem horum adunxi e mi-
litibus unum fidissimum, qui eos observaret an qui a me missi erant sermones sererent cum Jonathae ejusve sociis. Et illi quidem profecti sunt; Jonathas vero sociique, ubi primum iis non successit tentamen, alteram mihi miserunt epistolam, hujusmodi verbis. « Jonathas ejusque colle-
« gae Josepho S. Tibi denunciamus mandamusque ut tertio « abhinc die sine militibus venias ad nos in oppidum Gaba-

« βαρὺν κόμην, ἵνα διακούσωμεν τῶν πρὸς Ἰωάννην
 « ἐγκλημάτων σοι γεγονότων. » Ταῦτα γράψαντες
 καὶ ἀπακασάμενοι τοὺς Γαλιλαίους οὐς πέποιμα, ἀφί-
 κοντο εἰς Ἰάφην κόμην μεγίστην οὖσαν τῶν ἐν τῇ Γα-
 6 λιλαιᾷ, τεῖχεσιν ὀχυρωτάτῃ καὶ πολλῶν οἰκητόρων
 μεστήν. Ὑπηντίαζεν δὲ τὸ πλῆθος αὐτοὺς μετὰ γυ-
 ναικῶν καὶ τέκνων, καὶ κατεβόων κελεύοντες ἀπιέναι
 καὶ μὴ φθονεῖν αὐτοῖς ἀγαθοῦ τοῦ στρατηγοῦ. Παρη-
 ρεθίζοντο δὲ ταῖς φωναῖς οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, καὶ φα-
 11 νεροῦν μὲν τὴν ὁργὴν οὐκ ἐτόλμων, οὐκ ἀξιώσαντες δ'
 αὐτοὺς ἀποκρίσεως, εἰς τὰς ἄλλας κώμας ἐπορεύοντο.
 Ὅμοιοι δ' ὑπῆντων αὐτοῖς παρὰ πάντων αἱ καταβολή-
 σεις, μεταπειθεῖν αὐτοὺς βούοντων οὐδένα περὶ τοῦ μὴ
 στρατηγὸν εἶχειν Ἰώσηπον. Ἀπρακτοὶ δὲ παρὰ τού-
 15 των ἀπαλθόντες οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, εἰς Σέπφωριν,
 μεγίστην τῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ πόλιν, ἀφικνοῦνται. Οἱ
 δ' ἐντεῦθεν ἄνθρωποι πρὸς Ῥωμαίους ταῖς γνώμαις
 ἀποβλέποντες ἐκείνους μὲν ὑπῆντων, ἐμὲ δὲ οὕτε ἐπῆ-
 ρουν οὕτε ἐβλασφήμουν. Παρὰ δὲ Σεπφωριτῶν εἰς
 20 Ἀσχωλὶν καταβάντες, οἱ ἐντεῦθεν παραπλησίως τοῖς Ἰα-
 φηνοῖς κατεβόων αὐτῶν. Οἱ δὲ τὴν ὁργὴν οὐκέτι κατα-
 σχόντες κελεύουσι τοῖς μετ' αὐτῶν ἐπλήταις τύπτειν
 ξύλοις τοὺς καταβόοντας. Κατὰ Γαβάρᾳ δὲ γενομέ-
 νους ὑπαντίαζει μετὰ τρισχιλίων ὁπλιτῶν Ἰωάννης.
 25 Ἐγὼ δ' ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ἤδη συνείς ὅτι διεγνώκασι
 πρὸς με πολεμεῖν, ἀναστὰς ἀπὸ Χαβωλῶ μετὰ τρισχι-
 λίων ὁπλιτῶν, καταλιπὼν ἐν τῷ στρατοπέδῳ τὸν πιστό-
 τατον τῶν φίλων, εἰς Ἰουτάπατα παρεγενόμενον, πλησίον
 αὐτῶν εἶναι βουλόμενος ὅσον ἀπὸ τεσσαράκοντα στα-
 30 δίων καὶ γράφω πρὸς αὐτοὺς τάδε. « Εἰ πάντως με
 « πρὸς ὑμᾶς ἐλθεῖν βούλεσθε, διακόσιαι καὶ τέσσαρες
 « κατὰ τὴν Γαλιλαίαν εἰσὶ πόλεις καὶ κώμαι τούτων
 « εἰς ἣν θελήσῃτε παραγενέσθαι χωρὶς Γαβάρων καὶ
 « Γισγάλων. Ἡ μὲν γὰρ πατρίς ἐστὶν Ἰωάννου, ἡ
 35 « δὲ σύμμαχος καὶ φίλη. »
 μς'. Ταῦτα τὰ γράμματα λαβόντες οἱ περὶ τὸν Ἰω-
 νάθην οὐκέτι μὲν ἀντιγράφουσιν, συνῆδριον δὲ τῶν φί-
 λων καθιστάντες καὶ τὸν Ἰωάννην παραλαβόντες ἐβου-
 40 λεύοντο τίνα τρόπον ἐπιχειρήσωσί μοι. Καὶ Ἰωάννη
 μὲν ἰδοὶε γράφειν πρὸς πάσας τὰς ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ
 πόλεις καὶ κώμας· εἶναι γὰρ ἐν ἐκάστῃ πάντως ἕνα
 γοῦν καὶ δεύτερον διάφορον ἔμοι, καὶ καλεῖν τούτους
 ὡς ἐπὶ πολέμιον. Πέμπειν δ' ἐκέλευε τὸ δόγμα τοῦτο
 καὶ εἰς τὴν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν, ἵνα κἀκεῖνοι
 45 γνόντες ὑπὸ τῶν Γαλιλαίων κεκρίσθαι με πολέμιον, καὶ
 αὐτοὶ ψηφίσωνται. Γενομένου γὰρ τούτου καὶ τοὺς
 ἐνῶντας ἐχοντάς με Γαλιλαίους ἐγκαταλείψειν ἔφη φοβη-
 θέντας. Ταῦτα συμβουλευσάντων Ἰωάννου, σπρόδρα καὶ
 τοῖς ἄλλοις ἤρσε τὰ λεχθέντα. Περὶ δὲ ὥραν τῆς
 50 νυκτὸς τρίτην εἰς γῶσιν ἦκε μοι ταῦτα, Σαχαίου τῶν
 σὺν αὐτοῖς τινος αὐτομολήσαντος πρὸς με καὶ τὴν ἐπι-
 χεῖρσιν αὐτῶν ἀπαγγέλλοντος. Οὐκέτι δὲ ἤδριν ὑπερ-
 τίθεσθαι τὸν καιρὸν· ἄξιον δὲ κρίνας Ἰάκωβον ὁπλί-
 την τῶν περὶ ἐμὲ πιστῶν κελεύω διακοσίους ὁπλί-

« roth, ex te cognituros de criminationibus quæ Joanni
 « objecisti. » His scriptis et consalutatis Galilæis quos
 miseram, veniunt in Japham, vjcum Galilææ maximum,
 mœnibus munitissimum, plenumque incolarum. Obviam
 autem eis prodiit universa multitudo virorum cum uxoribus
 et liberis, et sublato clamore jubebant eos discedere, et
 ducem bonum ipsis non invidere. Ista vociferatione valde
 irritati erant Jonathas ejusque collegæ; et iram quidem
 patēfacere non audebant, illos vero nullo dignati responso,
 alios adibant vicos. Clamore autem non dissimili ab omni-
 bus excipiebantur, vociferantibus neminem posse ipsos a
 sententia dimovere Josephum pro duce habendi. Jonathas
 igitur ejusque collegæ re infecta illinc discedentes Seppho-
 rim se recipiunt, urbem omnium in Galilæa maximam.
 Istius autem loci homines, animis in Romanos propenden-
 tes, illis quidem obviam ibant, de me vero nihil dicebant,
 neque in laudem neque in vituperium. At quum a Seppho-
 ritis in Asochin descendissent, ejus incolæ similiter ac
 Japheni clamoribus eos excipiebant. Illi vero, utpote qui
 iram non amplius cohibendo erant, jubent suos milites
 sustibus eos cedere qui adversus ipsos inclamarent. At
 postquam Gabara venerant, Joannes ille occurrit cum tri-
 bus militum millibus. Proinde ego, qui jam ex literis
 præsenſeram quod mihi bellum inferre decreverint, Cha-
 bolo digressus cum tribus militum millibus, relictoque in
 castris amicorum fidissimo, Jotapata me conferebam, ut
 qui ab illis longius quadraginta stadiis abesse nollem : scri-
 psiſque eis in hunc modum. « Si omnino me conventum
 « esse expetitis, in Galilæa urbes sunt vicique quattuor et
 « ducenti : horum in quemcunque, prout vos statueritis,
 « ipse veniam, præter Gabara et Gischala. Nam hæc
 « quidem civitas patrias est Joanni, illa vero socia et
 « amica. »

46. Quum istas literas accepissent Jonathas ejusque col-
 lege, non amplius ad me rescribunt : sed convocato ami-
 corum concilio et in id adhibito Joanne, consultabant quo
 modo me possent aggredi. Et Joanni quidem videbatur
 scribi oportere ad omnes in Galilæa urbes vicosque : esse
 enim omnino in singulis unum et alterum in diversum a
 me abeuntes, illoaque vocandos esse tanquam adversus
 hostem. Atque decretum hoc mittendum esse jubebat etiam
 in Hierosolymitarum urbem, ut quum et illis cognitum esset
 me a Galilæis haberi pro hoste, idem et ipsi confirmatum
 irent. Quod si fieret, fore aiebat ut Galilæi, quotquot be-
 nevolis uterer, perterriti me desererent. Quum ita eis con-
 suluisset Joannes, valde ceteris placuere quæ dicebat.
 Ceterum sub horam noctis tertiam ista mihi innotuerunt,
 beneficio Sacchæi cujusdam, qui cum illis erat, et ad me
 transfugit, et quid molirentur renunciavit. Noveram autem
 non amplius cunctandum esse. Itaque quum virum ido-
 neum existimassem Jacobum, e fidis, qui circa me erant
 militibus jubeo ut ducentis assumptis exitus omnes e

τας λαβόντα φρουρεῖν τὰς ἀπὸ Γαβάρων εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἐξόδους, καὶ τοὺς παρόντας συλλαμβάνοντα πρὸς ἐμὲ πέμπειν, μάλιστα δὲ τοὺς μετὰ γραμμάτων ἀλίσκομένους. Ἰερεμίαν δὲ καὶ αὐτὸν ἐκ τῶν φίλων μου
 5 μετὰ ἑξακοσίων ὀπλιτῶν εἰς τὴν μεθόριον τῆς Γαλιλαίας ἐπεμψα, τὰς ἀπὸ ταύτης εἰς τὴν Ἱερουσαλιμιτῶν πόλιν ὁδοὺς παραφυλάζοντα, πρόσταγμα δούς κἀκείνῳ τοὺς μετ' ἐπιστολῶν ὁδεύοντας συλλαμβάνειν, καὶ τοὺς μὲν ἄνδρας ἐν δεσμοῖς ἐπὶ τόπου φυλάττειν, τὰ δὲ γράμματα
 10 πρὸς ἐμὲ διαπέμπειν.

μζ'. Ταῦτα τοῖς πεμπομένοις ἐντειλάμενος Γαλιλαίοις διήγγειλα κελεύων εἰς τὴν ἐπιούσαν ἀναλαβόντας τὰ ὅπλα καὶ τριῶν ἡμερῶν τροφὴν εἰς Γαβαρὼθ κώμην παραγενέσθαι πρὸς με. Τῶν δὲ περὶ ἐμὲ ὀπλιτῶν
 15 μίρας τέτταρας νείμας, τοὺς πιστοτάτους αὐτῶν περὶ τὴν τοῦ σώματος φυλακὴν ἔταξα, ταξιάρχους αὐτοῖς ἐπιστήσας, καὶ φροντίζειν κελεύσας ὑπὲρ τοῦ μηδένα στρατιωτῆν ἀγνώστον αὐτοῖς συναναμίγνυσθαι. Τῇ δ' ἐπιούσῃ περὶ πέμπτην ὥραν ἐν Γαβαρὼθ γενόμενος
 20 εὐρίσκω πᾶν τὸ πεδίον τὸ πρὸ τῆς κώμης ὀπλιτῶν πλήρες, τῶν ἐκ τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τὴν συμμαχίαν παρόντων, ὥς αὐτοῖς παρηγγέλλειν· πολλὸς δὲ καὶ ἄλλος ἐκ τῶν κωμῶν ὄχλος συνέτρεχεν. Ἐπει δὲ καταστάς εἰς αὐτοὺς λέγειν ἡρξάμην, ἑδῶν ἅπαντες εὐεργέτην καὶ
 25 σωτήρα τῆς χώρας αὐτῶν καλοῦντες. Καγὼ χάριν αὐτοῖς ἔχειν ὁμολογῆσας συνεβούλευον πρὸς μηδένα μήτε πολεμεῖν μήτε ἀρπαγὴ λαμβάνειν τὰς χώρας, ἀλλὰ σκηνοῦν κατὰ τὸ πεδίον ἀρχουμένους τοῖς ἑαυτῶν ἐφοδίοις· θέλειν γὰρ ἑφασκον τὰς ταρχὰς χωρὶς φόβου
 30 καταστῆναι. Συνέβη δὲ αὐθημερὸν εἰς τὰς ὑπ' ἐμοῦ κατασταθείσας τῶν ὁδῶν φυλακὰς τοὺς παρὰ τοῦ Ἰωνάθου πεμψθέντας μετὰ τῶν ἐπιστολῶν ἐμπεσεῖν. Καὶ οἱ μὲν ἄνδρες ἐφυλάχθησαν ἐπὶ τὸν τόπον, ὥς παρήγγειλα, τοῖς δὲ γράμμασιν ἐντυχὼν πλήρεις βλασφημιῶν
 35 καὶ ψευσμάτων, οὐδενὶ ταῦτα φράσας, ὁρμᾶν ἐπ' αὐτοὺς διεννοοῦμην.

μη'. Ἀκούσαντες δὲ οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην περὶ τῆς ἐμῆς ἀφίξεως, τοὺς ἰδίους πάντας ἀναλαβόντες καὶ τὸν Ἰωάννην, ὑπεχώρησαν εἰς τὴν Ἰησοῦ οἰκίαν· βῆρις
 40 δ' ἦν αὕτη μεγάλη καὶ οὐδὲν ἀχροπολεως ἀποδέουσα. Κρύψαντες οὖν λόχον ὀπλιτῶν ἐν αὐτῇ, καὶ τὰς ἄλλας ἀποκλείσαντες θύρας, μίαν δὲ ἀνοίξαντες, προσεδόκων ἦκειν ἐκ τῆς ὁδοῦ με πρὸς αὐτοὺς ἀσπασόμενον. Καὶ ὃς διδάσκειν ἐντολὰς τοῖς ὀπλίταις, ἐπειδὴν παραγένομαι
 45 μόνον εἰσελθεῖν ἔασαι, τοὺς ἄλλους ἀπεῖρξαντας· οὕτω γὰρ ὥντό με γενήσεσθαι ῥαδίως αὐτοῖς ὑποχείριον. Ἐψεύσαντο δὲ τῆς ἐλπίδος. Ἐγὼ γὰρ τὴν ἐπιβουλὴν προσισθημένος, ὥς ἐκ τῆς ὁδοῦ παρεγνώμην, καταλόσας ἀντικρυς αὐτῶν καθέουδεν ἐσχαπτόμεν. Καὶ
 50 οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὑπολαμβάνοντες ὄντως ἀναπαύεσθαι με καθυπνωμένον, ὥρμησαν καταβάντες εἰς τὸ πεδίον μεταπεῖθιν αὐτοὺς ὥς ἐμοῦ κακῶς στρατηγούτος. Τάνατία δὲ αὐτοῖς συνέπεσεν. Ὁρθέωντων γὰρ εὐθὺς ἐγένετο βοή παρὰ τῶν Γαλιλαίων, πρὸς ἐμὲ τὸν

Gabaris in Galilæam custodiret, et quotquot praterirent comprehensuros ad me mitteret, eosque inprimis qui cum literis caperentur. Ac Jeremiam, et ipsum ex amicis meis, cum sexcentis militibus misi in confinia Galilææ, qui vias inde in Hierosolymitarum urbem ducentes caute observaret, dato illi in mandatis, ut iter facientes cum literis corripere, hominesque in vincula coniectos istis locis in custodia teneret, literas vero ad me deferendas curaret.

47. Ista quum iis, qui missi erant, imperassem, Galilæis per nuncios edixi ut in crastinum cum armis et trium dierum cibariis mihi ad Gabaroth vicum præsto essent. Illis vero, quos circa me habebam, militibus in tres cohortes divisis, fidissimos illorum in corporis custodiam adhibui, et centuriones eis præfeci, qui jussi erant sedulo curare ne quem militem ignotum suis immisceri sinerent. Postridie autem ejus diei, circiter horam quartam, quum essem in vico Gabaroth, invenio campum omnem ante oppidum a militibus occupatum, qui a Galilæa mihi in auxilium aderant, sicuti eis præceperam : et præter hos ingens multitudo e vicis eo confluxerat. Postquam vero in medium surrexi, verba illis facturus, clamorem omnes sustulerunt, benefactorem appellantes me et regionis suæ servatorem. Tum ego, me gratiam illis habere professus, consilium dedi ut nec quenquam pugna laceaserent, nec vi invaderent regiones, sed in agris tentoria figerent, contenti suis stipendiis : nam mihi in animo esse dicebam omnem tumultum absque corde componere. Accidit autem ut qui ab Jonathas missi erant cum literis, eodem die in viarum custodias incidissent, quæ a me constitutæ erant. Et viri quidem, prout jusseram, istis locorum tenebantur ; literis vero perlertis, quæ calumniis plenæ erant et mendaciis, mecum statuebam, me verbo quidem cuiquam facto, ad eos aggrediendum propere.

48. At Jonathas ejusque collegæ, quum de adventu meo nonnihil acceperant, cum omnibus suis et Joanne se receperunt in domum Jesu : quæ turris erat magna, et nihil ab arce differens. Itaque quum in eam militum cohortem abdidissent, unamque januam aperuissent reliquis occlusis, exspectabant me ad ipsos salutandum ex itinere venturum. Adeoque militibus præcipiunt ut me, simul atque adfuerim, solum ingredi sinerent, ceteris repulsis : sic enim putabant me facile posse in ipsorum potestatem redigi. Verum spe sua falsi sunt : nam ego, qui insidias præsenſeram, quum primum e via pervenissem, et in devorsorium illis ex adverso situm me recepissem, dormitum ire simulabam. Atque Jonathas suique, existimantes me somno oppressum requiescere, facto in campum descensu, tentant eos ad se pertrahere, quasi male ducis officio fungerer. Verum res longe aliter cecidit. Nam ad primum illorum conspectum Galilæi clamorem ediderunt, plane sua erga me ducem be-

στρατηγὸν εὐνοίας ἀξίαν· κατὰ μεμψίν τε ἐποιοῦντο τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὅτι πάρεισιν, οὐδὲν μὲν αὐτοὶ κακὸν προπεπονθότες, ἀνατρέφοντες δὲ τὰ ἐκείνων πράγματα· καὶ παρεκλεύοντο ἀπιέναι· μὴ γὰρ ἂν ποτε μετα-

6 πεισθῆναι προστάτην ἕτερον ἂν· ἐμοῦ λαβεῖν. Τούτων ἀπαγγελθέντων μοι προελθεῖν εἰς μέσους οὐκ ὤκνησα. Κατέβαινον οὖν εὐθέως αὐτοὺς τί λέγουσιν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀκουσόμενος. Προελθόντος δὲ μου κρότος παρὰ παντὸς τοῦ πλήθους εὐθὺς ἦν, καὶ μετ' εὐφημιῶν

10 ἐπιδοῆσεις χάριν ἔχειν ὁμολογούντων τῇ ἐμῇ στρατηγίᾳ. μθ'. Ταῦτα δ' οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀκούοντες ἐφοβήθησαν μὴ καὶ κινδυνεύσωσιν ἀποθανεῖν, ἐπ' αὐτοὺς ὁρμησάντων τῶν Γαλιλαίων κατὰ τὴν πρὸς ἐμὴν χάριν. Δρασμὸν οὖν ἐπενόουν. Μὴ δυνήντες δὲ ἀπελθεῖν,

15 (προσμεῖναι γὰρ αὐτοὺς ἤξιωσα,) κατήφησαν ἐστυγνόμενοι τῷ λόγῳ. Προστάξας οὖν τῷ μὲν πλήθει τὰς εὐφημίας πάντας ἐπισχεῖν, καὶ τῶν ὀπλιτῶν τοὺς πιστοτάτους ταῖς ὁδοῖς ἐπιστήσας, ὑπὲρ τοῦ φρουρεῖν μὴ ἀπροσδοκῆτως ἡμῖν ὁ Ἰωάννης ἐπιπέσῃ, παραινέσας δὲ

20 καὶ τοῖς Γαλιλαίοις ἀναλαβεῖν τὰ ὅπλα, μὴ πρὸς τὴν ἐξοδὸν τῶν πολεμιῶν, ἐὰν γένηται τις αἰφνίδιος, ταρσυχῶσιν, πρῶτον τῆς ἐπιστολῆς τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην ὑπεμίμνησκον, ὃν τρόπον γράψαιαν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πεπέμφθαι, διαλύσόντες μου τὰς

25 πρὸς τὸν Ἰωάννην φιλονεικίας, ὡς παρακαλέσειάν με πρὸς αὐτοὺς ἀρκεῖσθαι. Καὶ ταῦτα διεκίων τὴν ἐπιστολὴν εἰς μέσους προὔτεινον, ἵνα μηδὲν ἀρνήσασθαι δυνήθωσιν, ἐλεγχόντων αὐτοὺς τῶν γραμμάτων. « Καὶ

30 « μὴν, ἔφη, Ἰωνάθῃ ὑμεῖς τε οἱ συμπρέσβεις, εἰ « πρὸς Ἰωάννην κρινόμενος, ὑπὲρ τοῦ παραστῆσαι τὸν « ἑαυτοῦ βίον, δύο τινὰς ἢ τρεῖς μάρτυρας καλοὺς « κάγαθους ἤγαγον, ὅλην ὡς ἀνάγκη ἂν εἴχετε, προεξ- « ἐτάσαντες καὶ τοὺς τούτων βίους, ἀπαλλάξαι με τῶν « ἐγκλημάτων. Ἰν' οὖν γνῶτε καλοὺς πεπράχθαι μοι

35 « τὰ κατὰ τὴν Γαλιλαίαν, τρεῖς μὲν μάρτυρας ὀλίγους « εἶναι νομίζω τῷ καλῶς βεβιωκότι· τούτους δὲ πάντας « ὑμῖν δίδωμι. Παρὰ τούτων οὖν πύθεσθε τίνα τρό- « πον ἐβίωσα, εἰ μετὰ πάσης σεμνότητος καὶ πάσης δὲ « ἀρετῆς ἐνόθεε πεπολίτευμαι. Καὶ δὴ ὀρκίζω ὑμᾶς,

40 « ὦ Γαλιλαῖοι, μηδὲν ἐπικρύψασθαι τῆς ἀληθείας, λέ- « γεῖν δ' ἐπὶ τούτων, ὡς δικαστῶν, εἴ τι μὴ καλῶς πέ- « πρακται. »

ν'. Ταῦτ' ἔτι λέγοντός μου, κοιναὶ παρὰ πάντων ἐ- γίνοντο φωναί, καλοῦντων εὐεργέτην με καὶ σωτήρα.

45 Καὶ περὶ μὲν τῶν πεπραγμένων ἐμαρτύρουν, περὶ δὲ τῶν πραγματούμενων παρεκάλουν. Πάντες δ' ὤμνουν ἀνυβρίστους μὲν ἔχειν τὰς γυναῖκας, λευπησθαι δὲ μηδέποτε μηδὲνα ὑπ' ἐμοῦ. Μετὰ τοῦτο δύο τῶν ἐπιστολῶν ἃς οἱ κατασταθέντες ὑπ' ἐμοῦ φρουροί, πεμφθείσας

50 ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην ἐλόντες, ἀπεσταλάκυσαν πρὸς ἐμὴν παρεγγίνωσκον τοῖς Γαλιλαίοις, πολλῶν βλασφημιῶν πλήρεις καὶ καταψευδομένας ὅτι τυραννίδι μάλλον ἢ στρατηγίᾳ χρῶμαι κατ' αὐτὸν· ἑτέρα τε πολλὰ πρὸς τούτοις ἐνεγέγραπτο μηδὲν παραλείπόντων

nevolentia dignum : et Jonatham ejusque collegas incusabant, quod adessent, nulla quidem ipsi lacescit injuria, res vero ipsorum funditus eversuri : eosque ad discedendum hortabantur : nunquam enim se eo adduci posse ut alium pro me acciperent qui ipsis praeset. His mihi renunciatis, nihil quicquam dubitavi in medium prodire. Itaque continuo ipse descendebar, auditurus quid Jonathas ejusque collegae dicerent. Mihi autem in publicum progresso statim a populo universo applausum est, laetisque acclamationibus me praedicarunt, gratias se habere fatentes meo ductui et imperio.

49. Quum autem ista audirent Jonathas et qui cum eo erant, valde timuerunt ne mortis discrimen adirent, facto in eos a Galilaeis impetu mei in gratiam. Itaque de fuga cogitabant. Verum quum abire non potuissent, (postulavi enim ab ipsis ut manerent,) mœsti vultuque demisso stabant verbis meis attoniti. Itaque quum multitudini quidem imperassem ut mihi adeo acclamare omnino desinerent, et militum fidissimos viis ad eas custodiendas praeficissem, ne nos inopinantes Joannes adoriretur, Galilaeos vero etiam in armis esse admonuissem, ne ad hostium incursum, si quis derepente fieret, turbarentur; primo Jonatham ejusque collegas commonefaciebam epistolae, quemadmodum ad me scripserint, missos se a communi Hierosolymitarum ad contentiones quae mihi cum Joanne erant finendas, et ut me obsecraverint ipsos coevenire. Hisque commemoratis, epistolam coram ipsis proferebam, ne quid infitiri possent, dum literis ipsos coarguerem. « Atqui, dicebam, o Jonathas vosque ejus collegae, si mihi cum Joanne contententi « reddenda esset vitae meae ratio, adductis pro me duobus « tribusve testibus qui viri essent probi et honesti, procul « dubio necesse fuisset, facta in illorum vitas inquisitione, « ab intentato crimine me absolvi. Ut igitur sciatis bene « a me administratas esse res Galilaeae, tres quidem testes « paucos esse arbitror ei qui vitam recte instituerit; hos « vero universos vobis exhibeo sistoque. Itaque ab his « vitae meae rationem poscite, annon cum omni honestate « atque etiam virtute omni hic versatus fuerim. Et vos « sane cunctos, o Galilaei, adjuro ne quid veri occultetis « aut dissimuletis, sed coram his tanquam iudicibus dica- « tis, si quid minus recte factum fuerit. »

50. Vix ista loquutus sum, quum una omnium vox exoritur, benefactorem me suum et servatorem appellantium. Et anteactis quidem testimonium perhibebant, in agendis vero adhortabantur. Affirmabant etiam omnes jurejurando se uxorum quidem pudicitiam salvam habere, uerminem vero unquam a me dolore injuriave affectum. Deinde epistolae duas ab Jonatha ejusque collegis datas, quas custodes a me constituti interceptas mihi miserant, praeegebam Galilaeis, perquam plenas maledictis, meque falso insimulantes, quod pro tyranno potius quam duce apud ipsos me gererem; insuper et alia multa in iis perscripta erant, illis nihil men-

ἀναισχύντου ψευδολογίας. Ἐξῆν δ' ἐγὼ πρὸς τὸ πλη-
θος τὰ γράμματα λαβεῖν, δόντων ἐκουσίως τῶν κοι-
ζόντων· οὐ γὰρ ἐβουλόμην αὐτοὺς τὰ περὶ τὰς θρου-
ρας τοὺς ἐναντίους εἶδέναι, μὴ δέισαντες τοῦ γράφειν
5 ἀποστῶσιν.

να'. Ταῦτα ἀκούσαν τὸ πλῆθος σφόδρα παροξυνθέν
ἐπὶ τὸν Ἰωνάθην ὄρμα καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ συμπαρόντας,
ὡς διαφθερούντες. Ἐὰν ἐπεπράχρισαν τὸ ἔργον, εἰ μὴ
τοὺς μὲν Γαλιλαίους ἔπαυσα τῆς ὀργῆς, τοὺς περὶ τὸν
10 Ἰωνάθην δ' ἔφην συγγινώσκειν τῶν ἤδη πεπραγμένων,
εἰ μέλλοιεν μετανόησιν καὶ πορευθέντες εἰς τὴν πατρίδα
λέγοιεν τοῖς πέμψαι τάληθ' ἐπὶ τῶν ἐμοὶ πεπολιτευ-
μένων. Ταῦτ' εἰπόν ἀπέλυσαν αὐτοὺς, καίτοι γινώσκων
ὅτι μὴδὲν ὦν ὑπέσχητο ποιήσουσιν. Τὸ πλῆθος δὲ εἰς
15 ὀργὴν ἐξεκαίετο κατ' αὐτῶν, καὶ με παρεκάλουν ἐπιτρέ-
πειν αὐτοῖς τιμωρήσασθαι τοὺς τοιαῦτα τολμήσαντας.
Παντοῖς μὲν οὖν ἐγεγόνουν πείθων αὐτοὺς φείσασθαι
τῶν ἀνδρῶν· πᾶσαν γὰρ ἤδειν στάσιν ὀλεθρον οὔσαν
τοῦ κοινῇ συμφέροντος. Τὸ δὲ πλῆθος ἔσχε τὴν κατ'
20 αὐτῶν ὀργὴν ἀμετάβλητον, καὶ πάντες ὄρμησαν ἐπὶ
τὴν οἰκίαν, ἐν ᾗ κατέλυν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην. Ἐγὼ
δὲ, συνορῶν τὴν δρυμὴν οὔσαν αὐτῶν ἀνεπίσχετον, ἀνα-
πηδήσας ἐφ' ἵππον ἐκέλευσα τοῖς πλῆθεσι πρὸς Σωγά-
νιν κίωμην ἔπεισαι, Γαδάρων ἀπέχουσαν εἰκοσι στάδια.
25 Καὶ τοιοῦτω στρατηγίᾳ χρησάμενος παρέσχον
ἐμυτῷ τὸ μὴ δοκεῖν ἐμυλίου πολέμου κατάρχειν.

νβ'. Ἐπεὶ δὲ περὶ τοὺς Σωγανέας ἐγεγόνουν, ἐπιστή-
σας τὸ πλῆθος, καὶ παραινέσει χρησάμενος περὶ τοῦ μὴ
πρὸς τὰς ὀργὰς καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀνηκέστοις τιμωρίαις ὀξέως
30 φέρεσθαι, κελεύω τοὺς καθ' ἡλικίαν ἤδη προβεβηκότας
καὶ πρώτους παρ' αὐτοῖς ἑκατὸν ἀνδράς, ὡς πορευομέ-
νους εἰς τὴν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν εὐτρεπίεσθαι, μέμ-
ψιν ποιησομένους ἐπὶ τοῦ δήμου τῶν τὴν χώραν διστα-
σιζόντων· « καὶ ἂν ἐπικλασθῶσιν, ἔφην, πρὸς τοὺς
35 « λόγους ὑμῶν, παρακαλέσετε τὸ κοινὸν γράψαι πρὸς
« ἐμέ, μένειν κελεύοντας ἐπὶ τῇ Γαλιλαίᾳ, τοὺς δὲ περὶ
« τὸν Ἰωνάθην ἀναχωρεῖν ἐκείθεν. » Ταύτας αὐτοῖς
τὰς ὑποθήκας δοὺς, ἐναρμολογούμενους τε ταχέως ἐκείνων,
ἡμέρᾳ τρίτῃ μετὰ τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἀποστολὴν ἐποίη-
40 σάμην, συμπέμψας ὅπλιντας πεντακοσίους. Ἐγραψα
δὲ καὶ τοῖς ἐν Σαμαρείᾳ φίλοις προνοήσασθαι τοῦ
ἀσφαλῆ γενέσθαι τὴν πορείαν αὐτοῖς· ἥδη γὰρ ὑπὸ
Ῥωμαίοις ἦν ἡ Σαμαρεία, καὶ πάντως ἔδει τοὺς ταχὺ
βουλομένους ἀπελθεῖν δι' ἐκείνης πορεύεσθαι· τρισι
45 γὰρ ἡμέραις ἀπὸ Γαλιλαίας ἐνεστὶν οὕτως εἰς Ἱεροσό-
λυμα καταλῦσαι. Συμπαρέπεμψα δὲ τοὺς πρέσβεις
καὶ γὰρ μέγιστον τῶν τῆς Γαλιλαίας ὄρων, φύλακας ἐπιστή-
σας ταῖς ὁδοῖς, ὑπὲρ τοῦ μὴ βράδιος τινὰ μαθεῖν ἀπαλ-
λαττομένους. Καὶ ταῦτα πράξας ἐν Ἰάφοις τὴν δια-
50 τριβὴν ἐποιούμην.

γγ'. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην, διαμαρτάνοντες τῆς
κατ' ἐμοῦ πράξεως, Ἰωάννην ἀπέλυσαν εἰς τὰ Γίσγαλα,
αὐτοὶ δὲ εἰς τὴν Τιβεριέων πόλιν πεπόρευοντο λήψεσθαι
προσδοκῶντες αὐτὴν ὑπογείριον, ἐπειδὴ καὶ Ἰησοῦς,

dacii impudenter conflictum omittentibus. Sed multitudinem
dicebam me literas accepisse a perferentibus, qui non invito
eas mihi dederint: quippe volebam adversarios quidquam
resciscere de custodiis, ne præ metu literas scribere desine-
rent.

51. Quum ista audivisset multitudo, exasperati gestiebant
in Jonatham et qui cum eo aderant impetum facere, quasi
interfecturi. Atque id sane perfecissent, nisi Galilæos
quidem furentes colhibuisssem, Jonathæ vero ejusque colle-
gis dixissem me illis ignoscere quæ jam ante gesserint, si
modo resipiscere, et profecti in patriam his a quibus missi
erant vera referrent de rebus a me administratis. His di-
ctis eos dimittebam, quamvis scirem nihil esse facturos
eorum quæ pollicebantur. At multitudo contra eos in
iram accendebatur, neque obsecrabant ut ipsis permitterent
de illis qui talia ausi fuerint pœnas sumere. Verum ego
summo opere adnitebar, quo eis persuaderem, istis ut pare-
rent hominibus: probe enim noveram omnem seditionem
bono publico in perniciem cedere. At multitudo immobilis
perstabat in sua contra eos iracundia, unoque impetu
omnes in domum ferebantur, in qua Jonathas ejusque col-
legæ diversabantur. Ego vero, quum conspicerem impetum
illorum colhiberi non posse, in equum insiliens, jussi mul-
titudinem me sequi ad Soganam usque vicum, a Gabaris vi-
ginti stadiis distantem. Atque ejusmodi usus strategemate
hoc mihi met præstebam, ut pro belli civilis auctore ne-
quaquam habear.

52. Postquam autem propius ad Soganenses accesseram,
quum multitudinem stitisssem, eosque admonuisssem ne ad
irascendum et gravissimas pœnas ocus ferrentur, jubeo
centum ætate proveciores et dignitate præstantes se parare,
ut qui in Hierosolymitarum urbem profecturi essent, et que-
relam apud populum habituri adversus eos qui in regione
seditionem moverent: illisque dicebam, « si contigerit eos
« flecti oratione vestra, a communi Hierosolymorum effla-
« gitate ut literas ad me dent, jubentes memet in Galilæa
« manere, et Jonatham ejusque collegas inde discedere. »
Quum ista illis suggessissem mandassemque, illique statim
se ad protectionem instruxissem, tertio post habitam con-
cionem die eos in legationem misi, unaque cum eis milites
quingentos. Etiam amicis Samariæ scripsi, darent operam
ut legali per eorum agrum tuto iter facerent: tum enim
Romanorum in potestate erat Samaria; et omnino necesse
erat volentibus celeriter Hierosolyma proficisci per eam
transire: sic enim tribus diebus et Galilæa Hierosolyma per-
venitur. Præterea ipse legatos deduxi ad fines usque Gal-
ilææ, custodes qui viis præessent constituens, ne quis facile
legatos discessisse rescisceret. Quumque ista perfecissem,
apud Japha morabar.

53. Jonathas autem ejusque collegæ, quum frustrati es-
sent in iis quæ contra me moliti sunt, Joannem Gischala
remiserunt; ipsi vero in urbem Tiberiadem profecti sunt, spei
pleni fore ut eam in suam potestatem redigerent: quando-

ὁ κατὰ τὸν καιρὸν τούτων ἐκείνων ἄρχων, ἐγεγράφει πρὸς αὐτοὺς, πείσειν ἐπαγγελλόμενος τὸ πλῆθος ἐλθόντας ὑποδέχεσθαι καὶ αὐτοὺς ἐλέσθαι προστεθῆναι. Ἐκείνοι μὲν ἐπὶ τοιαύταις ἐλπίσιν ἀπῆλθον. Ἀπαγγέλλει δέ μοι ταῦτα Σίλας διὰ γραμμάτων, ὃν ἔφην τῆς Τιβεριάδος ἐπιμελητὴν καταλειπομέναι, καὶ σπεύδειν ἡζίου. Καγὼ, ταχέως ὑπακούσας αὐτῷ καὶ παραγνόμενος, εἰς κίνδυνον ἀπωλείας κατέστην ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην γινόμενοι παρὰ τοῖς Τιβεριεῦσι, καὶ πολλοὺς πείσαντες ἀποστῆναι μου διαφόρους ὄντας, ὥς ἤκουσαν τὴν ἐμὴν παρουσίαν, δείσαντες περὶ αὐτῶν ἦγον πρὸς ἐμέ. Καὶ ἀσπασάμενοι μακαρίζειν ἔλεγον οὗτω περὶ τὴν Γαλιλαίαν ἀναστραφέντα, συνηδεσθαι τε διὰ τιμῆς ἀγομένῳ κόσμῳ γὰρ αὐτῶν εἶναι τὴν ἐμὴν δόξαν ἔρασαν, ὥς ἂν διδασκάλων τ' ἐμοῦ γενομένων καὶ πολιτῶν. Δικαιοτέραν τε τῆς Ἰωάννου τὴν ἐμὴν πρὸς αὐτοὺς φιλίαν ὑπάρχειν ἔλεγον, καὶ σπεύδειν μὲν εἰς τὴν οἰκίαν ἀπελθεῖν, περιμένειν δὲ ὥς ὑποχρεῖον τὸν Ἰωάννην ἐμοὶ ποιήσωσιν. Καὶ ταῦτα λέγοντες ἐπώμοσαν τοὺς φρικωδεστάτους ὄρκους παρ' ἡμῖν, δι' οὓς ἀπιστεῖν οὐ θεμιτὸν ἡγούμεν. Καὶ δὴ παρακαλοῦσί με τὴν κατάλυσιν ἀλλαγῶ ποιήσασθαι, διὰ τὸ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν εἶναι σάββατον· ὀχλεῖσθαι δὲ μὴ δεῖν ὑπ' αὐτῶν τὴν πόλιν τῶν Τιβεριεῶν ἐρα-
 75 σκον.

76 νδ'. Καγὼ μὴδὲν ὑπονοήσας, ἐς τὰς Ταριχαίας ἀπῆλθον, καταλιπὼν ὅμως ἐν τῇ πόλει τοὺς πολυπραγμονήσοντας εἰ τι περὶ ἡμῶν λέγοιτο. Διὰ πάσης δὲ τῆς ὁδοῦ, τῆς ἀπὸ Ταριχαῶν εἰς Τιβεριάδα φερούσης, ἐπέστησα πολλοὺς, ἵνα μοι δι' ἀλλήλων σημῆνωσιν ἅπερ ἂν παρὰ τῶν ἐν τῇ πόλει καταλειφθέντων πυνθάνωνται. Κατὰ τὴν ἐπιούσαν οὖν ἡμέραν συναγόνται πάντες εἰς τὴν προσευχὴν, μέγιστον οἰκημα πολὺν ὄχλον ἐπιδείξασθαι δυνάμενον. Εἰσελθὼν δὲ ὁ Ἰωνάθης φανερῶς μὲν περὶ τῆς ἀποστάσεως οὐκ ἐτόλμα λέγειν, ἔφη δὲ στρατηγοῦ κρείττονος χρεῖαν τὴν πόλιν αὐτῶν ἔχειν. Ἰησοῦς δ' ἄρχων οὐδὲν ὑποστειλόμενος ἀναφανδὸν εἶπεν, « ἄμεινόν ἐστιν, ὦ πολῖται, τέσσαρσιν ἡμᾶς ἀνδράσιν « ὑπακούειν ἢ ἐνί, καὶ κατὰ γένος λαμπροῖς καὶ κατὰ
 77 « σὺνεσιν οὐκ ἀδόξοις. » Ὑπεδείκνυε δὲ τοὺς περὶ Ἰωνάθην. Ταῦτ' εἰπόντα τὸν Ἰησοῦν ἐπῆγει παρελθὼν Ἰούστος, καὶ τινὰς ἐκ τοῦ δήμου συνέπειθεν. Οὐκ ἠρέσκετο δὲ τοῖς λεχθεῖσι τὸ πλῆθος, καὶ πάντως ἂν εἰς στάσιν ἐχώρησαν, εἰ μὴ τὴν σύνοδον διεύλυσεν ἐπελ-
 78 θούσα ἑκτὴ ὥρα, καθ' ἣν τοῖς σάββασιν ἀριστοποιεῖσθαι νόμιμόν ἐστιν ἡμῖν. Καὶ οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, εἰς τὴν ἐπιούσαν ὑπερθέμενοι τὴν βουλὴν, ἀπήεσαν ἄπρακτοι. Εὐθὺς δέ μοι τούτων ἀπαγγελέντων, πρῶτ' ἐγγύων εἰς τὴν Τιβεριέων πόλιν ἀφικέσθαι καὶ τῇ ἐπιούσῃ
 79 περὶ πρώτην ὥραν ἦγον ἀπὸ τῶν Ταριχαῶν, καταλαβάνω δὲ συναγόμενον ἤδη τὸ πλῆθος εἰς τὴν προσευχὴν· ἐφ' ὃ τι δ' ἦν αὐτοῖς σύνοδος, οὐκ ἐγίνωσκον οἱ συλλεγόμενοι. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀπροσδοκῆτως θεασάμενοί με παρόντα διετάραχον· εἴτ' ἐπινόουσι

quidem et Jesus, qui eo tempore summæ rerum istic præerat, scripserat ad ipsos, promittens se populo persuasurum esse ut venientes exciperent, et in eorum partes transire vellent. Illi quidem hujusmodi spe freti illino digressi sunt. Ista autem Silas mihi per literas significat, (quem dixi Tiberiadis curatorem me reliquisse,) utque festinarem me rogabat. Atque ego, quum e vestigio illi obsequutus eo me contulissem, in interitus periculum incidi ex hujusmodi causa. Jonathas ejusque collegæ, quum apud Tiberienses essent, et multis adversæ mihi factionis a me deficere suasissent, quum primum me adesse audissent, de se solliciti ad me veniunt, ineque salutato beatum prædicabant, qui ita me gesserim in Galilææ rebus administrandis, seque mihi gratulari quod tanto in honore habitus essem; meam enim gloriam sibi in decus cedere dicebant, ut qui civis ipsorum et ab ipsis institutus fuisset. Adiciebantque justius esse ut meam erga ipsos amicitiam quam Joannis complecterentur: et domum quidem ocios redire aiebant, manere vero donec Joannem in meam potestatem tradiderint. Atque ista loquuti jusjurandum jurarunt unum et alterum, ex iis quæ apud nos horroris plenissima habentur, quorum gratia illis diffidere nefas ducebam. Deinde me rogabant ut in alium locum deverterem, quod in crastinum diem sabbatum incideret; ipsosque minime decere aiebant Tiberiensium civitatem in tumultu conjicere.

54. Tum ego nihil suspicatus Tarichæas me conferebam, relictis tamen aliquibus in civitate, curiose in sermones inquisitis, qui de me sererentur; et per omnem viam, quæ a Tarichæis Tiberiadem ferebat, aliquam multos disposui, qui, alius ex alio, mihi significarent quacunque inaudirent ab iis qui in urbe relictis erant. Die igitur sequenti omnes congregantur in proseucham, domum ampliissimam et ingentis multitudinis capacem. Quum autem Joannes esset ingressus, palam quidem minime audebat verba facere de defectione, duce vero inliore civitati ipsorum opus esse aiebat. At Jesus, qui urbi præerat, nihil dissimulans, aperte dicebat, « præstat, o cives, quattuor vos viris quam « uni parere, præsertim illustri ortis genere, et rerum scientia inclitis. » Quibus verbis Jonatham subindicabat ejusque collegas. Hæc loquutus Jesus Justus, quum in medium prodixisset, laudibus extollebat, et nonnullos e plebe in suam sententiam adducebat. At populo haud placebant quæ dicta erant, et proculdubio coorta fuisset seditio, nisi necesse habuissent e concione discedere sexta hora appetente, quo tempore moris est nobis Sabbatis prandere. Atque Jonathas ejusque collegæ, quum in crastinum diem concilium distulissent, re infecta abierunt. Istis autem mihi actutum renunciatis, decrevi mane Tiberiadem pervenire: et prima diei sequentis hora a Tarichæis veniebam, populumque in proseucham jamjam congregatum deprehendo: quem vero in finem advocarentur in concionem, plane nesciverunt qui convenerant. At Jonathas ejusque collegæ, quum me ex improvviso adesse conspexissent, primo perturbati erant, deinde illis in mentem venit rumorem spargere procul visos

διαδοῦναι λόγον ὅτι Ῥωμαίων ἵππεις ἐν τῇ μεθορίῳ πόρρω τριάκοντα σταδίων ἀπὸ τῆς πόλεως, κατὰ τόπον λεγόμενον Ὀμόνοϊαν, εἶναι ἐωραμένοι. Καὶ προσαγγελθέντων τούτων ἐξ ὑποβολῆς παρεκάλουν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην μὴ περιδεῖν ὑπὸ τῶν πολεμίων λεηλατούμενην αὐτῶν τὴν γῆν. Ταῦτα δ' ἔλεγον δι' ἐννοίας ἔχοντες ἐμὲ προφάσει τῆς κατεπειγούσης βοηθείας μεταστήσαντες αὐτοὶ τὴν πόλιν ἐχθράν μοι κατασκευάσαι.

10 νέ'. Ἐγὼ δὲ καίπερ εἰδὼς αὐτὸν τὸ ἐνθύμημα ὁμοῦ ἐπύχουσα, μὴ δοῦναι παράσχω τοῖς Τιβεριεῦσιν οὐ προνοούμενος αὐτῶν τῆς ἀσφαλείας. Ἐξῆλθον οὖν, καὶ γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ὡς οὐδ' ἔχνος πολεμίων ἤυρον, ὑποστρέφω συντόνως δδύσας· καὶ καταλαμβάνουν τὴν τε βουλήν πᾶσαν συναγλυθῆναι καὶ τὸν δημοτικὸν ὄχλον, ποιούμενους τε πολλὴν κατηγορίαν μοι τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὡς τοῦ μὲν τὸν πόλεμον ἐπελαφρύνειν αὐτοῖς ἀμελοῦντος, ἐν τρυφαίᾳ δὲ διάγοντος. Ταῦτα δὲ λέγοντες προῦφερον ἐπιστολὰς τέσσαρας ὡς ἀπὸ τῶν ἐν 20 τῇ μεθορίᾳ τῆς Γαλιλαίας γεγραμμένας πρὸς αὐτοὺς, ἐπὶ βοήθειαν ἥκειν παρακαλούντων, (Ῥωμαίων γὰρ δύναμιν μέλλειν ἵππέων τε καὶ πεζῶν εἰς τρίτην ἡμέραν τὴν χώραν αὐτῶν λεηλατεῖν,) ἐπισπεύδειν τε καὶ μὴ περιορῆσαι δεομένων. Ταῦτ' ἀκούσαντες οἱ Τιβεριεῖς, 25 λέγειν ἀληθῆ δοῦντες αὐτοὺς, καταβοήσεις ἐποιούντο, μὴ καθέζεσθαι με δεῖν λέγοντες, ἀλλ' ἀπελθεῖν ἐπικουρήσονται τοῖς ὁμοεθνεσίν αὐτῶν. Πρὸς ταῦτ' ἐγὼ (συνῆκα γὰρ τὴν ἐπινοίαν τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην) ὑπακούσεσθαι μὲν ἔφην ἐτοίμως, καὶ χωρὶς ἀναβολῆς δρᾶ 30 μῆσειν πρὸς τὸν πόλεμον ἐπιγυγιάμενην· συνεβούλευον δ' ὁμοῦ, καὶ ἐπὶ τὰ γράμματα κατὰ τέσσαρας τόπους Ῥωμαίους σημαίνειν προσβαλεῖν, εἰς πάντε μοῖρας διελόντας τὴν δύναμιν, ἐκάστη τούτων ἐπιστήσαι τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην καὶ τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ· πρὲ 35 πειν γὰρ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς μὴ μόνον συμβουλεύειν, ἀλλὰ καὶ χρεῖας ἐπειγούσης ἡγουμένους βοηθεῖν· ἐγὼ γὰρ πλὴν μίᾳς μοῖρας οὐκ ἔφην ἀφηγεῖσθαι δυνατός εἶναι. Σφόδρα τῷ πλήθει συνήρπεν ἡ ἐμὴ συμβουλία. Κακείνους οὖν ἠνάγκαζον ἐπὶ τὸν πόλεμον ἐξίειναι. Τοῖς 40 δ' οὐχὶ μετρίως συνεχύθησαν αἱ γνώμαι, μὴ κατεργασμένοις ἂ διανοήθησαν, ἐμοῦ τοῖς ἐπιχειρήμασιν αὐτῶν ἀντιστρατηγήσαντος.

νς'. Εἷς δὲ τις ἐξ αὐτῶν Ἀνανίας τούνομα, πονηρὸς ἀνὴρ καὶ κακοῦργος, εἰσηγήτο τοῖς πλήθεσι πανδημεῖ 45 νηστεῖαν εἰς τὴν ἐπιούσαν τῷ Θεῷ προθέσθαι καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἐκέλευσεν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ἀνόπλους παρῆναι, τῷ Θεῷ φανερόν ποιήσαντας ὅτι μὴ τῆς παρ' ἐκείνου τυγχάνοντες βοηθείας πᾶν ὄπλον ἀχρηστον εἶναι νομίζουσιν. Ταῦτα δ' ἔλεγεν οὐ δι' εὐσέβειαν, ἀλλ' 50 ὑπὲρ τοῦ λαβεῖν ἀνοπλὸν με καὶ τοὺς ἐμούς. Καγὼ δὲ ἀνάγκην ὑπῆχουν, μὴ δοῦναι καταφρονεῖν τῆς περὶ τὴν εὐσέβειαν ὑποθήκης. Ὡς οὖν ἀνεχωρήσαμεν ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν, οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰωνάθην γράφουσι τῷ Ἰωάννῃ, πρὸς αὐτοὺς ὕσθεν ἀπείχεσθαι κελεύοντες μεθ'

esse Romanorum equites in confiniis, triginta stadiis ab urbe, in loco qui Homonoea dicitur. Atque istis nuncios, admonendo hortandoque subjiciunt Jonathas ejusque collegæ, non permittendos esse hostes agrum ipsorum depopulari. Dicebant autem hæc eo animo ut, quum me auxilii præsentis ferendi prætextu ab urbe amovissent, ipsi interim eam mihi infestam infensamque redderent.

55. Ego vero, etiamsi probe uoram quid illi in mente agerent, eis tamen obsequutus sum, ne Tiberiensibus viderer parum prospicere illorum securitati. Itaque egressus sum, quumque ad locum pervenissem, ubi ne vestigium quidem ullum hostium deprehendi, maturato itinere revertor, et senatum omnem populique multitudinem congregatam invenio, et Jonatham ejusque collegas prolixam in me accusationem instituentes, quasi nihil pensi haberem eos belli miseriis levare, interim vero in deliciis ipse vitam agerem. Quum ista dicerent, quatuor epistolas proferebant, quasi ab iis qui in Galilææ confiniis debebant ad ipsos scriptas, ut sibi subveniretur obsecrantibus, (Romanorum quippe copias equestres pedestresque intra triduum regionem illorum populaturas esse,) et orantibus ut summa adhiberetur festinatio, et non negligerentur. His auditis Tiberienses, rati illos vera dicere, clamore sublato mihi nequaquam desiderandum esse dicebant, sed ad ferendas popularibus suis suppetias abundum. Ad hæc ego, ut qui intelligerem quid Jonathas sociique cogitarent, respondi me prompte imperata facturum esse, promisque sine mora in bellum profecturum: ceterum, quandoquidem literæ significarent Romanos in loca quattuor incursionem facere, suadebam oportere in quinque partes divisas copiis Jonatham ejusque socios singulos singulis præfici: decere enim viros fortes non modo consilium dare, sed et aliis necessitate urgente ad opem ferendam præire; nam fieri non posse dicebam ut ego nisi partis unius me ducem præberem. Hoc meum consilium vehementer placuit multitudini. Itaque et eos compulerunt ad bellum proficisci. Illi vero non mediocriter animis consternati erant, ut qui perficere non poluerant quæ mente versaverant, quod ego contra ea quæ moliebatur strategemata adhibuerim.

56. Unus autem ex illis, nomine Ananias, vir sceleratus et malorum artifex, auctor erat multitudini ut in crastinum diem universo populo apud Deum indiceretur jejunium: jussitque eadem hora sine armis convenire in eandem locum, Deo palam facturos quod arma parum valere existiment, nisi ipse eis adsit in auxilium. Hæc autem non pietatis ergo dicebat, sed ut me meosque inermes opprimerent. Atque ego, necessitate coactus, parebam, ne piam admonitionem contemnere viderer. Postquam igitur nosmet in domum quisque suam recepimus, Jonathas ejusque collegæ scribunt Joanni, adhortantes ut mane ad ipsos veniat serum

ὅσων ἂν στρατιωτῶν δυνήθῃ λήψεσθαι γὰρ εὖ ἐμὲ ὑπο-
χείριον καὶ ποιήσῃν ὅπερ ἔχοι δι' εὐχῆς. Δεξάμενος
δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἐκεῖνος, ὑπακούειν ἐμελλεν. Ἐγὼ
δὲ τῆς ἐπιστολῆς ἡμέρας δύο τῶν περὶ ἐμὲ σωματοφυ-
λάκων, τοὺς κατ' ἀνδρείαν δοκιμωτάτους καὶ κατὰ πί-
στιν βεβαίους, κελεύω ξιφίδια κρύψαντας ὑπὸ τὰς
ἐσθῆτας ἐμοὶ συμπροελθεῖν, ἵν' εἰ γένοιτο παρὰ τῶν
ἐχθρῶν ἐπίθεσις ἀμυνώμεθα. Θώρακα δ' ἔλαβον αὐ-
τός, καὶ μάχαιραν ὑπεζωσάμεν ὡς οἶόν τε ἦν ἀφανέ-
στατα, καὶ ἦλθον εἰς τὴν προσευχήν.

νζ'. Τοὺς μὲν οὖν σὺν ἐμοὶ πάντας ἐκκλεῖσαι προσέ-
ταξεν Ἰησοῦς ὁ ἄρχων. Αὐτοὺς γὰρ ταῖς θύραις ἐπει-
στήκει· μόνον δὲ μετὰ τῶν φίλων εἰσελθεῖν εἰσεν.
Ἦδη δ' ἡμῶν τὰ νόμιμα ποιοῦντων καὶ εἰς εὐχὰς τρα-
πομένων, ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς περὶ τῶν ληθέντων ἐκ
τοῦ ἐμπρησμοῦ τῆς βασιλικῆς σκευῶν καὶ τοῦ ἀσήμου
ἀργυρίου ἐπυνθάνετό μου παρὰ τίνι τυγχάνει κείμενα.
Ταῦτα δ' ἔλεγε διατρίβειν τὸν χρόνον βουλόμενος, ὥς
ἂν ὁ Ἰωάννης παραγίνηται. Κἀγὼ πάντα Κάπελλον
ἔχειν ἔφην καὶ τοὺς δέκα πρώτους Τιθεριέων, ἀνακρί-
ναι δ' αὐτοὺς ἔφην εἰ ψεύδομαι. Τῶν δὲ παρ' ἑαυτοῖς
εἶναι λεγόντων, « οἱ δ' εἰκοσὶν, εἴπε, χρυσοὶ οὐδ' ἔλαδός
πωλήσας τινὰ σταθμὸν ἀσήμου τί γεγόνασιν; » Καὶ τού-
τους ἔφην δεδωκέναι πρέσβειν αὐτῶν ἐφόδιον πεμπθεῖ-
σιν εἰς Ἱεροσόλυμα. Πρὸς ταῦτα οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰω-
νάθην οὐ καλῶς ἔφασαν πεποιτημένοι με δόντα τοῖς
πρέσβειν τὸν μισθὸν ἐκ τοῦ κοινού. Παραξυνθέντος δὲ
τοῦ πληθους ἐπὶ τούτοις, (ἐνόησαν γὰρ τῶν ἀνθρώπων
τὴν πονηρίαν,) συνελθὼν ἐγὼ στάσιν μέλλουσας ἐξάπτε-
σθαι, καὶ προσεξερεθίσαι μᾶλλον βουλόμενος τὸν δῆμον
ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους, « ἀλλ' εἰ γε μὴ ὀρθῶς, εἶπον,
« ἔπραξα δούς τὸν μισθὸν ἐκ τοῦ κοινού τοῖς πρέσβειν
« ὑμῶν, παύεσθε χαλεπαίνοντες· ἐγὼ γὰρ τοὺς εἰκοσι
« χρυσοὺς αὐτοὺς ἀποτίσω. »

νη'. Ταῦτ' εἰπόντος, οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰωνάθην ἡσύ-
χασαν, ὁ δὲ δῆμος ἐτι μᾶλλον κατ' αὐτῶν παρωξύνθη,
φανερὰν ἐπιδεικνυμένων τὴν ἀδικον πρὸς ἐμὲ δυσμέ-
νεια. Συνιδὼν δὲ τὴν μεταβολὴν Ἰησοῦς, τὸν μὲν
δῆμον ἐκέλευσεν ἀναχωρεῖν, προσμεῖναι δὲ τὴν βουλὴν
ἡξίωσεν· οὐ γὰρ δύνασθαι θορυβουμένους περὶ πρα-
γμάτων τοιούτων τὴν ἐξέτασιν ποιῆσθαι. Τοῦ δὲ δῆ-
μου βοῶντος μὴ καταλείψειν παρ' αὐτοῖς ἐμὲ μόνον,
ἤκέτις ἀγγέλλων κρύφα τοῖς περὶ τὸν Ἰησοῦν Ἰωάν-
νην μετὰ τῶν ὀπλιτῶν πλησιάζειν. Καὶ οἱ περὶ τὸν
Ἰωνάθην οὐκέτι κατασχόντες αὐτοὺς, (τάχα καὶ τοῦ
Θεοῦ προνοούντος τῆς ἐμῆς σωτηρίας· μὴ γὰρ ἂν γενο-
μένου τούτου πάντως ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου διεφάρην,)
« παύσασθε, ἔφη, ὦ Τιθεριεῖς, τὴν ζήτησιν εἰκοσι
« χρυσῶν ἔνεκεν. Διὰ τούτους μὲν γὰρ οὐκ ἀξίός ἐστιν
« Ἰώσηπος ἀποθανεῖν, ὅτι δὲ τυραννεῖν μὲν ἐπεθύμησε,
« καὶ τὰ Γαλιλαίων πλήθῃ λόγοις ἀπατήσας τὴν ἀρ-
« γὴν αὐτῶν κατεκτήσατο. » Ταῦτα δὲ λέγοντος, εὐθύς
μοι τὰς χεῖρας ἐπέβαλλον ἀναιρεῖν τε ἐπειρῶντο. Ὡς
δ' εἶδον οἱ σὺν ἐμοὶ τὸ γινόμενον, σπασάμενοι τὰς μα-

adducens quotcunque milites possit : facile enim me cap-
tulum esse et facturum quicquid facere vellet. Ille ac-
ceptis literis dicto audire in animo habebat. Ego vero dis-
sequenti duos ex satellitibus qui circa me erant, fortitudinē
spectatissimos fideique constantes, jubeo sicis sub vestibus
celatis una mecum prodire, ut, si hostes vim intentarent,
eam propulsarem. Thoracem præterea ipse cepi et
gladio me succinxī, quam occultissime fieri potuit, et in
proseucham veniebam.

57. Ceterum eos qui mecum erant omnes excludi præ-
cepit Jesus princeps. Ipse enim foribus adstitit, solum-
que cum amicis ingredi sivit. Quum autem adhuc in ritibus
patriis occuparem et ad preces convertereremur, surrexit
Jesus, et me de supellectile et argento non signato e regia,
dum combureretur, ereptis percontabatur, apud quem depo-
sita essent : atque hæc eo animo dicebat ut tempus extrahe-
ret tantisper dum Joannes adveniret. Ego respondi, quic-
quid fuerit penes Capellum esse et decem Tiberiensium pri-
mores, jussique ut ex ipsis sciscitarentur an mentirer.
Illis vero in sua potestate esse dicentibus, subjecit, « at isti
viginti aurei quos capiebas, quum certum auri non signati
pondus vendidisses, quid de iis factum est? » Et hos, inquam,
dedi viaticum legis ab illis Hierosolyma missis. Ad hæc
Jonathas quidem ejusque collegæ responderunt non recte
a me factum, quod legis ex publica pecunia mercedem
solverim. Ex istis multitudine exasperata, ut quæ homi-
num malignitatem perspexerat, quum ipse intelligerem non
procul a seditione rem abesse, cupiensque magis etiam con-
tra eos populum irritare, adjiciebam : « si male feci,
« quod legis vestris mercedem dederim ex publico, desi-
« nite mihi succensere; nam ipse viginti istos aureos re-
« pendam. »

58. Quum ista dixissem, Jonathas quidem ejusque col-
legæ conticuerunt : populus vero magis adhib adversus
illos incitatus erat, ut qui iniquam erga me malevolentiam
palam fecerant. Atque Jesus, ubi *animorum* mutatio-
nem vidit, populum quidem abire jussit, senatum vero ut
maneret imploravit : fieri enim non posse ut in tumultu
de ejusmodi negotiis inquisitio haberetur. Populo autem
clamante se nequam me solum apud eos relicturos esse,
accedebat quidam, Jesu ejusque sociis clam nunciāns in
propinquo esse Joannem cum militibus. Tum Jonathas
non valens amplius sese cohibere, (Deo fortasse salutē meæ
prospiciente; nisi enim id contigisset a Joanne interilissem,) in hæc verba erumpit, « desinite, o Tiberienses, de viginti
« aureis inquirere; propter hos enim haud morte dignus
« est Josephus, sed quod tyrannidem affectavit, et decepto
« verborum lenociniis Galilæorum vulgo imperium in eos
« est adeptus. » Ista autem quum diceret, e vestigio ma-
nus in me injiciebant, meque interficere adnitebantur. At
quum primum comites mei facinus conspexerunt, gladiis

χαίρας καὶ παῖειν ἀπειλήσαντες, εἰ βιάζοντο, τοῦ τε δήμου λίθους ἀραμένους, καὶ βάλλειν ἐπὶ τὸν Ἰωνάθην δρμήσαντος, ἐξαρκάουσι με τῆς τῶν πολεμίων βίας.

90. Ἐπεὶ δὲ προελθὼν ὀλίγον ὑπαντιάζειν ἐμελλόν τὸν Ἰωάννην ἰόνα μετὰ τῶν ὀπλιτῶν, δέσας ἐκείνους μὲν ἐξέκλινα· διὰ στενωποῦ δὲ τινος ἐπὶ τὴν λίμνην σωθεὶς καὶ πλοῖον λαβόμενος, ἐμβὰς εἰς τὰς Ταριχαῖας διεπεραιώθη, ἀπροσδοκῆται τὸν κίνδυνον διαφυγών. Μεταπέμπομαί τε εὐθὺς τοὺς πρωτεύοντας τῶν Γαλιλαίων· καὶ φράζω τὸν τρόπον ὃν παρσιπονδηθεὶς ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην καὶ τοὺς Τιβεριεῖς παρ' ὀλίγον διασφαρίην παρ' αὐτῶν. Ὁργισθὲν δ' ἐπὶ τούτοις τῶν Γαλιλαίων τὸ πλῆθος παρεκελεύετό μοι μηκέτι μέλειν τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον ἐκφέρειν, ἀλλ' ἐπιτρέπειν αὐτοῖς ἔλθοσιν ἐπὶ τὸν Ἰωάννην ἄρδην αὐτὸν ἀνάνισαι καὶ τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην. Ἐπεὶ γὰρ δ' ὁμοῦ αὐτοὺς ἐγὼ, καίπερ οὕτως ὀργιζμένους, περιμένειν αὐτοὺς κελεύων ἕως μάθωμεν τί οἱ πεμψέντες ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν Ἱερουσαλιμιτῶν πόλιν ἀπαγγελοῦσιν.

20 μετὰ τῆς ἐκείνων γὰρ γνώμης τὰ δοκοῦντα πράττειν αὐτοὺς ἔργη. Καὶ ταῦτ' εἰπὼν ἔπεισα. Τότε δὴ καὶ Ἰωάννης, οὐ λαβούσης αὐτοῦ τέλος τῆς ἐνέδρας, ἀνεξεύγνυνε εἰς τὰ Ἰσραήλα.

Ἱ. Μετ' οὐ πολλὰς δ' ἡμέρας ἀρικνοῦνται πάλιν οὓς ἐπέμψαμεν, καὶ ἀπηγγέλλον σφόδρα τὸν δῆμον ἐπὶ τοὺς περὶ τὸν Ἀνανὸν καὶ τὸν Σίμωνα τὸν τοῦ Γαμαλιήλου παρωξύνουσι, ὅτι χωρὶς γνώμης τοῦ κοινῆς πέμψαντες εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἐκπεσεῖν με παρεσκεύασαν. Ἐρχαν δ' οἱ πρέσβεις ὅτι καὶ τὰς οἰκίας αὐτῶν ὁ δῆμος ὀρμησεν ἐμπεπνᾶναι· ἔφερον δὲ καὶ γράμματα, δι' ὧν οἱ τῶν Ἱερουσαλιμιτῶν πρῶτοι, πολλὰ τοῦ δήμου δεχθέντος αὐτῶν, ἐμοὶ μὲν τῆς Γαλιλαίας ἀρχὴν ἐθεθαίου, τοῖς δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην προσέτασσον εἰς τὴν οἰκίαν ὑποστρέφειν ὅσσοι.

30 Ἐντυχόν οὖν ταῖς ἐπιστολαῖς εἰς Ἀρβήλα κώμην ἀρικόμην, ἐνθα σύνοδον τῶν Γαλιλαίων ποιησάμενος ἐκέλευσα τοὺς πρέσβεις διηγεῖσθαι τὴν τῶν Ἱερουσαλιμιτῶν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀρχὴν καὶ μισοπονηρίαν, καὶ ὡς κυρώσειαν ἐμοὶ τῆς χώρας αὐτῶν τὴν προστασίαν, τὰ τε πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην γεγραμμένα περὶ ἀπαλλαγῆς· πρὸς οὓς δὴ καὶ τὴν ἐπιστολὴν εὐθέως διεπεμψάμην, πολυπραγμονῆσαι τὸν κομίσαντα κελεύσας τί ποιεῖν μέλλουσιν.

Ἱα. Δεξάμενοι δ' ἐκείνοι τὴν ἐπιστολὴν καὶ ταρβήντες οὐχὶ μετρίως, μεταπέμπονται τὸν Ἰωάννην καὶ τοὺς ἐκ τῆς βουλῆς τῶν Τιβεριέων τοὺς τε πρωτεύοντας Γαβάρων, βουλήν τε προτιθέασαι σκοπεῖσθαι κελεύοντες τί πρακτέον ἐστὶν αὐτοῖς. Τιβεριεῦσι μὲν οὖν ἀνέχεσθαι μᾶλλον ἔδοκει τῶν πραγμάτων· οὐ δεῖν γὰρ ἔρασαν ἐγκαταλιπέσθαι τὴν πόλιν αὐτῶν ἅπῃ ἐκείνοις προστεθειμένην, ἄλλως τε μὴδ' ἐμοῦ μέλλοντος αὐτῶν ἀπεῖσθαι. Τούτο γὰρ ὡς ἡπειλήκοτος ἐμοῦ κατεψεύδοντο. Ὁ δὲ Ἰωάννης οὐ μόνον τούτοις συνηρέσκετο, περυσίζηναι δὲ συνεβούλευεν αὐτῶν τοὺς δύο κα-

strictis plagisque intentatis, si qua mihi illata esset vis, populoque sublati lapidibus in Jonatham irruente, ab hostium violentia me eriperunt.

59. Postquam vero paululum progressus in eo eram ut Joanni cum militibus iter facienti obviam fierem, præ metu illius de via deflexi, et per angiportum quendam ad lacum salvus perveniens, navigio forte arrepto eoque conscenso Tarichæas trajeci, ita ut præter expectationem et periculum evaserim. Atque illico Galilæorum primores ad me acciri jubeo, illisque denarro quo modo ab Jonatha sociisque et Tiberiensibus contra fœdera proditus essem, utque parum abfuerit quin ab illis occiderer. Istis auditis, Galilæorum multitudo ira accensa me adhortabatur ut non cunctarer illis bellum inferre, sed ipsis permetterem in Joannem proficisci, eumque cum Jonatha ejusque collegis penitus e medio tollere. Attamen eos, ira licet adeo incitatos, ipse reprimebam, exspectare jubens donec rescisceremus quidnam legati in Hierosolymitarum urbem ab ipsis missi renunciaturi sint: ex illorum enim sententia quæ facti optima viderentur agere ipsos oportere aiebam. Quumque ista dixissem, eis persuasi. Tunc autem et Joannes, quod insidie ei parum successerant, Gischala se recipiebat.

60. Non multis autem post diebus revertuntur legati, et nunciabant populum valde irasci Anano et Simoni Gamalielis filio, quod, inscio communi Hierosolymorum, in Galilæam ab ipsis missi essent qui id egerint ut ex ea exciderem. Aiebant etiam legati quod incitatus ferebatur populus ad domos eorum comburendas. Præterea literas afferebant, quibus Hierosolymitarum primores, multis precibus eos obsecrante populo, mihi quidem confirmabant Galilææ principatum, Jonathæ vero ejusque collegis præcipiebant quantocius domum redire. Literis igitur perlectis in vicum Arbela concessi: quo loci congregatis Galilæis jussi legatos enarrare quantum irascerentur Hierosolymitæ et indignarentur iniquitatem eorum, quæ perpetrata erant ab Jonatha suisque, et ut regionis ipsorum præfecturam suo decreto mihi ratam fecerint; quæque Jonathæ ejusque sociis scripserant de discessu: ad quos literas e vestigio mittendas curabam, jussu tabellario curiose inquirere quidnam facturi essent.

61. Illi vero, quum epistolam acceperissent et non modicoriter turbati essent, accersunt Joannem, et seniores Tiberiensium, primoresque Gabarorum; et hac de re ad concilium referunt, consultare jubentes quidnam ipsos facere oporteat. Tiberiensibus igitur optimum videbatur ut rerum administrationem mordicus tenerent; nec debere eis aiebant urbem suam deserere quæ semet ipsis commiserit, præsertim quum foret ut ipse illis manus non abstinerem. Hoc enim confugebant, quasi id illis interminatus fuisset. Et Joannes non solum ista comprobabat, sed et suadebat ut ex ipsis duo me accusatum irent co-

τηγορήσοντας μου πρὸς τὸ πλῆθος, ὅτι μὴ καλῶς τὰ κατὰ τὴν Γαλιλαίαν διοικῶ, καὶ πείσειν βραδίως αὐτοὺς ἔφην διὰ τε τὸ ἀξίωμα καὶ παντὸς πλήθους εὐτρεπῶς ἔχοντας. Δόξαντος οὖν τοῦ Ἰωάννου κρατίστην εἰσηνηνοχέαι γνώμην, ἔδοξε δύο μὲν ἀπέναι πρὸς τοὺς Ἱεροσολυμίτας, Ἰωνάθην καὶ Ἀνανίαν, τοὺς ἐτέρους δὲ δύο μένοντας ἐν τῇ Τιβεριάδι καταλιπεῖν. Συνεπηγάγοντο δὲ φυλακῆς ἕνεκα τῆς ἐαυτῶν ὀπλίτας ἑκατόν.

10 ζβ'. Τιβεριεῖς δὲ τὰ μὲν τεῖχ' προενόησαν ἀσφαλισθῆναι, τοὺς ἐνόικους δὲ κελεύουσιν ἀναλαβεῖν τὰ ὅπλα· καὶ παρ' Ἰωάννου δὲ μετεπέμψαντο στρατιώτας οὐκ ὀλίγους συμμαχῆσοντας εἰ δεήσειεν αὐτοῖς τὰ πρὸς ἐμέ. Ἦν δὲ ὁ Ἰωάννης ἐν Γισχάλοις. Οἱ τοίνυν 15 περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀναζητούντες ἀπὸ τῆς Τιβεριάδος ὡς ἤκον εἰς Δαβάρριτα κώμην ἐν ταῖς ἐσχατιαῖς τῆς Γαλιλαίας κειμένην ἐν τῷ μεγάλῳ πεδίῳ, περὶ μέσην νύκτα τοῖς ἐμοῖς φύλαξιν ἐμπίπτουσιν· οἱ καὶ κελεύσαντες αὐτῶν τὰ ὅπλα καταθέσθαι, ἐφύλασσον ἐν 20 δεσμοῖς ἐπὶ ὀπῶ, καθὼς αὐτοῖς ἐντετάλην. Γράφει δὲ πρὸς με ταῦτα δηλῶν Λευὶς, ὃ τὴν φυλακὴν ἐπιστετεύκειν. Παραλιπὼν οὖν ἡμέρας δύο, καὶ μηδὲν ἐγνωκέναι προσποιησάμενος, πέμψας πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς συνβούλευον αὐτοῖς τὰ ὅπλα καταθεμένους 25 ἀπολύειν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν ἐαυτῶν. Οἱ δὲ (δόξαν γὰρ εἶχον τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἤδη διαπεπορευθῆσαι) βλασφημῶς ἐποιήσαντο τὰς ἀποκρίσεις. Μὴ καταπαλαγείς δ' ἐγὼ καταστρατηγεῖν αὐτοὺς ἐπενόουν· πρὸς γὰρ τοὺς πολίτας ἐξάπτειν 30 πόλεμον οὐκ ἐνόμιζον εὐσεβὲς εἶναι. Βουλόμενος δ' αὐτοὺς ἀποσπάσαι τῶν Τιβεριέων, μυρίους ὀπλίτας τοὺς ἀρίστους ἐπιλέξας, εἰς τρεῖς μοῖρας διείλον, καὶ τούτους μὲν ἀφανῶς ἐν κώμαις προσέταξα λογῶντας περιμένειν, χιλίους δὲ εἰς ἑτέραν κώμην, ὁρενὴν μὲν 35 ὁμοίως, ἀπέχουσαν δὲ τῆς Τιβεριάδος τέσσαρας σταδίους, εἰσάγαγον, κελεύσας ἐκείνους ἐπειδὴν λάβουσι σημεῖον εὐθὺς καταβαίνειν. Αὐτὸς δὲ τῆς κώμης προελθὼν ἐν προὔπτῳ καθεζόμην. Οἱ δὲ Τιβεριεῖς ὁρῶντες ἐξέτρεχον συνεχῶς καὶ πολλὰ κατεκερτόμουν. 40 Ὅσαυτῇ γοῦν ἀφροσύνῃ κατέσχεν αὐτοὺς ὥστε ποιήσαντες εὐπρεπῇ κλίνῃν προὔθεσαν, καὶ περὶ αὐτὴν ἱστάμενοι ὠδύροντό με μετὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος. Διετιθέμην δ' ἐγὼ τὴν ψυχὴν ἡδέως τὴν ἀνοιαν αὐτῶν ἐπιβλέπων.

45 ζγ'. Βουλόμενος δὲ δι' ἐνέδρας λαβεῖν τὸν Σίμωνα καὶ σὺν αὐτῷ τὸ Ἰωάχαρον, πέμψας πρὸς αὐτοὺς παρεκάλουν ὀλίγον τῆς πόλεως πορρωτέρω μετὰ φίλων πολλῶν τε τῶν φυλαζόντων αὐτοὺς ἔλθειν· βούλεσθαι γὰρ ἔφην καταβάς σπείσασθαι πρὸς αὐτοὺς καὶ διανεί- 50 μασθαι τὴν προστασίαν τῆς Γαλιλαίας. Σίμων μὲν οὖν, διὰ τε ἀνοιαν καὶ πρὸς ἐλπίδι κέρδους ἀπατηθεὶς, οὐκ ὥκνησεν ἔλθειν· ὁ δὲ Ἰωάχαρος ἐνέδραν ὑποπτέυσας ἐμεινεν. Ἀναβάντα δὲ τὸν Σίμωνα μετὰ φίλων τῶν παραφυλασσόντων αὐτὸν ὑπαντίστας ἤσπα-

ram populo *Hierosolymitano*, quod Galilææ res non satis commodè administrem; idque eos facile persuasuros esse dicebat, quum ob auctoritatem, tum quod vulgus varium sit et mutabile. Itaque quum sententiam optimam dixisse visus fuerit Joannes, placuit illis ut duo quidem ad Hierosolymitas abirent, Jonathas et Ananias, alios vero duos apud Tiberiadem mausuros relinqui. Atque in sui custodiam milites centum cogeant.

62. Tiberienses autem mœnibus quidem suis firmandis providerunt, incolas vero arma jubent resumere: et ab Joanne, qui tum Gischalis erat, non paucos milites acciverunt, auxilio futuros, si quando res suæ mecum eis egerent. Interim Jonathas suique Tiberiade digressi, simul atque veniebant ad vicum Dabaritta, in extremis Galilææ finibus situm, in campo magno, circa mediam noctem in manus incidunt custodem meorum. Illi vero, quum eos arma deponere jussissent, in vinculis eodem loco asservabant, prout eis præceperam. Mihi autem ista per literas significat Levi, cui custodiam commiseram. Itaque biduo post exacto, quumque nihil me rescivisse simulassem, misso ad Tiberienses nuncio, consulebam ut sinerent homines positis armis in suam quemque domum discedere. Illi vero (nam Jonatham cum suis Hierosolyma jam pervenisse opinabantur) maledica mihi responsa dederunt. Atqui ego, nihil consternatus, strategemate contra eos uti cogitabam: nam nefas esse ducebam contra cives bellum accendere. Volens igitur eos a Tiberiensibus abstrahere, delectis militum fortissimorum decem millibus, eos trifariam divisi, et imperavi ut in vicis in insidiis collocati latitarent; mille autem in vicum alium deducebam, perinde quidem montanum, a Tiberiade vero quattuor stadiis dissitum, quibus edixi ut, simul ac signum acceperint, descenderent. At ipse vico egressus in aperto et propatulo loco castra locabam. Quod quum viderent Tiberienses, continuo se ex oppido proripiebant, et multa in me convicia jactabant. Imo tanta eos amentia cōrripiebat, ut lectica decenter instructa meam imaginem super ea proposuerint, eamque circumstantes me complorarent cum lusu risuque. At ego, quum illorum dementia aspicerem, ad hilaritatem me componebam.

63. Quum autem vellem Simonem per insidias intercipere et cum eo Joazarum, misso ad eos nuncio obsecrabam ut paulum extra urbem procederent, assumptis secum amicis et aliquamnullis qui ipsis præsidio essent: velle enim me aiebam, cum ad eos descendissem, fedus cum illis ferire et Galilææ præfecturam dividere. Et Simon quidem, per imprudentiam et luci spe inescatus, non cunctatus est venire; Joazarus vero insidias suspicatus domi manebat. Simoni igitur, quum ascendisset una cum amicis qui ipsi præsidio essent, obviam factus benigne comiterque cum

ζῶμην φιλοφρόνως καὶ χάριν ἔχειν ὁμολογούν ἀνα-
 θάντι. Μετ' οὐ πολὺ δὲ συμπεριπατῶν ὡς κατὰ μό-
 νας τι βουλόμενος εἰπεῖν, ἐπεί πορρωτέρω τῶν φίλων
 ἀπήγαγον, μέσον ἀράμενος ἀγαγεῖν εἰς τὴν κώμην τοῖς
 5 μετ' ἐμοῦ φίλοις ἔδωκα· τοὺς ὀπλίτας δὲ καταβῆναι
 κελεύσας, προσέβαλλον μετ' αὐτῶν τῇ Τιβεριάδι. Μά-
 χης δὲ γενομένης ἀμφοτέρωθεν καρτερᾶς, καὶ ὅσον
 οὐπω τῶν Τιβεριέων νικούντων, (ἐπεφύγεισαν γὰρ οἱ
 παρ' ἡμῖν ὀπλίται,) τὸ γινόμενον ἰδὼν καὶ τοὺς μετ'
 10 ἐμαυτοῦ παρακαλέσας νικώντας ἤδη τοὺς Τιβεριεῖς, εἰς
 τὴν πόλιν συνεδίωξα· ἑτέραν δὲ δύναμιν εἰσπέμψας διὰ
 τῆς λίμνης προσέταξα τὴν πρώτην λαβοῦσιν οἰκίαν
 ἐμπρῆσαι. Τούτου δὲ γενομένου νομίσαντες οἱ Τίβε-
 15 ριεῖς εἰληθῆναι κατὰ κράτος αὐτῶν τὴν πόλιν, ὑπὸ φό-
 βου ῥίπτουσι τὰ ὄπλα, μετὰ γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων
 ἰκέτευον φείσασθαι τῆς πόλεως αὐτῶν. Ἐγὼ δὲ πρὸς
 τὰς δεήσεις ἐπικλασθεὶς τοὺς μὲν στρατιώτας τῆς ὁρμῆς
 ἐπέσχον, αὐτοὺς δὲ (καὶ γὰρ ἐσπέρα κατέλαβεν) μετὰ
 20 τῶν ὀπλιτῶν ἀπὸ τῆς πολιορκίας ὑποστρέψας περὶ τὴν
 τοῦ σώματος θεραπείαν ἐγινόμην. Καλέσας δὲ ἐπὶ
 τὴν ἐστίασιν τὸν Σίμωνα παρεμβούμην περὶ τῶν γε-
 γονότων· ὑπισχνούμην τε δοῦς ἐφόδια αὐτῷ παραπέμ-
 ψειν εἰς Ἱεροσόλυμα μετὰ πάσης ἀσφαλείας.

ξδ'. Κατὰ δὲ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν μυρίους ἐπαγό-
 25 μενος ὀπλίτας ἦγον εἰς Τιβεριάδα, καὶ μεταπειψάμε-
 νος εἰς τὸ στάδιον τοὺς πρώτους αὐτῶν τοῦ πλῆθους, ἐκέ-
 λευσα φράζειν οἵτινες εἰεν αἵτιοι τῆς ἀποστάσεως.
 Ἐνδείξαμένων δὲ τοὺς ἄνδρας, ἐκείνους μὲν δεδεμένους
 εἰς τὴν Ἰωτάπην πόλιν ἐξέπεμψα, τοὺς δὲ περὶ τὸν
 30 Ἰωνάθην καὶ Ἀνανίαν λύσας τῶν δεσμῶν καὶ δοῦς ἐφό-
 δια μετὰ Σίμωνος καὶ Ἰωαζάρου καὶ ὀπλιτῶν πενταχο-
 σίων, οἱ παραφυλάξουσιν αὐτοὺς, ἐξέπεμψα εἰς τὰ
 Ἱεροσόλυμα. Τιβεριεῖς δὲ πάλιν προσελθόντες συγ-
 γινώσκειν αὐτοῖς παρεκάλουν περὶ τῶν πεπραγμένων,
 35 ἐπανορθώσεσθαι τὰς ἁμαρτίας τῇ μετὰ ταῦτα πρὸς ἐμὲ
 πίστει λέγοντες. Τὰ δὲ ἐκ τῆς ἐαρπαγῆς περισσεύ-
 σαντα σῶσαί με τοῖς ἀπολέσασιν ἐδέοντο. Κἀγὼ τοῖς
 ἔχουσι προσέταττον εἰς μέσον πάντα φέρειν· ἀπειθούν-
 των δὲ μέχρι πολλοῦ, θεασάμενός τινα τῶν περὶ ἐμὲ
 40 στρατιωτῶν λαμπροτέραν τοῦ συνήθους περιεκείμενον
 στολὴν, ἐπυθόμην πόθεν ἔχοι· εἰπόντος δὲ ἐκ τῆς κατὰ
 πόλιν ἀρπαγῆς, ἐκείνον μὲν πληγαῖς ἐκόλασα, τοῖς δὲ
 ἄλλοις ἅπασιν ἠπειλήσα μείζω τιμωρίαν ἐπιθήσειν μὴ
 κομίσασιν εἰς ἐμφανὲς ὅσα ἠρπάκεισαν. Πολλῶν δὲ
 45 συναχθέντων, ἐκάτω τῶν Τιβεριέων τὸ ἐπιγνωσθὲν
 ἀποδέδωκα.

ξε'. Γεγονὸς δ' ἐνταῦθα τῆς διηγήσεως βούλομαι
 πρὸς Ἰούστον, καὶ αὐτὸν τὴν περὶ τούτων πραγματείαν
 γεγραφότα, πρὸς τε τοὺς ἄλλους τοὺς ἱστορίαν μὲν γρά-
 50 ζειν ὑπισχνουμένους, περὶ δὲ τὴν ἀλήθειαν ὀλιγώρους,
 καὶ δι' ἔθραν ἡ χάριν τὸ ψεῦδος οὐκ ἐντροπομένους,
 μικρὰ διελθεῖν. Πράττουσι μὲν γὰρ ὁμοῖον τι τοῖς πε-
 ρὶ συμβολαίων πλαστὰ γράμματα συντιθεῖσιν, τῶν δὲ
 μνημεῖαν ὁμοίως τιμωρίζαν ἐκείνοις δεδιέναι κατατρο-

salutabam, fatebarque me gratiam illi habere quod ad nos
 ascenderit. Paulō vero post, cum eo deambulans, quasi ei
 seorsum remotisque arbitris vellem aliquid dicere, ubi lon-
 gius eum abduxeram, correptum medium amicis qui
 mecum erant tradidi, in vicum perducendum: militibus-
 que descendere jussis, cum ipsis Tiberiadem ibam oppugna-
 tum. Quum autem utrinque acriter pugnatum esset, pa-
 rumque aberat quin victoria cederet Tiberiensibus, (milites
 enim mei jam terga dederant,) ipse hoc conspecto, eos qui
 mecum erant adhortatus, victores prius Tiberienses in civi-
 tatem usque persequutus sum: aliis vero copiis per lacum
 trajectis mandavi ut domum, quam primum occupassent,
 incenderent. Hoc autem facto, Tiberienses, rati vi ex-
 pugnatam esse ipsorum civitatem, prae metu arma abji-
 ciunt, cumque uxoribus ac liberis supplices orabant ut
 ipsorum urbi parceretur. Ego autem, precibus flexus, im-
 petum quidem militum colibui, ipse vero (nam vesper
 appetebat) una cum militibus ab urbis obsidione reversus,
 corpori curando incumbere. Quumque Simonem ad con-
 vivium adhibuissem, eum super iis quae acciderant conso-
 labar: atque promittebam fore ut, dato ei viatico, Hiero-
 solyma deduceretur salvus et incolumis.

64. Insequenti vero die cum decem militum millibus
 Tiberiadem veniebam, populique istius primoribus in circums
 accitis, jussi ut quinam essent defectionis auctores dire-
 rent. Quumque homines indicassent, eos quidem victos
 in urbem Jotapam misi, Jonathanem vero et Ananiam socios-
 que vinculis solutos et commeatu instructos, una cum Si-
 mone et Joazaro, et militibus quingentis qui eos custodirent
 observarentque, Hierosolyma mittendus curavi. At Tibe-
 rienses, quum ad me iterum confluiscent, supplices obse-
 crabant ut quae facta essent ipsis ignoscerem, dicentes se
 emendaturos esse quae male fecissent, suae in posterum
 erga me fidei constantia. Insper orabant ut quaecunque
 ex spoliis superessent iis servarentur qui ea perdiderant.
 Atque ego ea habentibus imperabam ut omnia quae penes
 ipsos essent in medium afferrent: diuque cunctantibus jussa
 mea exsequi, quendam e militibus meis conspicatus veste
 solito splendidiore indutum, eam unde haberet interrogabam;
 quumque respondisset, ex urbis rapinis, illum verberibus
 castigare juhebam, aliis me atrociorē poenā inflicturum
 esse minatus, nisi quicquid rapuerint in aprium protule-
 rint. Multis itaque comportatis, Tiberiensibus, quod
 quisque pro suo agnovit, reddidi.

65. Quum autem ad hanc narrationis meae partem deve-
 nerim, libet mihi verba aliquot facere ad Justum, qui et
 ipse hisce de rebus opus composuit, et ad ceteros item,
 qui historiam quidem scribere in se recipiunt, de veritate
 vero parum admodum solliciti sunt, et ex odio gratiae
 falsi quid dicere non verentur. Nam similiter quidem fa-
 ciunt ac ii qui de rebus contractis scripta in medium affe-
 runt ficta et commentitia: sed quod similia ac isti non

νοῦσι τῆς ἀληθείας. Ἰουστος γοῦν συγγράφειν τὰς περὶ τούτων ἐπιχειρήσας πράξεις καὶ τὸν πόλεμον, ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν φιλόπονος εἶναι ἐμοῦ μὲν κατέφευσται, ἡγήθευσε δὲ οὐδὲ περὶ τῆς πατρίδος. Ὅθεν (ἀπολογία-
 5 σασθαι γὰρ νῦν ἀνάγκη ἐγὼ καταφευδομαρτυρούμενος) ἐρῶ τὰ μέχρι νῦν σεσωπημένα. Καὶ μὴ θαυμάση τις ὅτι μὴ πάλαι περὶ τούτων ἐδήλωσα· τῷ γὰρ ἱστορίαν ἀναγράφοντι τὸ μὲν ἀληθεύειν ἀναγκαῖον, ἔξεσι δ' ὁμοῦς μὴ πικρῶς τὰς τινων πονηρίας ἐλέγγειν,
 10 οὐ διὰ τὴν πρὸς ἐκείνους χάριν, ἀλλὰ διὰ τὴν αὐτοῦ μετρίότητα. « Πῶς οὖν (ἵνα πῶ πρὸς αὐτὸν-ὡς πα-
 « ρόντα), Ἰουστε, δεινότετε συγγράφευν, (τοῦτο γὰρ
 « αὐγχεῖς περὶ σεαυτοῦ,) αἵτιοι γεγόναμεν ἐγὼ τε καὶ
 « Γαλιλαῖοι τῇ πατρίδι σου τῆς πρὸς Ῥωμαίους καὶ
 15 « πρὸς τὸν βασιλέα στάσεως; Πρώτερον γὰρ ἢ ἐμὲ τῆς
 « Γαλιλαίας στρατηγὸν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυ-
 « μιτῶν χειροτονηθῆναι, σὺ καὶ πάντες Τιβεριεῖς οὐ
 « μόνον ἀνείληφατε τὰ ὅπλα, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐν τῇ Συ-
 « ρίᾳ δέκα πόλεις ἐπολεμεῖτε. Σὺ γοῦν τὰς κώμας
 20 « αὐτῶν ἐνέπρησας καὶ ὁ σὸς οἰκῆτης ἐπὶ τῆς παρατά-
 « ξεως ἐκείνης ἔπεσεν. Ταῦτα δὲ οὐκ ἐγὼ λέγω μόνος,
 « ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς Οὐεσπασιανοῦ τοῦ αυτοκράτορος
 « ὑπομνήμασιν οὕτω γέγραπται, καὶ τίνα τρόπον ἐν
 « Πτολεμαῖδι Οὐεσπασιανοῦ κατεδόσαν οἱ τῶν δέκα
 25 « πόλεων ἐνοικοῖ, τιμωρίαν ὑποσχεῖν σε τὸν αἵτιον
 « ἀξιούντες. Καὶ ἐδεδώκεις ἂν δίκην Οὐεσπασιανοῦ
 « κελεύσαντος, εἰ μὴ βασιλεὺς Ἀγρίππας, λαβὼν ἐξου-
 « σίαν ἀποκτεῖναι σε, πολλὰ τῆς ἀδελφῆς Βερενίκης
 « δευθείσης, οὐκ ἀνελὼν δεδεμένον ἐπὶ πολλὸν χρόνον
 30 « ἐφύλαξεν. Καὶ αἱ μετὰ ταῦτα δὲ πολιτεῖαι σου
 « σαφῶς ἐμφανίζουσιν τὸν τε βίον τὸν ἄλλον, καὶ ὅτι
 « σὺ τὴν πατρίδα Ῥωμαίων ἀπέστησας. Ὡν τὰ
 « τεκμήρια κάγω δηλώσω μετ' ὀλίγον. Βούλομαι δ'
 « εἰπεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους Τιβεριεῖς ὀλίγα διὰ σέ
 35 « καὶ παραστῆσαι τοῖς ἐντυχάνειν μέλλουσι ταῖς ἱστο-
 « ρίαις ὅτι μῆτε φιλορώμαιοι μῆτε φιλοβασιλεῖς γεγό-
 « νατε. Τῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ πόλεων αἱ μέγισταί,
 « Σέπφορις καὶ Τιβεριὰς ἡ σὴ πατρίς, ὧ Ἰουστε·
 « ἀλλὰ Σέπφορις μὲν ἐν τῇ μεσαιτατῇ τῆς Γαλιλαίας
 40 « κειμένη καὶ περὶ αὐτὴν κώμας ἔχουσα πολλὰς, καὶ
 « τι θρασύνεσθαι δυναμένη πρὸς Ῥωμαίους, εἶπερ
 « ἠθέλησεν, εὐχερῶς, διεγωνοῦσα τῇ πρὸς τοὺς δεσπό-
 « τας ἐμμένειν πίστει, καὶ ἐμὲ τῆς πόλεως αὐτῶν ἐξέ-
 « κλεισε, καὶ στρατεύσασθαι τίνα τῶν πολιτῶν Ἰου-
 45 « δαίοις ἐκώλυεν· ὅπως δὲ καὶ τὰ πρὸς ἡμᾶς ἀσφαλῆς
 « εἴη, ἡπάτησάν με τείχεσιν αὐτῶν τὴν πόλιν ὀχυρῶ-
 «σαι προτρέψαντες. Καὶ παρὰ Κεστίου Ἰάλλου τοῦ
 « τῶν ἐν τῇ Συρίᾳ Ῥωμαϊκῶν ταγμάτων ἡγεμονεύσαν-
 « τος φρουρὰν ἐκόντες ἐνεδέξαντο, καταφρονήσαντες
 50 « ἐμοῦ τότε μέγα δυναμένου καὶ πᾶσι δι' ἐκπλήξεως
 « ὄντος. Πολιορκουμένης δὲ τότε τῆς μεγίστης ἡμῶν
 « πόλεως Ἱεροσολύμων, καὶ τοῦ κοινοῦ πάντων ἱεροῦ
 « κινδυνεύοντος ἐν τῇ τῶν πολέμιων ἐξουσίᾳ γενέσθαι,
 « συμμάχιν οὐκ ἔπειψαν μὴ βουλόμενοι δοκεῖν κατὰ

metuant supplicia, parvi pendunt et contemptui habent veritatem. Justus igitur de iis quæ a nobis gesta fuerint et de bello scribere aggressus, ut diligentiam adhibuisse videretur, de me mentitus est, deque patria sua ne vera quidem protulit. Quamobrem (necesse enim habeo me-
 met contra falsa testimonia defendere) eloquar ea quæ hactenus siliui. Neque mirum cuiquam sit quod non antea ea indicaverim : historiam enim scribenti vera dicere nec-
 cessarium est; licet tamen ei non acerbe redarguere quo-
 rundam improbitatem, non tam illorum gratia, quam ut sese moderatum esse ostendat. « Quo modo igitur (ut
 « ipsum tanquam præsentem alloquar), Juste, historicorum
 « gravissime, (id enim tibimet arrogas,) ipse et Galilæi pa-
 « triæ tuæ auctores fuimus seditionis adversum Romanos
 « et regem? Prius enim quam a communi Hierosolymorum
 « prætor Galilææ essem constitutus, tu et Tiberienses uni-
 « versi non solum arma corripuistis, sed et Syriæ decapoli
 « bellum intulistis. Tu quippe illius vicos incendiisti, tuus-
 « que famulus in acie illie cecidit. Atque hæc non a me tan-
 « tum dicuntur, sed et in Vespasianī Imperatoris commen-
 « tariis scripta reperiuntur; et quo modo Vespasianum apud
 « Ptolemaidem clamoribus prosequuti sunt decapolitani,
 « te unum auctorem ad supplicium deposcentes. Et pœna
 « dedisses jussu Vespasianī, nisi Agrippa rex, accepta po-
 « testate te interimendi, multis precibus a sorore Berenice
 « interpellatus, te non sustulisset, sed diu in custodia
 « vinctum servasset. Quin et res, quas postea in republica
 « gessisti, palam faciunt et reliquam tuam vitam, et quod
 « tu patriæ tuæ auctor fueris defectionis a Romanis. Id quod
 « multis indicis paulo infra confirmatum ibo. Volo autem
 « propter te aliis etiam Tiberiensibus pauca dicere, facere-
 « que ut sciant qui has legent historias, quod neque Ro-
 « manorum neque regis amici fueritis. Urbium in Galilæa
 « maximæ sunt Sepphoris et Tiberias, tua, Juste, patria :
 « sed Sepphoris quidem in media Galilæa sita, et circa se
 « habens vicos quamplurimos, quæque facile poterat, si
 « quidem voluisset, adversus Romanos aliquid audere,
 « secum tamen statuens suam erga dominos fidem servare,
 « et me urbe sua exclusit, edictoque prohibuit civium suo-
 « rum quenquam Judæis merere : utque a me extra peri-
 « culum esset, dolo me induxerunt ut urbem eorum mæ-
 « nibus munirem. Quo facto præsidium receperunt a
 « Cestio Gallo, qui Romanis legionibus in Syria præerat,
 « me contempto, qui tum potens valde eram et omnibus
 « terrori. Quum autem eo tempore oppugnarentur Hiero-
 « solyma, urbs apud nos amplissima, et parum aberat quin
 « templum omnibus commune in hostium potestatem veni-
 « ret, non miserunt suppetias, quod videri nollent arma

« Ῥωμαίων ὄπλα λαβεῖν. Ἦ δὲ σὴ πατρίς, ὦ Ἰούστε,
 « κειμένη ἐν τῇ Γεννησαρίτιδι λίμνῃ, καὶ ἀπέχουσα
 « Ἰππου μὲν στάδια τριάκοντα, Γαδάρων δὲ ἐξήκοντα,
 « Σκυθοπόλεως δὲ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν τῆς ὑπερχόου βα-
 « σιλείας, μηδεμιᾶς δὲ πόλεως Ἰουδαίων παρακειμέ-
 « νης, εἰ ἤθελε τὴν πρὸς Ῥωμαίους πίστιν φυλάττειν,
 « ῥάως ἐδύνατο· καὶ γὰρ ἥ τε πόλις δὲ τε δῆμος ὄπλων
 « ἠύπορεῖτο. Ἄλλ' ὥς σὺ φῆς αἴτιος ἤμην ἐγὼ τότε·
 « μετὰ ταῦτα δὲ τίς, ὦ Ἰούστε; πρὸ γὰρ τῆς Ἱεροσο-
 « λύμων πολιορκίας οἶδας ὑπὸ Ῥωμαίοις ἐμὲ γενόμενον
 « καὶ Ἰωταπάτα κατὰ κράτος ληφθέντα, φρούριά τε
 « πολλὰ, πολὺν τε Γαλιλαίων ὄχλον κατὰ τὴν μάχην
 « πέσοντα. Τότε οὖν ἐγρῆν ἡμῖς πάντως ἀπῆλλα-
 « γμένους τοῦ δι' ἐμὲ φόβου ῥίψαι τε τὰ ὄπλα καὶ πα-
 « ραστῆναι τῷ βασιλεῖ καὶ Ῥωμαίοις, ὅτι δὴ οὐχ
 « ἐκόντες, ἀλλ' ἀναγκασθέντες ἐπὶ τὸν πρὸς αὐτοὺς
 « ὀρμήσατε πόλεμον. Ὑμεῖς δὲ καὶ περιεμείνατε
 « Οὐεσπασιανὸν, ἕως αὐτὸς ἀρικόμενος μετὰ πά-
 « σης τῆς δυνάμεως προσέβη τοῖς τείχεσι, καὶ τότε
 « διὰ φόβον τὰ ὄπλα κατέθεσθε, καὶ πάντως ἂν ὑμῶν ἡ
 « πόλις ἦλω κατὰ κράτος, εἰ μὴ τῷ βασιλεῖ δεομένῳ
 « καὶ τὴν ἄνοιαν ὑμῶν παραιτουμένῳ συνεχώρησεν
 « Οὐεσπασιανός. Οὐκ ἐγὼ τοῖνον αἴτιος, ἀλλ' ὑμεῖς
 « οἱ πολεμικὰ φρονήσαντες. Ἦ οὐ μέμνησθε ὅτι το-
 « 25 « σαυτάκις ὑμῶν ἐγκρατὴς γενόμενος οὐδένα διέφθειρα;
 « στασιάζοντες δὲ ὑμεῖς πρὸς ἀλλήλους, οὐ διὰ τὴν πρὸς
 « τὸν βασιλέα καὶ Ῥωμαίους εὐνοίαν, διὰ δὲ τὴν ὑμε-
 « τέραν αὐτῶν πονηρίαν ἑκατὸν ὀγδοήκοντα πέντε τῶν
 « πολιτῶν ἀπεκτείνετε, κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐμοῦ
 « 30 « πολιορκουμένου ἐν Ἰωταπάτοις ὑπὸ Ῥωμαίων. Τί
 « δ' οὐχὶ κατὰ τὴν τῶν Ἱεροσολύμων πολιορκίαν δισχί-
 « λιοι Τιβεριέων ἐξήτάσθησαν, οἱ μὲν πεπτωκότες, οἱ
 « δὲ ληφθέντες αἰχμαλῶται; Ἀλλὰ σὺ πολέμιος οὐ γε-
 « γονέναι φήσεις, ὅτι πρὸς βασιλέα τότε ἔφυγες· καὶ
 « 35 « τοῦτο δὲ διὰ τὸν ἐξ ἐμοῦ φόβον φημί σε πεποιθέναι.
 « Κἀγὼ μὲν πονηρὸς, ὡς λέγεις· δὲ βασιλεὺς Ἀγρίπ-
 « πας, δὲ τὴν ψυχὴν σοι συγχώρησας ὑπὸ Οὐεσπασιανοῦ
 « θανεῖν κατακρινέντι, δὲ τοσοῦτοις ὠρησάμενος χρή-
 « μασι, τίνος ἔνεκεν ὕστερον δις μὲν ἔδησε, τοσαῦτα
 « 40 « κίς δὲ φυγεῖν τὴν πατρίδα προσέταξε, καὶ ἀποθανεῖν
 « δὲ κελεύσας ἀπαξ, τῇ ἀδελφῇ Βερενίκῃ, πολλὰ δεη-
 « θείσῃ, τὴν σωτηρίαν ἐχαρίσατο; καὶ μετὰ τοσαῦτα
 « δέ σου τὰ κακουργήματα τάξιν ἐπιστολῶν σοι πι-
 « στεύσας, ὡς καὶ ταύτας σὲ ἤρε βραδουργοῦντα, ἀπή-
 « 45 « λασε τῆς ὀψεως. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἐλέγχειν
 « ἐπ' ἀκριβὲς εἴω. Θαυμάζειν δ' ἔπεισέ μοι τὴν σὴν
 « ἀναίδειαν, ὅτι τολμᾷς λέγειν ἀπάντων τῶν τὴν πρα-
 « γματείαν αὐτῇ γεγραφότων αὐτὸς ἄμεινον ἐξηγγελ-
 « κέναι, μῆτε τὰ πραχθέντα κατὰ τὴν Γαλιλαίαν
 « 50 « ἐπιστάμενος (ἥς γὰρ ἐν Βηρυτῷ τότε παρὰ βασιλεῖ)
 « μὴδ' ὅσα ἔπαθον Ῥωμαῖοι ἐπὶ τῆς Ἰωταπάτων πο-
 « λιρκίας ἡ ἑώρασαν ἡμῖς παρακολουθήσας, μὴδ' ὅσα
 « κατ' ἐμαυτὸν ἔπραξα πολιορκούμενος δυνηθεὶς πυθέ-
 « σθαι. Πάντες γὰρ οἱ ἀπαγγέλιαντες ἂν διεφθάρσαν

« sumpsisse adversus Romanos. Tua vero patria, o Juste,
 « ad lacum Gennesariten sita, et distans ab Hippo triginta
 « stadiis, Gadaris sexaginta, et Scythopoli in ditione regis
 « centum et viginti, quum Judaeorum urbs nulla ei adja-
 « ceat, si voluisset, facile Romanis fidem servare potuit:
 « nam et civitati ipsi et populo abunde armorum erat.
 « Verum, ut tu dicis, ipse tunc eram in causa: at quis
 « postea, o Juste? nam antequam obsiderentur Hierosolyma,
 « nosti me sub Romanis fuisse, et vi capta Iotapata, mul-
 « taque castella, magnamque populi Galilaeae partem acie
 « cecidisse. Tunc igitur oportebat vos omnino a mei ter-
 « rore liberatos arma abjecisse, et auxilio venisse regi
 « Bermanisque, quandoquidem non sponte, sed necessitate
 « coacti in bellum contra eos irruistis. Quin et vos tanta-
 « per exspectastis Vespasianum, dum ipse cum omnibus
 « suis copiis mœnibus oppugnandis sese admovent: ac tunc
 « demum praeter metu arma posuistis, et proculdubio vestram
 « vi expugnasset urbem, nisi regi supplicanti vestramque
 « stultitiam excusanti vos condonasset Vespasianus. Non
 « mea igitur est culpa, sed vestra, qui belligerare studuistis.
 « Annon meministis quod, vobis toties superatis, vestrum
 « neminem interfecerim? quum vero vos seditionem inter
 « vosmet agitaretis, non ex benevolentia erga regem et
 « Romanos, sed vestrum ipsorum ex militia, centum et
 « octoginta quinque cives occidistis, quo tempore ipse
 « a Romanis obsiderer Iotapatidis. Quid? annon in Hieroso-
 « lymitana obsidione recensita sunt Tiberensium duo
 « millia, qui partim ceciderunt, partim captivi facti sunt?
 « Sed forsan tu hostem te fuisse negabis, quod tum profu-
 « geris ad regem: id quod te fecisse aio mei metu. Et tu
 « quidem me hominem improbum esse dicis. Verum rex
 « Agrippa, qui tibi a Vespasiano capitis damnato vitam in-
 « dulsit et tam magna pecunia te donavit, qua demum
 « causa semel et iterum in vincula te conjecit, totiesque e
 « patria in exilium ire jussit? quumque semel te morti ad-
 « dixisset, *nonne* multis Berenices sororis precibus motus
 « salutem tibi concessit? Postea vero quum te, in tot maleficiis
 « deprehensum, ei ab epistolis esse voluisset, ut comperit
 « hic quoque te mala fide rem agere, a conspectu suo te
 « abegit. Sed in hac diligentius inquirere eaque redar-
 « guere desino. Ceterum mihi subit mirari impudentiam
 « tuam, qui ausus sis dicere, te omnibus qui harum rerum
 « historiam literis mandarunt, melius eas scriptis tuis
 « enarrasse, quum nec ea resciveris quae per Galileam gesta
 « sunt, (tunc enim Beryti eras apud regem,) nec eorum
 « quae Romani passi sunt in Iotapatorum obsidione noster
 « pati fecerunt, notitiam assequutus fueris; nec res a me
 « gestas dum obsiderer discere potueris. Nam omnes qui
 « ista narrando erant acierum conflictu illic perierunt. Sed

« ἐπὶ τῆς παρτάξεως ἐκείνης. Ἄλλ' ἴσως τὰ κατὰ
 « τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πραγμάτων μετὰ ἀκριβείας φήσεις
 « συγγεγραπέναι. Καὶ πῶς οἶόν τε ; οὔτε γὰρ πολέμῳ
 « παρέτυχες οὔτε τὰ Καίσαρος ἀνέγνως ὑπομνήματα,
 « μέγιστον δὲ τεκμήριον, τοῖς Καίσαρος ὑπομνήμασιν
 « ἐναντίαν πεποιήσαι τὴν γραφὴν. Εἰ δὲ θαρρεῖς
 « ἄμεινον ἀπάντων συγγεγραπέναι, διὰ τί, ζῶντων
 « Οὐεσπασιανοῦ καὶ Τίτου τῶν αυτοκρατόρων τοῦ πο-
 « λέμου γενομένων, καὶ βασιλέως Ἀγρίππας περιόντος
 10 « ἔτι καὶ τῶν ἐκ γένους αὐτοῦ πάντων, ἀνδρῶν τῆς
 « Ἑλληνικῆς παιδείας ἐπὶ πλεῖστον ἠκόντων, τὴν ἱστο-
 « ρίαν οὐκ ἔφερες εἰς μέσον ; πρὸ γὰρ εἰκόσιν ἐτῶν εἴ-
 « χες γεγραμμένην, καὶ παρ' εἰδότην ἐμελλες τῆς
 « ἀκριβείας τὴν μαρτυρίαν ἀποφέρεισθαι. Νῦν δ' ὅτε
 15 « ἐκείνοι μὲν οὐκέτι εἰσὶ μετ' ἡμῶν, ἐλεγχθῆναι δ' οὐ
 « νομίζεις, τεθάρρηκας. Οὐ μὴν ἐγὼ σοι τὸν αὐτὸν
 « πρόπον περὶ τῆς ἑαυτοῦ γραφῆς εἶδισα, ἀλλ' αὐτοῖς
 « ἐπέδωκα τοῖς αυτοκράτορι τὰ βιβλία, μονοῦν τῶν
 « ἔργων ἡδὴ βλεπομένων. Συνῆδιν γὰρ ἑμαυτῷ τε-
 20 « τηρηκότι τὴν τῆς ἀληθείας παράδοσιν, ἐφ' ἣ μαρτυ-
 « ρίας τεύξεσθαι προσδοκῆσας οὐ διήμαρτον. Καὶ
 « ἄλλοις δὲ πολλοῖς εὐθὺς ἐπέδωκα τὴν ἱστορίαν, ὧν
 « ἔνοι καὶ παρτετυγῆκεισαν πολέμῳ, καθάπερ βασι-
 « λεὺς Ἀγρίππας καὶ τινες αὐτοῦ τῶν συγγενῶν. Ὁ μὲν
 25 « γὰρ αὐτοκράτωρ Τίτος οὕτως ἐκ μόνων αὐτῶν ἐδου-
 « λήθη τὴν γνῶσιν τοῖς ἀνθρώποις παραδοῦναι τῶν
 « πράξεων, ὥστε χαράξας τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ τὰ βιβλία
 « δημοσιεύσθαι προσέταξεν· ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίππας
 « ἐξήκοντα δύο γέγραπεν ἐπιστολάς, τὴν τῆς ἀληθείας
 30 « παράδοσιν μαρτυρῶν. Ὡν δὲ καὶ δύο ὑπέταξα,
 « καὶ βουλευθέντι σοι τὰ γεγραμμένα γνῶναι πάρεστιν
 « ἐξ αὐτῶν. » Βασιλεὺς Ἀγρίππας Ἰωσήφῳ τῷ φιλό-
 « τῳ χαίρειν. Ἦδιστα διήλθον τὴν βίβλον. Καί μοι
 « πολλὸ ἐπιμελέστερον ἐδοξας τῶν ταῦτα συγγραφάντων
 35 « ἠκριθῶκεναι. Πέμπε δέ μοι καὶ τὰς λοιπὰς. Ἐρ-
 « ρωσο, φίλτατε. — Βασιλεὺς Ἀγρίππας Ἰωσήφῳ τῷ
 « φιλότῳ χαίρειν. Ἐξ ὧν ἔγραψας οὐδεμιᾶς εἰκοκ-
 « γήρειν διδασκαλίαν ὑπὲρ τοῦ μαθεῖν ἡμᾶς δλους
 « ἀρχῆθεν. Ὅταν μέντοι συντύχῃς μοι, καὶ αὐτὸς σε
 40 « πολλὰ κατηχήσω τῶν ἀγνοουμένων. » Ἐμοὶ δέ,
 « ἀπαρτισθείσης τῆς ἱστορίας, Ἀγρίππας οὐ χολακεύων
 « (οὐδὲ γὰρ ἐπέβαλλεν αὐτῷ) οὐδὲ εἰρωνευόμενος, ὡς σὺ
 « φήσεις, (πόρρω γὰρ ἦν ἐκεῖνος τοιαύτης κακοηθείας,)
 « ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν ἐμαρτύρει, καθάπερ πάντες οἱ
 45 « ταῖς ἱστορίαις ἐντυγχάνοντες. » Ἀλλὰ τὰ μὲν πρὸς
 « τὸν Ἰούστον, ἀναγκαίαν λαβόντα τὴν παρέχασιν, μέ-
 « γρι τούτων λελέχθω.

66. Διοικῆσας δ' ἐγὼ τὰ κατὰ τὴν Τιβεριάδα καὶ
 « καθίσας τῶν φίλων συνδριον, ἐβουλευόμην περὶ τῶν πρὸς
 60 « Ἰωάννην πραγματοποιουμένων. Ἐδόκει μὲν οὖν πᾶσι τοῖς
 « Γαλιλαίοις ὀπίσσαντα πάντας ἀπελθεῖν ἐπὶ τὸν Ἰωάννην
 « καὶ λαβεῖν παρ' αὐτοῦ δίκας ὡς πάσης τῆς στάσεως
 « αἰτίου γεγονότος. Οὐκ ἤρεσκόμην δ' ἐγὼ ταῖς γνώμαις
 « αὐτῶν, προκρίπτειν ἔμην τὰς τραχὺς χωρὶς φόβου

« forte dices te accurate omnia perscripsisse, quæ gesta
 « erant contra Hierosolymitas. Et qui potuisti, quum nec
 « ei bello interfueris, nec Caesaris commentarios legeris ?
 « maximoque est indicio, quod scriperis contra quam Ca-
 « sar in commentariis. Quodsi confidis te omnibus in
 « scribendo præstitisse, cur non, dum viverent Vespasia-
 « nus ac Titus, quorum Imperatorum auspiciis confectum
 « erat bellum, et dum Agrippa rex superstes esset, cognat-
 « tique ejus, viri Græcarum literarum peritissimi, historiam
 « tuam in lucem edidisti ? eam utique ante viginti annos
 « scriptis consignatam habebas : et poteras ab iis, quibus
 « omnia explorata erant, accuratæ diligentia testimonium
 « retulisse. Nunc vero, quando illi quidem nobiscum esse
 « desierunt, teque redargui non posse arbitraris, ausus es
 « librum edere. At non ego de meis libris perinde ac tu
 « sum veritus, sed ipsi Imperatoribus eos obtuli, quum res
 « gestæ pæne adhuc ante omnium oculos versarentur :
 « quippe conscius eram mihi servatæ ubicunque veritatis.
 « Ac proinde quum testimonium illorum speravissem, non
 « sum exspectatione mea frustratus. Quin etiam cum plu-
 « ribus aliis historiam meam communicavi, quorum non-
 « nulli bello interfuerant : inter quos fuit rex Agrippa, et
 « quidam ex ejus propinquis. Nam Titus quidem Impera-
 « tor ex iis solis rerum gestarum notitiam hominibus tradi
 « tantopere voluit, ut manu sua subscriptos publicari præ-
 « ceperit : rex vero Agrippa duas et sexaginta scripsit epi-
 « stolas, quibus veritatem a me traditam esse testatur. Ex
 « quibus sane duas etiam subjeci ; et tibi, si volueris, inde
 « licet ea cognoscere quæ scripta erant. « Rex Agrippa
 « Josepho carissimo S. Libenter admodum perlegi li-
 « brum tuum. Et mihi visus es diligenter magis et accu-
 « rate quam alii, qui de iisdem rebus scriperunt, narra-
 « tionem contexuisse. Fac autem mihi mittas quod reli-
 « quum est. Vale, carissime. — Rex Agrippa Josepho
 « carissimo S. Ex iis quæ scripsisti nihil desiderare vide-
 « ris quod aliquis te edoceat, quo nos omnes quæ gesta
 « fuerint ab initio perspecta habeamus. Tamen quum me
 « conveneris, ipse faciam ut auditione aliquam multa acci-
 « pias quæ ignorantur. » Mihi autem, historia absoluta,
 « Agrippa, non adulatione utens, (hoc enim ei non convenie-
 « bat,) neque ut tu dices dissimulatione, (nam plurimum
 « aberat ab ista ingenii malignitate,) sed, quemadmodum ii
 « omnes qui historias legunt, de veritate ejus testimonium
 « perhibebat. » Et hæc quidem quæ ad Justum spectant, de
 « quibus necessario instituenda erat digressio, hactenus dicta
 « sunt.

66. Ego vero quum res Tiberiadis curassem et amicorum
 concilium coegissem, deliberabam quid de Joanne facien-
 dum esset. Et Galilæis quidem omnibus placuit ut, quum
 ipsos armis instruxissem, in Joannem impetum facerem, de-
 que eo tanquam seditionis totius auctore penas sumerem.
 At mihi displicebat illorum sententia, cui constitutum erat
 sine caede tumultus componere. Quamobrem eos adhorta-

καταστέλλειν Ὅθεν δὴ παρήνεσα πᾶσαν εἰσενέγκασθαι πρόνοιαν ὑπὲρ τοῦ γινῶναι τὰ ὀνόματα τῶν ὑπὸ τῷ Ἰωάννῃ ὄντων. Ποιησάντων δὲ ἐκείνων, γνοὺς ἐγὼ τοὺς ἀνθρώπους οἵτινες ἦσαν, ἐξέθηκα πρόγραμμα, διὰ τούτου πίστιν καὶ δεξιὰν προτείνων τοῖς μετὰ Ἰωάννου θελήσασι λαβεῖν μετάνοιαν, καὶ ἡμερῶν εἰκοσι χρόνον προτεῖναι τοῖς βουλευσάσθαι θέλουσι περὶ τῶν ἑαυτοῖς συμφερόντων. Ἡπειλουν δὲ, εἰ μὴ ῥίψωσι τὰ ὅπλα, καταπρήσειν αὐτῶν τὰς οἰκήσεις καὶ δημοσιώσῃ τὰς οὐσίας. Ταῦτα δὲ ἀκούσαντες οἱ ἄνθρωποι καὶ παραγθέντες οὗτι μετρίως, καταλείπουσι μὲν τὸν Ἰωάννην, τὰ δ' ὅπλα ῥίψαντες ἤκον πρὸς μετρηκισχίλιοι τὸν ἀριθμόν. Μόνοι δὲ τῷ Ἰωάννῃ παρμένειαν οἱ πολλοὶ καὶ ξένοι τινὲς ἐκ τῆς Τυρίων μητροπόλεως ὡς χίλιοι καὶ πεντακόσιοι. Ἰωάννης μὲν αὐτῶν καταστρατηγηθεὶς ὑπ' ἐμοῦ, τὸ λοιπὸν ἐν τῇ πατρίδι περίφοδος ἔμεινεν.

ξ'. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν Σεπφωρίται θαρρόσαντες ἀναλαμβάνουσιν ὅπλα, πεποιθότες τῇ τε τῶν τοιχῶν ὀχυρότητι καὶ τῷ πρὸς ἑτέροις ὄντα με δρᾶν. Πέμπουσι δὴ πρὸς Κέστιον Γάλλον (Συρίας δ' ἦν οὗτος ἡγεμὼν) παρακαλοῦντες ἡ αὐτὸν ἔχειν θάπτον παραληφόμενον αὐτῶν τὴν πόλιν, ἢ πέμψαι τοὺς φρουρήσοντας. Ὁ δὲ ἄλλος ἐλεύσεσθαι μὲν ὑπέσχετο, πότε δὲ οὐ διεσάφησεν. Καὶ γὰρ ταῦτα πυθόμενος, ἀναλαβὼν τοὺς σὺν ἐμοὶ στρατιώτας καὶ ὁμήσας ἐπὶ τοὺς Σεπφωρίτας, εἶλον αὐτῶν τὴν πόλιν κατὰ κράτος. Λαβόμενοι δ' ἀπορῆς οἱ Γαλιλαῖοι, καὶ παρεῖναι τοῦ μίσους τὸν καιρὸν οἰηθέντες, (εἶχον γὰρ ἀπεχθῶς καὶ πρὸς ταύτην τὴν πόλιν,) ὤρμησαν ὡς ἄδην ἀφανίσοντες πάντας σὺν τοῖς ἐποίκοις. Εἰσδραμόντες οὖν ἐνεπίμψαν αὐτῶν τὰς οἰκίας, ἐρήμους καταλαμβάνοντες· οἱ γὰρ ἄνθρωποι δέιταντες εἰς τὴν ἀκρόπολιν συνέφυγον. Διήρπασον δὲ πάντα, καὶ τρόπον οὐδένα πορθήσεως κατὰ τῶν δημοφύλων παρελίμπανον. Ταῦτ' ἐγὼ θεασάμενος σφόδρα διετέθην ἀνιπαῶς, καὶ παύεσθαι προσέταττον αὐτοῖς, ὑπομιμνήσκων ὅτι τοιαῦτα δρᾶν δημοφύλους οὐκ ἔστιν ἔστιν. Ἡπεὶ δ' οὔτε παρακαλοῦντες οὔτε προστάσσοντες ἤκουον, ἐνίκα δὲ τὸ μῖσος τὰς παραινέσεις, τοὺς πιστοτάτους τῶν περὶ ἐμὲ φίλων ἐκέλευσα διαδοῦναι λόγους ὡς Ῥωμαίων μετὰ μεγάλης δυνάμεως κατὰ τὸ ἕτερον μέρος τῆς πόλεως εἰσβεβληκότων. Ταῦτα δ' ἐποίουν ὑπὲρ τοῦ τῆς φήμης ἐμπεσούσης ἐπισχεῖν μὲν τῶν Γαλιλαίων τὰς ὁρμὰς, διασῶσαι δὲ τὴν τῶν Σεπφωριτῶν πόλιν. Καὶ τέλος προύχρησε τὸ στρατήγημα. Τῆς γὰρ ἀγγελίας ἀκούσαντες ἐφοβήθησαν ὑπὲρ αὐτῶν καὶ καταλιπόντες τὰς ἀρπάγας ἐφυγον, μάλιστα δὲ, ἐπεὶ καμὲ τὸν στρατηγὸν ἑώρων ταῦτα ποιοῦντα. Πρὸς γὰρ τὸ πιστὸν τῆς φήμης ἐσκηπτύμην ὁμοίως αὐτοῖς διατίθεσθαι. Σεπφωρίται δὲ παρ' ἐλπίδα τὴν ἑαυτῶν ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ σοφίσματος ἐσώθησαν.

ξη'. Καὶ Τιβεριὰς δὲ παρ' ὀλίγον διηρπάσθη ὑπὸ Ἰαλιλαίων, τοιαύτης αἰτίας ὑποπεσούσης. Τῶν ἐκ

tus sum ad curam omnem adhibendam, ut eorum qui sub Joanne erant nomina ediscerent. Quod quum illi fecissent, comperto mihi qui viri essent, edictum proposui, quo fidam dextramque me illis porrigere dicebam, qui ab Joanne starent, modo resipiscerent: atque viginti dierum spatium eis præscripsi, qui suis rebus vellent consulere. Porro minitabar, nisi arma projicerent, me ignem illorum domibus subjecturum esse, bonaque illorum publicaturum. His illi auditis, nec mediocri timore perculsi, Joannem relinquunt, armisque projectis ad me venerunt, numero circiter quattuor millia. Soli vero apud Joannem manserunt cives ipsius, et peregrini quidam e Tyriorum metropoli, mille ferme et quingenti. Joannes quidem, ita meo strategemate superatus, deinceps in patria prae metu se continuit.

67. Sub idem autem tempus Sepphoritae sumptis animis ad arma provolant, freti firmitate mœnium, et quod me viderent aliis rebus distineri. Itaque mittunt ad Cestium Gallum, (erat autem is tum Syriae praeses,) rogantes ut aut ipse ocius veniret in suam fidem ipsorum civitatem accepturus, aut saltem eo mitteret militum praesidium. Gallus vero se venturum quidem esse promittebat, sed de tempore nihil constituit. Atque ego, quum ista accepissem, assumptis mecum militibus meis et in Sepphoritas facta impressione, vi illorum urbem expugnabam. Galilaei vero, hac occasione arrepta, ratique sibi adesse odii sui satiandi tempus, (isti enim civitati infesti erant infensique,) incitati ferebantur, quasi cives omnes advenasque ad internecionem usque deleturi. Itaque quum excursionem fecissent, aedes illorum, quas vacuas deprehendebant, igne cremarunt: nam homines prae metu in arcem confugiebant. Diripiebant autem omnia, nec ullum vastationi modum adhibebant adversus populares suos. Ista quum ego animadvertissem, vehementer dolebam, illisque imperabam ut desinerent, nefas esse suggerens ita tractare ejusdem tribus homines. Postquam vero neque obsecranti neque imperanti morem gerebant, (nam admonitionibus praevalebat odii magnitudo,) amicorum qui circa me erant fidissimos jussi rumorem spargere, Romanos cum magna militum manu irruptionem fecisse in alteram urbis partem. Haec autem faciebam, ut fama percrebescente Galilaeorum quidem impetus reprimetur, servareturque Sepphoritarum civitas. Tandemque bene successit hoc strategema. Audito enim ejusmodi nuncio sibi ipsis timuerunt, relictisque a tergo quae raptu ceperant, fugae se mandarunt, praesertim quum me ducent eadem facere viderent. Nam ad fidem rumori faciendam simulabam me similiter atque ipsos periculo terreri. Sepphoritae autem praeter omnium suorum spem hoc meo commento salutem consequuti sunt.

68. Sed et Tiberias parum abfuit quin a Galilaeis diriperetur, ex hujusmodi causa. Senatus ejus primores scri-

τῆς βουλῆς οἱ πρῶτοι γράφουσι πρὸς τὸν βασιλέα, παρακαλοῦντες ἀρξίσθαι πρὸς αὐτοὺς παραληφόμενον τὴν πόλιν. Ὑπέσχετο βασιλεὺς ἐργεσθαι, καὶ τὰς ἐπιστολάς ἀντιγράφει, καὶ τῶν περὶ κοιτῶνά τινι, Κρίσπῳ
 5 μὲν τοῦνομα, τὸ δὲ γένος Ἰουδαίῳ, δίδωσι πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς φέρειν. Τοῦτον κομίσαντα γράμματα γνωρίσαντες οἱ Γαλιλαῖοι καὶ συλλαβόντες ἄγουσιν ἐπ' ἐμέ· τὸ δὲ πᾶν πλῆθος, ὡς ἤκουσε, παροξυνθέν ἐφ' ὅπλα τρέπεται. Συναχθέντες δὲ πολλοὶ πανταγρόθεν κατὰ
 10 τὴν ἐπιούσαν ἦκον εἰς Ἀσούχιν πόλιν, ἐνθα δὴ τὴν κατάλυσιν ἐποιούμην, καταβοήσεις τε σφόδρα ἐποιούντο, προδότην ἀποκαλοῦντες τὴν Τιβεριάδα καὶ βασιλέως φίλην, ἐπιτρέπειν τε ἡξίουσαν αὐτοῖς καταβᾶσιν ἄρθην ἀφανίσαι. Καὶ γὰρ πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς εἶχον ἀπε-
 15 χθῶς ὡς πρὸς τοὺς Σεπφορίτας.

56. Ἐγὼ δὲ ἀκούσας ἡπόρουν τίνα τρόπον ἐξαρκάσω τὴν Τιβεριάδα τῆς Γαλιλαίων ὀργῆς ἐπ' αὐτούς. Ἀρνήσασθαι γὰρ οὐκ ἔδυνάμην μὴ γεγραφέναι τοὺς Τιβεριεῖς καλοῦντας τὸν βασιλέα· ἤλεγχον γὰρ αἱ παρ' ἐκείνου πρὸς αὐτοὺς ἀντιγραφαὶ τὴν ἀλήθειαν. Σύννοους οὖν πολλὴν ὥραν γενόμενος, ὅτι μὲν ἡδίκηχασιν, εἶπον, « Τιβεριεῖς, οἶδα καὶ γὰρ τὴν πόλιν δὲ αὐτῶν ὑμᾶς οὐ
 20 « κωλύσω διαρπάσαι. Δεῖ δ' ὅμως καὶ μετὰ κρίσεως « τὰ τηλικαῦτα πράττειν. Οὐ γὰρ μόνοι Τιβεριεῖς
 25 « προδότες τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν γεγονόσιν, ἀλλὰ πολ-
 « λοι καὶ τῶν ἐν Γαλιλαίᾳ δοκιμωτάτων. Προσμεί-
 « νετε δὲ μέχρι τοὺς αἰτίους ἀκριβῶς ἐκμάθω, καὶ
 « τότε πάντας ὑποχειρίους ἔξετε καὶ θεοὺς ἰδίᾳ ἐπάξει
 30 « παυσάμενοι τῆς ὀργῆς διελύθησαν. Τὸν παρὰ βασι-
 λέως δὲ πεμφθέντα δῆσαι κελεύσας, μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας ἐπὶ τινι τῶν ἐμαυτοῦ χρεῶν ἐπείγουσαν σκη-
 ψάμενος ἐκδημῶν τῆς βασιλείας, καλέσας τὸν Κρίσπον
 35 λάθρα προσέταξα μεθύσαι τὸν στρατιωτὴν φύλακα καὶ
 40 φυγεῖν πρὸς βασιλέα· μὴ γὰρ διωγθῆσθαι. Καὶ ὁ μὲν ταῖς ὑποθήκαις πεισθεὶς διέφυγε, Τιβεριὰς δὲ μέλλουσα δευτέρον ἀφανίσθαι, στρατιγὰ τῇ ἐμῇ καὶ
 45 προνοίᾳ τῇ περὶ αὐτῆς ὄζυν οὕτω κίνδυνον διέφυγεν.

ο'. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν Ἰουστὸς ὁ Πίστου
 40 παῖς λαθὼν ἐμὲ διὰ δρόμον πρὸς τὸν βασιλέα. Τὴν αἰτίαν δὲ, δι' ἣν τοῦτο ἐπραξεν, ἀρηγήσομαι. Λαβόν-
 τος ἀρχὴν Ἰουδαίους τοῦ πρὸς Ῥωμαίους πολέμου, Τι-
 βεριεῖς διεγνώκεισαν ὑπακούειν βασιλεῖ καὶ Ῥωμαίων
 45 μὴ ἀφίστασθαι. Πείθει δ' αὐτοὺς Ἰουστὸς ἐφ' ὅπλα
 50 χωρῆσαι, νεωτέρων αὐτῶν ἐφίμενος πραγμάτων, καὶ
 δι' ἐλπίδος ἔχων ἀρξεν Γαλιλαίων τε καὶ τῆς ἐαυτοῦ πατρίδος. Οὐ μὴν τῶν προσδοκηθέντων ἐπέτυχεν. Γαλιλαῖοι τε γὰρ, ἐχθρῶς ἔχοντες πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς,
 55 διὰ μῆνιν ὦν ὑπ' αὐτοῦ πρὸ τοῦ πολέμου ἐπεπόνθεισαν,
 οὐκ ἠνείχοντο στρατηγούτων αὐτῶν Ἰουστου. Καὶ γὰρ
 δὲ τὴν προστασίαν τῆς Γαλιλαίας πιστευθεὶς ὑπὸ τοῦ
 κοινῶν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πολλὰκις εἰς τοσαύτην ἦκον
 ὀργὴν ὡς ὀλίγου δεῖν ἀποκτεῖναι τὸν Ἰουστὸν, φέρειν
 αὐτοῦ τὴν μοχθηρίαν οὐ δυνάμενος. Δείσας οὖν ἐκεί-

bunt ad regem, rogantes ut ad ipsos veniret urbemque sub imperium suum acciperet. Rex se venturum promittebat, illisque rescripsit, et literas ad Tiberienses perferendas cui-
 dam eorum dedit, qui ei a cubiculo erant, Crispo quidem nomine, genere vero Judæo. Galilæi hunc qui literas de-
 ferebat agnitum comprehensumque ad me ducunt : plebs autem omnis, hac re audita, valde exasperata erat, et ad arma procurrebat. Quumque multi postridie ejus diei un-
 dique congregati essent, ad urbem Asochin, in qua dever-
 sabar, veniebant, et vehementer vociferabant Tiberiadem proditricem appellantes regisque amicam : postulabantque
 ut permitterem ipsis, descensu illic facto, eam funditus evertere. Tiberiensibus quippe æque infensi erant ac
 Sepphoritis.

69. Ego vero, istis auditis, mecum dubitabam quo modo Tiberiadem iratis Galilæis eriperem. Nam inflitari non pote-
 ram Tiberienses literis regem ad se accivisse; nam literæ, ab illo ad eos rescriptæ, rei veritatem arguebant. Itaque quum diu tacitus mecum cogitasset, tandem respondebam,
 « Tiberienses quidem inique egisse et ipse novi, nec per me
 « stabit quominus urbem eorum diripiatis. Veruntamen
 « ejusmodi quid non nisi adhibito judicio admittendum.
 « Non enim soli Tiberienses libertatem nostram prodiderunt,
 « sed et multi eorum qui in Galilæa fidei spectatissimæ ha-
 « bentur. Quare manete tantisper, dum exactius edidi-
 « cero quinam fuerint prodicionis auctores : et tunc omnes
 « in potestate vestra habebitis, et quotquot eorum vos
 « singuli adducere poteritis. » Atque hæc loquutus persuasi multitudini : moxque, ubi ira resederat, domum quisque
 suam discesserunt. Quum autem eum qui a rege missus erat vinciri jussissem, non ita multis post diebus, quum si-
 mulassem me necesse habere e regno abire ad aliquid ne-
 gotii conficiendum, Crispo ad me clam accito, jussi ut mili-
 tem custodem inebriaret, atque ita ad regem fugeret : neque enim a fuga retractum iri. Et hic quidem consilio meo obsequutus, evasit, Tiberias vero, quum in extremo excidii
 70. Sub idem tempus Justus Pisti filius me inscio ad re-
 gem perfugit. Causam autem, cur ita fecerit, exponam.

Quum primum ortum esset bellum, quod Judæi contra Romanos gesserunt, Tiberienses decreverant regi parere et a Romanis neutiquam desciscere. Justus vero suadet eis arma capere, quod et ipse novis rebus studeret, speraretque imperium adipisci Galilæorum patriæque suæ. Non tamen voti compos factus est. Nam et Galilæi Tiberiensibus infensi ex ira quam conceperant ob ea quæ ante bel-
 lum ab eo passi fuerant, Justum pro duce habere non fe-
 rebant. Atque ego, cui commissa erat præfectura Galilææ a communi Hierosolymorum, sæpenumero adeo ira accensus eram ut parum abfuerim ab Justo occidendo, quod malitiam ejus perpeti nequiverim. Ille igitur veri-

νος μὴ καὶ λάβῃ τέλος ἅπαξ ὁ θυμὸς, ἔπεμψε πρὸς βασιλέα, κρείσσον καὶ ἀσχυλέστερον οἰκήσιν παρ' ἐκείνῳ νομίζων.

οἱ δὲ Σεπφωρίται, παραδόξως τὸν πρῶτον κίνδυνον διαφυγόντες, πρὸς Κέστιον Ἰάλλον ἐπεμψαν, καὶ ἤκειν παρεκάλουν ὡς αὐτοὺς θάπτον παραληφόμενον τὴν πόλιν, ἢ πέμπειν δύναμιν τὴν ἀναγκάσασαν τὰς ἐπ' αὐτοὺς τῶν πολεμίων ἐπιδρομάς. Καὶ τέλος ἔπεισαν τὸν Ἰάλλον πέμψαι δύναμιν αὐτοῖς ἱππικὴν τε καὶ πεζικὴν πάλιν συγγὴν, ἣν ἔλθουσιν νυκτὸς εἰσεδέξαντο. Κακουμένης δὲ ὑπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς στρατιᾶς τῆς περὶ χώρας, ἀναλαβὼν ἐγὼ τοὺς περὶ ἐμέ στρατιώτας, ἤκον εἰς Γάρις κώμην ἔνθα βαλλόμενος χάρακα πόρρω τῆς Σεπφωριτῶν πόλεως ἀπέχων σταδίων εἴκοσι, νυκτὸς ἐπ' αὐτὴν προσέμειξα, καὶ τοῖς τέγχεσι προσέβαλλον· καὶ διὰ χλιμάκων ἐμβιδάσας συγγὸς τῶν στρατιωτῶν ἐγκρατὴς τοῦ κλειστοῦ τῆς πόλεως μέρους ἐγενόμην. Μετ' οὐ πολὺ δὲ διὰ τὴν τῶν τόπων ἀγνοίαν ἀναγκασθέντες ἀνεχωρήσαμεν, ἀνελόντες μὲν δυοκαίδεκα Ῥωμαίων πεζοὺς, δύο δὲ ἱππεῖς, ὀλίγους δὲ Σεπφωριτῶν, αὐτοὶ δὲ ἓνα μόνον ἀπεβάλομεν. Γενομένης δὲ ὑστερον ἡμῖν κατὰ τὸ πεδὸν μάχης πρὸς τοὺς ἱππεῖς, μέγρι πολλοῦ χαρτερῶς διακινδυνεύσαντες ἠττήθημεν. Περιελθόντων γάρ με τῶν Ῥωμαίων, οἱ μετ' ἐμοῦ δέισαντες ἔφυγον εἰς τοῦ πύσω. Πίπτει δὲ τῆς παρατάξεως ἐκείνης εἰς τῶν πεπιστευμένων τὴν τοῦ σώματος μου φυλακὴν, Ἰούστος τοῦνομα, καὶ παρὰ βασιλεῖ ποτε τὴν αὐτὴν τάξιν ἐσχηκώς. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν ἢ παρὰ βασιλέως δύναμις ἦκεν ἱππικὴ τε καὶ πεζικὴ, καὶ Σύλλας· ἐπ' αὐτῆς ἡγμένων, ὁ ἐπὶ τῶν σωματοφυλάκων. Οὗτος οὖν βαλλόμενος στρατόπεδον Ἰουλιᾶδος ἀπέχων σταδίου πέντε, φρουρὰν ἐπέστησε ταῖς ὁδοῖς, τῇ τε εἰς Κανὰ ἀγούσῃ καὶ τῇ εἰς Γάμαλα τὸ φρούριον, ὑπὲρ τοῦ τὰς παρὰ τῶν Γαλιλαίων ὠφελείας τοῖς ἐνοικοῖς ἀποκλείειν.

οἱ δὲ Ταῦτα δ' ὡς ἐγὼ ἐπυθόμην, πέμπω διςχιλίους ὁπλίτας καὶ στρατηγὸν αὐτῶν Ἰερεμίαν· οἱ δὲ καὶ χάρακα θέντες ἀπὸ σταδίου τῆς Ἰουλιᾶδος πλησίον τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ πλέον ἀκροβολισμῶν οὐδὲν ἐπραξαν, μέχρι τρισχιλίου ἐγὼ στρατιώτας ἀναλαβὼν ἤκον πρὸς αὐτούς. Κατὰ δὲ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν ἐν τινι φάραγγι καθίσας λόγον οὐκ ἄπωθεν αὐτῶν τοῦ χάρακος, προεκαλούμην τοὺς βασιλικούς εἰς μάχην, παραινέσας τοῖς μετ' ἐμοῦ στρατιώταις στρέψαι τὰ νῦτα μέχρις ἂν ἐπισπᾶσιν τοὺς πολεμίους προελθεῖν· ὅπερ καὶ ἐγένετο. Σύλλας γάρ, εἰκάσας ταῖς ἀληθείαις τοὺς ἡμετέρους φεύγειν, προελθὼν ἐπιδιώκειν οἷός τε ἦν. Κατὰ νότον δ' αὐτὸν λαμβάνουσιν οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας καὶ σφόδρα πάντας ἐθροῦθησαν. Ἐγὼ δὲ εὐθὺς ὡς εἶα χρυσάμενος ὑποστrophῇ, μετὰ τῆς δυνάμεως ὑπήντησα τοῖς βασιλικῶς, καὶ εἰς φυγὴν ἔτρεψα· καὶ κατόρθωτό μοι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἢ πρᾶξις μὴ ἐμποδῶν γενομένου δαίμονος τινος. Ὁ γὰρ ἵππος ἐφ' ᾧ τὴν μάχην ἐποιούμην εἰς τελευτᾷ τὸν ἐμπεσῶν συ-

tus ne ira mea aliquando in eadem prorumperet, ad regem misit, fore ratus ut apud illum et melius et tutius habitaret.

71. Sepphoritæ autem, præter opinionem e primo periculo elapsi, ad Cestium Gallum miserunt, rogantes ut ad eos ocus veniret, urbem in fidem suam accepturus, aut militum manum expediret, quæ hostium incursiones reprimeret. Tandemque persuaserunt Gallo de integro ad ipsos mittere copias aliquamnullas pedestres equestresque: quas, quum venissent, noctu receperunt. Quum autem regio finitima a militibus Romanis vexaretur, ipse, assumptis qui mecum erant militibus, in vicum cui nomen Garis veniebam, ubi, castris positis valloque circumdatis, quum abessem a Sepphori viginti stadiorum intervallo, nocte copiis urbi admotis mœnibus successi, quumque per scalas magnam militum vim ea scandere fecissem, maximam urbis partem in meam potestatem redigebam. Non multo autem post propter locorum ignorantiam necessitate coacti regressi sumus, occisis duodecim quidem Romanorum pedibus, duobus vero equitibus, et Sepphoritarum nonnullis, uno tantum e nostris desiderato. Aliquanto autem post prœlio in planitie cum equitibus conserto, quum diu pericula fortiter adissemus, victi sumus. Nam quum circumventus essem a Romanis, qui mecum erant præ metu terga vertebant. Ex illa vero acie cadit unus eorum quibus credita erat corporis mei custodia, Justus nomine, quique apud regem aliquando eundem locum tenuerat. Per idem autem tempus a rege veniebant copię equestres pedestresque, et Sylla qui dux eis præerat, satellitum præfectus. Hic igitur, quum ad stadia quinque a Juliade castra posuisset, custodias præfecit viis, uni ad Cana ducenti, alteri ad castellum Gamala, ut omni a Galilæis commeatu incolæ excluderet.

72. Ista quum primum ego accepissem, duo militum millia eo mitto, et qui dux illis esset Jeremiam. Illi vero, positis prope Jordanem amnem castris stadii intervallo ab Juliade, ad nullam nisi velitarem pugnam venerunt, donec ipse ad eos me conferebam cum tribus militum millibus. Sequenti vero die quum insidias in valle quadam collocassem, haud ita procul ab illorum castris, regio ad pugnam provocabam, admonitis qui mecum erant militibus, tantisper terga ut obverterent, quoad hostes ad progrediendum elicerent: id quod factum erat. Nam Sylla, ratus nostros fugam non simulatam capessere, egressus sese ad nos persequendum expediebat. A tergo autem ipsam occupant qui ex insidiis surgebant, et omnes valde perturbarunt. Ego vero e vestigio celeriter conversus, cum meis omnibus regiis obviam processi, et in fugam compuli. Atque prælum mihi ea die prorsus ex animi sententia successisset, nisi fors quadam mihi obstitisset. Equus enim, ex quo pugnabam, in locum cœnosum forte incidens, simul cum ipso me solo

κατήνεγκέ με ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· ὀρθύσεις δὲ τῶν
 ἄρθρων γενομένης ἐπὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς, ἐκομίσθην
 εἰς κώμην Κεφαρνώμην λεγομένην. Οἱ δὲ ἐμοὶ ταῦτ'
 ἀκούσαντες, καὶ δεδοικότες μὴ τὴν χεῖρα ἐπαθόν, τῆς
 5 μὲν ἐπὶ πλείον διώξεως ἀπέσχοντο, ὑπέστρεφον δὲ περὶ
 ἐμὲ λίαν ἀγωνιῶντες. Μεταπεμφθῆς οὖν ἱατροῦς
 καὶ θεραπευθεὶς τὴν ἡμέραν ἐκέλην, αὐτοῦ κατέμεινα
 πυρέξας, δόξαν τε τοῖς ἱατροῖς, τῆς νυκτὸς εἰς Ταριχαίας
 μετεκομίσθην.
 10 ογ'. Σύλλας δὲ καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ πυθόμενοι τὰ κατ'
 ἐμὲ πάλιν ἐθάρσυναν. Καὶ γνόντες ἀμελεῖσθαι τὰ
 περὶ τὴν φυλακὴν τοῦ στρατοπέδου, διὰ νυκτὸς ἱππέων
 λόχον ἰδρύσαντες ἐν τῇ πέραν τοῦ Ἰορδάνου, γενομένης
 15 ἡμέρας εἰς μάχην ἡμᾶς προεκαλέσαντο. Τὸν δ' ὑπά-
 κουσάντων καὶ μέχρι τοῦ πεδίου προελθόντων, ἐπιπα-
 νέντες οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας ἱππεῖς καὶ ταράζαντες αὐτοὺς
 εἰς φυγὴν ἔτρεψαν, ἔξ τε τῶν ἡμετέρων ἔκτειναν, οὐ μὴν
 μέχρι τέλους τὴν νίκην ἤγαγον. Καταπελευκέναι γάρ
 20 τινὰς ὀπλίτας ἀκούσαντες ἀπὸ Ταριχαίων εἰς Ἰουλιάδα,
 φοβηθέντες ἀνεχώρησαν.
 οδ'. Μετ' οὐ πολὺν δὲ χρόνον Οὐεσπασιανὸς εἰς
 Τύρον ἀφικνεῖται καὶ σὺν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς Ἀγρίππας.
 Καὶ οἱ Τύριοι βλασφημεῖν ἤρξαντο τὸν βασιλέα, Τυ-
 ρίων αὐτὸν καλοῦντες καὶ Ῥωμαίων πολέμιον. Τὸν
 25 γὰρ στρατοπεδάρχην αὐτοῦ Φίλιππον ἔλεγον προ-
 δεωκέναι τὴν βασιλικὴν αὐλὴν καὶ τὰς Ῥωμαίων δυ-
 νάμεις τὰς οὐσας ἐν Ἱεροσολύμοις κατὰ τὴν αὐτοῦ
 πρόσταξιν. Οὐεσπασιανὸς δὲ ἀκούσας Τυρίους μὲν
 ἐπέπληξεν, ὑβρίζουσι ἄνδρα καὶ βασιλέα καὶ Ῥω-
 30 μαίους φίλον· τῷ δὲ βασιλεῖ παρήνευσε πέμψαι Φί-
 λιππον εἰς Ῥώμην, ὑπέχοντα λόγον Νέρωνι περὶ τῶν
 πεπραγμένων. Φίλιππος δὲ πεμψθεὶς οὐχ ἦκεν εἰς
 ὄψιν Νέρωνι· καταλαβὼν γὰρ αὐτὸν ἐν τοῖς ἐσχάτοις
 35 ὄντα διὰ τὰς ἐμπεσούσας ταραχὰς καὶ τὸν ἐμφύλιον
 πόλεμον, ὑπέστρεψε πρὸς τὸν βασιλέα. Ἐπεὶ δὲ Οὐε-
 σπασιανὸς εἰς Πτολεμαῖδα παρεγένετο, οἱ πρῶτοι τῶν
 τῆς Συρίας δέκα πόλεων κατεβύων Ἰουστοῦ τοῦ
 Τιθεριέως, ὅτι τὰς κώμας αὐτῶν ἐνέπρησεν. Παρέ-
 40 δωκεν οὖν αὐτὸν Οὐεσπασιανὸς τῷ βασιλεῖ κολασθῆσά-
 μενον ὑπὸ τῶν τῆς βασιλείας ὑποτελῶν. Ὁ βασιλεὺς
 δ' αὐτὸν ἐδῆσεν, ἐκινυρῶμενος τοῦτο Οὐεσπασιανόν,
 ὡς ἀνωτέρω δεδήλωται. Σεπφωρίται δ' ὑπαντήσαντες
 καὶ ἀσπασάμενοι Οὐεσπασιανόν λαμβάνουσι δύναμιν
 καὶ στρατηγὸν Πλάκιον, ἀναβάντες δὲ μετὰ τούτων,
 45 ἐπομένου μου ἄχρι τῆς εἰς Γαλιλαίαν Οὐεσπασιανοῦ
 ἀφίξεως. Περὶ ἧς τίνα τρόπον ἐγένετο, καὶ πῶς περὶ
 Ταριχαίαν κώμην τὴν πρώτην πρὸς ἐμὲ μάχην ἐποιή-
 σατο, καὶ ὡς ἐκείθεν εἰς τὰ Ἰωτάπατα ἀνεχώρησαν,
 καὶ τὰ πεπραγμένα μοι κατὰ τὴν ταύτης πολιορκίαν,
 50 καὶ ὃν τρόπον ζῶν ληφθεὶς ἐδέθη, καὶ πῶς ἐλύθη,
 πάντα τε τὰ πεπραγμένα μοι κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν πό-
 λεμον καὶ τὴν Ἱεροσολύμων πολιορκίαν, μετὰ ἀκρι-
 βείας ἐν ταῖς περὶ τοῦ Ἰουδαικοῦ πολέμου βίβλοις
 ἀπήγγελα. Ἀναγκαῖον δ' ἐστίν, ὡς οἶμαι, καὶ ὅσα

allisit : quum autem articulorum ad manus carpum facta
 esset contusio, deportatus sum in vicum, cui nomen Ce-
 pharnome. At mei, quum ista audivissent, sollicitique essent
 ne quid forsitan pejus mihi acciderit, ab hostibus quidem
 persequendis destiterunt, atque reversi de me vehementer
 animisangebantur. Accitis igitur medicis et curatione ad-
 hibita, ibi per eam diem mansi, quod febriculam haberem,
 et nocte ex medicorum sententia translatus sum Tari-
 chæas.

73. Sylla autem et qui cum eo erant, ubi ad eos perlata
 essent quæ mihi acciderant, animos resumpserunt : quumque
 novissent negligentius custodiri castra, noctu trans Jorda-
 nem collocata in insidiis equitum turma, prima luce nos ad
 prælium provocarunt. Quibus pugnam non detrectantibus,
 et in planitiem progressis, coorti e latebris equites, terrore
 injecto eos in fugam verterunt ; ex nostris etiam sex occi-
 derunt, sibi tamen e manibus victoriam excidere passi
 sunt. Nam quum audissent milites nonnullos Tarichæis
 navibus Juliadem advectos esse, præ metu receptui cecine-
 runt.

74. Non multo autem post Vespasianus Tyrum venit, et
 cum eo Agrippa rex. Atque Tyrii regem maledictis ince-
 sere cœperunt, hostem eum vocantes et Tyriorum et Ro-
 manorum. Ejus enim exercituum præfectum Philippum
 regiam prodidisse dicebant et Romanorum milites qui
 Hierosolymis erant, idque ipsius jussu. Atqui Vespasianus
 his auditis Tyrios quidem objurgavit, quod virum et regem
 et Romanorum amicum contumeliis afficerent ; regem vero
 adhortatus est ut Philippum Romam mitteret, Neroni
 eorum quæ gesta erant rationem redditurum. Philippus
 proinde missus in Neronis conspectum non veniebat :
 quum enim offendisset eum in extremis agentem propter
 tumultus qui inciderant bellumque civile, ad regem reversus
 est. Vespasianus autem, posteaquam Ptolemaidem advena-
 rat, Decapolitanorum primores in Justum Tiberiensem palam
 vociferabant, quod vicos eorum incenderit. Quamobrem
 Vespasianus eum regi in potestatem tradidit, ut pœnas da-
 ret regni stipendiariis. At rex eum inscio Vespasiano in
 vincula conjecit, quemadmodum supra dictum est. Tum
 Sepphoritæ, obviam progressi Vespasiano, eoque salutato,
 præsidium acceperunt duce Placido, cumque illis ascende-
 runt, me a tergo eos persequente, donec in Galilæam ve-
 niret Vespasianus. De quo adventu et cujusmodi erat, et
 quo modo circa vicum Tarichæam mecum acie primum
 conflixerunt, utque illinc in Jotapata se receperunt, quæque
 ipse gessi in ejus loci obsidione, et qui factum est ut ipse
 vivus captus vinculis astrictus fuerim, et non multo post
 solutus, quæ item ipse in bello Judaico perfecti, quæque
 spectant ad Hierosolymorum obsidionem, in libris de bello
 Judaico non perfunctorie narravi. Mihi autem necessarium
 esse arbitror ut res a me in vita mea gestas, quas in libros

μη κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν πόλεμον ἀνέγραψα τῶν ἐν τῇ βίῳ μου πεπραγμένων νῦν προσαναγράψαι.

οε'. Τῆς γάρ τῶν Ἰουδαίων πολιορκίας λαβούσης τέλος, γεόμενος παρὰ Ῥωμαίοις μετὰ πάσης ἐπιμελείας ἐφυλασσόμην, τὰ πολλὰ διὰ τιμῆς ἄγοντός με Οὔεσπασιανοῦ. Καὶ δὴ κελεύσαντος αὐτοῦ ἡγαγόμεν τινὰ παρθένον ἐκ τῶν αἰχμαλωτίων τῶν κατὰ Καισάρειαν ἁλοῦσων ἐγγύριον· οὐ παρέμεινε δ' αὕτη μοι πολὺν χρόνον, ἀλλὰ λυθέντος καὶ μετὰ Οὔεσπασιανοῦ πορευθέντος εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀπηλλάγη. Γυναῖκα δ' ἐτέραν ἡγαγόμεν κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Κάκειθεν ἐπὶ τὴν Ἱεροσολύμων πολιορκίαν συμπεμφείς Τίτῳ πολλὰκίς ἀποθανεῖν ἐκινδύνευσα, τῶν τε Ἰουδαίων διὰ σπουδῆς ἔχόντων ὑποχειρίον με λαβεῖν τιμωρίας ἐνεκεν καὶ Ῥωμαίων, δσάκις νικηθεῖν, πάσχειν τοῦτο κατ' ἐμὴν προδοσίαν δοκούντων, συνεχεῖς καταβολῆσεις ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος ἐγίνοντο, κολάζειν με ὡς καὶ αὐτῶν προδότην ἀξιούντων. Τίτος δὲ Καῖσαρ, τὰς τοῦ πολέμου τύχας οὐκ ἀγνοῶν, σιγῇ τὰς ἐπ' ἐμὲ τῶν στρατιωτῶν ἐξέλυεν ὀρμάς. Ἦδη δὲ κατὰ κράτος τῆς τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλεως ἐχομένης, Τίτος Καῖσαρ ἐπειθὲν με πολλὰκίς ἐκ τῆς κατασκαφῆς τῆς πατρίδος πᾶν ὃ τι θέλωμι λαβεῖν συγχωρεῖν γάρ αὐτὸς ἔφασκεν. Ἐγὼ δὲ τῆς πατρίδος πεσοῦσης μηδὲν ἔχων τιμιώτερον, ὃ τῶν ἑαυτοῦ συμφορῶν εἰς παραμυθίαν λαβὼν φυλάττωμαι, σωμάτων ἐλευθέρων, τὴν αἴτησιν ἐποιούμεν Τίτον, καὶ βιβλίων ἱερῶν ἑλαδον χαρισσαμένου Τίτου. Μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ τὸν ἀδελφὸν μετὰ πεντηκοντα φίλων αἰτησάμενος οὐκ ἀπέτυχον. Καὶ εἰς τὸ ἱερὸν δὲ πορευθεὶς, Τίτῳ τὴν ἐξουσίαν δόντος, ἔνθα πολὺ πλῆθος αἰχμαλώτων ἐγκέκλειστο γυναικῶν τε καὶ τέκνων, ὅσους ἐπέγνων φίλων ἐμῶν καὶ συνήθων ὑπάρχοντας ἔρρυσάμην, περὶ ἑκατὸν καὶ ἐνενήκοντα ὄντας τὸν ἀριθμὸν, καὶ οὐδὲ λύτρα καταθεμένους ἀπέλυσα, συγχωρήσας αὐτοὺς τῇ προτέρᾳ τύχῃ. Περμφθεὶς δὲ ὑπὸ Τίτῳ Καίσαρος σὺν Κερεαλίῳ καὶ χιλίοις ἱππεῦσιν εἰς κώμην τινὰ Θεκῶν λεγομένην, προκατανοήσων εἰ τόπος ἐπιτηδείος ἐστὶ χάρακα δέξασθαι, ὡς ἐκείθεν ὑποστρέφων εἶδον πολλοὺς αἰχμαλώτους ἀνεσταυρωμένους καὶ τρεῖς ἐγνώρισα συνήθεις μοι γενομένους, ἤλγησα τὴν ψυχὴν, καὶ μετὰ δακρύων προσελθὼν Τίτῳ εἶπον. Ὁ δ' εὐθὺς ἐκέλευσεν καθαιρεθέντας αὐτοὺς θεραπείας ἐπιμελεσάτης τυχεῖν. Καὶ οἱ μὲν δύο τελευτῶσι θεραπευόμενοι, ὃ δὲ τρίτος ἐζήσεν.

ος'. Ἐπεὶ δὲ κατέπαυσε τὰς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ταραχὰς Τίτος, εἰκάσας τοὺς ἀγροὺς οὓς εἶχον ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἀνόνητους ἰσομένους μοι, διὰ τὴν μέλλουσαν ἐκεῖ Ῥωμαίων φρουρὰν ἐγκαθίστασθαι, ἔδωκεν ἐτέραν χώραν ἐν πεδίῳ· μέλλων τε ἀπαίρειν εἰς τὴν Ῥώμην, σύμπλουν ἐδέξατό με πᾶσαν τιμὴν ἀπονέμειν. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ῥώμην ἦκομεν, πολλὰς ἔτυχον παρὰ Οὔεσπασιανοῦ προνοίας· καὶ γὰρ καὶ καταλύσιν ἔδωκεν ἐν τῇ οἰκίᾳ· τῇ πρὸ τῆς ἡγεμονίας αὐτῷ γενομένης,

de bello Judaico non retulerim, nunc quidem memor.

75. Jotapatorum igitur obsidione ad finem perducta, quum jam essem in Romanorum potestate, summa curæ habebam, Vespasiano in plurimis honore me afficiente. Ideo illius jussu uxorem ducebam virginem quandam, ex illarum numero quæ Cæsareæ captæ erant, indigenam. Verum apud me non diu manebat, sed quum solutus essem et cum Vespasiano una profectus Alexandriam, discessit. Uxorem autem alteram ducebam Alexandriæ. Illinc quoque una cum Tito missus ad Hierosolymorum obsidionem, non semel de vita periclitatus sum, et Judæis modis omnibus id agentibus ut me in potestatem suam redigerent, quo me supplicio afficerent; et Romanis, quoties cladem aliquam acciperent, ac si ea ex mea proditione accidisset, continuo imperatorem appellantis, et me ad penam tanquam illorum proditorem deposcentibus. At Titus Cæsar, non ignarus belli vicissitudinum, militum in me impetum silentio discutiebat. Quumque in eo esset urbs Hierosolymorum ut vi expugnaretur, subinde me hortabatur Titus Cæsar ut ex patriæ excidio quicquid vellem ipse sumerem: quippe hanc potestatem se mihi concedere dicebat. Ego vero patria collapsa nihil prius habens et antiquius, quod in me arum calamitatum consolationem acceptum servarem, quam corpora libera, Titum ea poscebam, simulque accepi libros sacros, quos dono mihi dedit Titus. Quum autem non multo post fratris etiam vitam eum rogassem et amicorum quinquaginta, res mihi ex animi sententia successit. Sed et, facta mihi a Tito potestate, in templum ingressus, in quod inclusa erat magna captivarum mulierum et puerorum multitudo, quotquot inter eos amicorum meorum et familiarium deprehendi, omnes, circiter centum et nonaginta numero, liberavi, nulloque redemptionis pretio soluto dimisi in pristinum fortunæ statum restitutos. Missus deinde a Tito Cæsare cum Cereali et mille equitibus in vicum quandam cui nomen Thecoa, ad dispiciendum an locus esset castris metandis idoneus, quum illinc revertens multos viderem crucibus affixos, et in his tres mihi quondam familiares agnoscerem, animo indolui, et quum Titi pedibus lacrimans accidissem, rem ut erat ei referebam. Ille vero mox jussit ipsis detractis adhibendam esse curationem omni cum diligentia, et horum quidem duo dum curaretur animam efflarunt, tertio vero longior vitæ usura reddita est.

76. At Titus, postquam res in Judæa turbatas composuerat, facta conjectura agros quos habebam circa Hierosolyma mihi inutiles fore, propter milites Romanos illic ad regionis custodiam relinquendos, alia mihi prædia donavit in planitie: et Romam profecturus, me navigationis socium assumpsit, magno in honore habitum. Ubi vero Romam pervenimus, curæ non mediocri eram Vespasiano: nam et hospitium mihi dedit iis in ædibus, quas antequam fieri

πολιτεία τε Ῥωμαίων ἐτίμησε καὶ σύνταξιν χρημάτων
 ἔδωκεν· καὶ τιμὴν διετελεῖ μέχρι τῆς ἐκ τοῦ βίου με-
 ταστάσεως, οὐδὲν τῆς πρὸς ἐμὲ χρηστότητος ὑπελύν·
 ὁ μοι διὰ τὸν φθόνον ἤνεγκε κίνδυνον. Ἰουδαῖος γάρ
 τις, Ἰωνάθης τοῦνομα, στάσιν ἐξεγείρας ἐν Κυρήνῃ
 καὶ δισχιλίους τῶν ἐγγυρίων συναναπέσας, ἐκείνους μὲν
 αἴτιος ἀπωλείας ἐγένετο, αὐτὸς δὲ ὑπὸ τοῦ τῆς χώρας
 ἡγεμονεύοντος δεθεὶς καὶ ἐπὶ τὸν αὐτοκράτορα πεμφθεὶς
 ἔρασκεν ἐμὲ αὐτῷ ὅπλα πεπομφέναι καὶ χρήματα.
 20 Οὐ μὴν Οὐεσπασιανὸν ψευδόμενος ἔλαθεν, ἀλλὰ κα-
 τέγνω θάνατον αὐτοῦ, καὶ παραδοθεὶς ἀπέθανεν.
 Πολλάκις δὲ καὶ μετὰ ταῦτα τῶν βασκαίνοντων μοι
 τῆς εὐτυχίας κατηγορίας ἐπ' ἐμὲ συνθέντων, Θεοῦ
 προνοία πάσας διέφυγον. Ἐλαβον δὲ παρὰ Οὐεσπα-
 15 σιανοῦ δωρεὰν γῆν οὐκ ὀλίγην ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ. Καθ'
 ὃν δὴ καιρὸν καὶ τὴν γυναῖκα, μὴ ἀρεσκόμενος αὐτῆς
 τοῖς ἡθεσιν, ἀπεπεμφάμην, τριῶν παιδῶν γενομένην
 μητέρα· ὧν οἱ μὲν δύο ἐτελεύτησαν, εἷς δὲ ὃν Ὑρκανὸν
 προσηγόρευσα περίεστιν. Μετὰ ταῦτα ἡγαγόμενη γυ-
 20 ναῖκα κατωκηκυῖαν μὲν ἐν Κρήτῃ, τὸ δὲ γένος Ἰου-
 δαίαν, γονέων εὐγενεστάτων καὶ τῶν κατὰ τὴν χώραν
 ἐπιφανεστάτων, ἥθει πολλῶν γυναικῶν διαφέρουσαν, ὥς
 ὁ μετὰ ταῦτα βίος αὐτῆς ἀπέδειξεν. Ἐκ ταύτης
 δὴ μοι γίνονται παῖδες δύο· πρεσβύτερος μὲν Ἰου-
 25 στος, Σιμωνίδης δὲ μετ' ἐκείνων, ὁ καὶ Ἀγρίππας
 ἐπικληθεὶς. Ταῦτα μέντοι τὰ κατὰ τὸν οἶκον.
 Διέμεινε δὲ μοι ὁμοία καὶ τὰ παρὰ τῶν αὐτοκρά-
 τῶρων. Οὐεσπασιανοῦ γὰρ τελευτήσαντος, Τί-
 τος, τὴν ἀρχὴν διαδεξάμενος, ὁμοίαν τῷ πατρὶ τὴν
 30 τιμὴν μοι διεφύλαξε, πολλάκις τε κατηγορηθέντος
 οὐκ ἐπίστευσεν. Διαδεξάμενος δὲ τοῦτον Δομετιανὸς
 καὶ προσηύξησε τὰς εἰς ἐμὲ τιμὰς. Τούς τε γὰρ κα-
 τηγορήσαντάς μου Ἰουδαίους ἐκόλασε καὶ δοῦλον
 εὐνοῦχον, παιδαγωγὸν τοῦ παιδός μου, κατηγορήσαντα
 35 κολασθῆναι προσέταξεν. Ἐμοὶ τε τῆς ἐν Ἰουδαίᾳ
 χώρας ἀτέλειαν ἔδωκεν, ἥπερ ἐστὶ μεγίστη τιμὴ τῷ
 λαβόντι. Καὶ πολλὰ δ' ἡ τοῦ Καίσαρος γυνὴ Δομετία
 διετελεσεν εὐεργετοῦσά με. Ταῦτα μὲν τὰ πεπρα-
 γμένα μοι διὰ τοῦ βίου ἐστίν. Κρινέτωσαν δ' ἐξ
 40 αὐτῶν τὸ ἥθος, ὅπως ἂν ἐθελωσιν, ἕτεροι. Σοὶ δ' ἀπο-
 δεδωκώς, κράτιστε ἀνδρῶν Ἐπαφρόδιτε, τὴν πᾶσαν τῆς
 ἀρχαιολογίας ἀναγραφὴν, ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐνταῦθα
 καταπαύω τὸν λόγον.

Imperator habitaverat, et civis Romani jure cohonestavit,
 et annuam mihi pensionem assignavit; meque honoribus
 cumulare non destitit, sua erga me liberalitate ne minimum
 quidem deminuta donec e vita migrarit: id quod ex invidia
 me in discrimen adduxit. Judæus enim quidam, Jonathas
 nomine, quum seditionem apud Cyrenen excitasset, et his
 mille indigenis ut idem facerent persuasisset, istis quidem
 in causa erat exilii; ipse vero, a provinciæ præside victus
 et ad Imperatorem missus, aiebat me arma et pecunias illi
 suppeditasse. Vespasianum tamen non latebat quod men-
 titus fuerit, capitisque eum condemnabat, adeo ut *carnifici*
 traditus perierit. Sæpe etiam postea accusationibus ab iis,
 qui meæ inviderunt felicitati, in me institutis, Dei provi-
 dentia ex omnibus evasi. A Vespasiano autem dono accepi
 latifundium in Judæa. Quo etiam tempore uxorem di-
 misi, quod ejus mores mihi non placerent, quum jam mater
 facta esset trium liberorum: quorum duo quidem diem suum
 obierunt, unus vero, quem Hyrcanum appellavi, adhuc
 superstes est. Paulo post aliam duxi uxorem, quæ in Creta
 habitarat, genere autem Judæa erat, parentibus nobilissi-
 mis nata et omnium in illa regione splendidissimis, quæ
 multas mulieres morum præstantia superabat, ut vita ejus
 quam deinceps mecum agebat indicio fuit. Ex ea duos
 auscepi filios, Justum natu grandiore, et post eum Simo-
 nidem, qui et Agrippæ cognomen habet. Et hujusmodi
 quidem res nostræ domesticæ. Mansit autem mihi Impe-
 ratorum benevolentia perpetuo eadem. Nam defuncto
 Vespasiano, Titus, qui eum in imperio excepit, in eodem
 quo pater honore me habuit, quumque sæpius accusarer,
 non credidit. Domitianus autem, qui ei successit, hono-
 ribus etiam et dignitate me auxit. Nam et Judæos accusa-
 tores meos supplicio affecit, et servum eunuchum filii mei
 pædagogum, qui accusationem in me instituerat, puniri
 jussit. Quin mihi, quod attinet ad agros in Judææ pro-
 vincia, tributorum immunitatem dedit, id quod ei qui acce-
 perit honorificentissimum censetur. Ad hæc Cæsaris uxor
 Domitia mihi benefacere nunquam destitit. Et hæc quidem
 sunt quæ per omnem vitam a me gesta sunt. Ex illis vero
 de moribus meis judicent alii, prout cuicumque libuerit.
 Quum autem tui in usum, præstantissime virorum Epa-
 phrodite, antiquitates omnes perscripserim, in præsentia
 hic narrationem claudio.